

139.562

OSZK

OSZK

g

REJTŐ JENŐ (HOWARD)

A MEGKERÜLT CIRKÁLÓ

SOÓKY MARGIT KÖNYVKIADÓ VALLALAT
Budapest, VI., Hajós-utca 12.

Minden jog fenntartva.

139.562

2015

Felelős kiadó: Soóky Margit

ELSŐ FEJEZET.

— Pénzt vagy életet!

— Életet!

A revolveres merénylő ettől a választól úgy megijedt, hogy visszahőkölt. A számtalanszor elhangzott támadó felszólításra, amióta a világ világ, először hangzott el a fenti válasz. A rabló lövésre kész pisztolya megrezdült a kezében és egyszerűen nem tudta, hogy mit tegyen. A megtámadott egyén két karját nyugodtan felemelte, mint akit nem érdekel, hogy mi lesz.

Ez volt lefolyását és befejezését tekintve minden idők legkülönösebb és legszomorúbb bűnügyi komédiája. Színhely: San Francisco, Oakland.

Irta: az élet.

Személyek:

Egy ideges utonálló.

Egy rezignált áldozat.

(Katonaság, néptelenség.)

Idő: pénz.

— Barom! — ismétli a rabló. — Pénzt vagy életet! Nem hallotta?

— Mit ordít! Azt hiszi süket vagyok? Miután

szabadott választanom, hogy a pénzemet adjam-e, vagy az életemet, én az életet ajánlottam.

Az útonálló helyzete kétségbeejtő volt.

— Ha komédiázik, pórus jár! Háromig számolok!...

— Maga egy számtantanár, becsületszavamra!... Mondtam, hogy az életet megkaphatja. Én ingyenélő vagyok, hát az életre nincs rezsim. De honnan veszek másik ötven centet, ha ezt odaadom?

Most képzeljük el a rablót. Agyonlőjön valakit, tehát villamosszéket kockáztasson ötven centért, vagy szégyenszemre távozzék e rövid beszélgetés után?

— Utoljára figyelmeztetem és azután... — kezdte újra komolyan.

— Ne adjon terminusokat! Maga rámbízta a választást, most tessék löni!... — és mert megszánta a pisztolyával tehetetlenül hadonászó támadót, szeliden folytatta: — Verje ki a fejéből tisztelt martalóc úr, hogy én magának akár csak egyetlen vasat is adjak. Nincs rá eset, higgye el, drágám..

— Utoljára figyelmeztetem: ha hülyéskedik, úgy főbelövöm, mint a pinty!

— Al right! De siessen, mert nem érek rá itt ácsorogni!... — és artikulálatlan rikácsolással röhögve bólogatott: — Maga egy nagy áldozat nálam, rabló úr! Egy alig züllött martalóc! Az ilyen ötven centért nem öl embert!... Két dolláron alul nem tesz ilyent. Az öreg Wagner nagy emberismerő, well, my best gangster!...

Ebben a pillanatban, váratlanul, néhány lépés-

nyire tőlük, feltűnt két arrasétálló katona.

Ezek elfogják!

Az útonálló rémulten zsebrevágta a pisztolyát. Az áldozat gépszerű alkalmazkodással leeresztette magasba emelt karjait, a katonák felé fordult és...

És nem szólt semmit!

Ráadásul felettük most zizegés hallatszott! Két biciklis járőr kerekezik, beszélgetve, a rakparton és az áldozat nem mozdul. A katonák és a járőrök eltávolodtak. A rabló villámgyorsan újra előrántotta a pisztolyát és rákiáltott az áldozatra:

— Egy moccanást sem, mert...

A másik rémulten körülnézett és szinte sírva, de azért igen erélyesen rászólt:

— Ne ordítson, maga ló! Idecsődíti nekem a csendőröket!... Ilyen ideges rablót még életemben nem láttam! Képes és a legnagyobb kellemetlenségeket csinálja nekem!

A rabló megrémült.

Te jó Isten! Mi ez?!

Az áldozat jobban fél a csendőrségtől, mint a fegyveres útonállótól. Ki lehet ez az ember? Miféle szörnyű régóta keresett bűnöző?

— Fel a kezekkel!

Az áldozat dühösen emelte a magasba karjait.

— Mondja, maga tornaórát rendez itt?!... Becsületszavamra, ilyet még nem láttam! Ez a mániája a kezekkel. És harmadszor: ne hadonázzon állandóan a pisztollyal, mert elsül és visszajönnek a rendőrök... Ilyen ideges rablót még életemben nem láttam! — sírákozta türelmetlenül és közben

akkorát csuklott, hogy szakadt keménykalapja az orráig süppedt

— Mondja, maga bolond?

— Lehet, de ez most nem fontos... Idehallgasson, rablovics úr — kezdte békülékenyen a megtámadott —, adjon nekem egy dollárt és futni hagyom. Na?... mit vitatkozzunk itt soká. Nem igaz?

— Futni hagy? — álmélkodott az útonálló. — Örüljön, ha nem bántom és elmegyek.

— Ez is egy álláspont, de nem az enyém. Hupplá!... Ne remegj pajtás, csak csuklottam! Az én álláspontom más. Ha elmegy, akkor majd én előveszem a késemet és szanzsén a nyakszirtjébe hajítom hátulról. — És rekedt, jóvális kacagással felrikácsolt: — Well, my dear gyilkos! Zsebkésvesztésben az öreg Wagner olympikon lehetne... És rekordidő alatt úgy a bicskámát, mint az egy dollár tarifát kiveszem magából! Látja ez egy jó álláspont. Na?... Választhat: pénzt vagy életet?!

Az útonálló végkép elvesztette a talajt maga alól. Lelője ezt a szörnyeteget ötven centért? Vagy megkockáztassa, hogy kést vágjanak belé távozás-kor? Mert hogy ő, revolverrel a kezében, egy dollárt fizessen az áldozatnak, az világröhej volna.

Az áldozat kissé imbolyogva, de nyugodtan várt. Megdöbbszentően toprongyos volt. Ruházatát egy jobb madárijesztő sem vállalta volna. Inget egyáltalában nem viselt, viszont mindenféle ócska rongyot kötött a nyakára, mintegy jelezve a fehérnemű szükséges voltát. Feltűnő ismertetőjele lehe-

tett volna, valami körözüvényben, hogy egy alig elszáradt gardénia diszlett a gomblyukában.

A hervadt virág hervadhatatlan gyermeki optimizmusának jelképe volt. Szimbóluma annak a könnyed, buzgó kedélynek, naiv életfilozófiának és szüntelen mámoros derűnek, mellyel Wagner úr a nap minden percében széttárta lelkivilágát a legcsekélyebb, legegyszerűbb örömök előtt is.

Ráncos, bibircsókös, fogatlan és szélesszájú vén arcán, állcsontja mentén, ritkás, de hosszúszőrű matrózsakáll vonult félkörben. Első látásra inkább zsinórral felkötött műszőrzetnek hihette volna az ember.

És amint a holdfény reá tűzött, ez a sakáll végkép elrettentően hatott az amúgyis döbbsen rablóra.

Ijedten felkiáltott!

Ugyanis a rendkívüli szőrzetnek csillogó, búzavirág színe volt!

Aki nem tudta, hogy Wagner úr, egy csodálatosan nagy pofon következtében, belezuhant a rakparton előkészített hajófestő zománcba, az így a holdfényben kísértetnek hihette.

— Na mi lesz? — sürgette a rablót az áldozat. — Itt akar megöregedni? Adjon egy dollárt és menjen a fenébe!... Ilyen egy hülye sztrovacsek.

Hogy a sztrovacsek kifejezés mit jelentett Wagner úrnál, azt senki sem tudta. Állandó, csonthigató részegsége még őt is erősen akadályozta abban, hogy akár csak saját szavait is helyesen értelmezze.

— No de értse meg — kiáltotta dühös kétségbeeséssel az útonálló —, nincs pénzem és nem akarom lelőni. Sajnálom magát!

— Mi közöm ahhoz nekem?!... Maga ne legyen jó az én egy dolláromért! Tessék csak lőni!

— Nem teszem! És figyelmeztetem, hogy ha odamegyek...

— Akkor megugrom és jön a bicska. Az én konyhakésszerű, hatalmas zsebkésem. Ha viszont a helyén marad, akkor megint csak ott tartunk, hogy tessék lelőni!... Szép kis hecc! Na, tudja mit: Idehallgasson! Ha nincs pénze, fizessen természetben. Elfogadom a revolvért. Majd csak adnak egy kis pálinkát érte a — *Három Kis Dugóhúzó* — dajningrumban! Na benne van?

...Minek folytassam? Rövid elkeseredett vita után Wagner úr megkapta a revolvért. Sem a hátbaszúrást, sem a villamosszékét nem kockáztatja az ember ötven centért. A rabló pályája kezdetén volt, mindössze tizenkilenc éves, mellesleg ez is mentse tehetetlenségét.

— Na jöjjön, kis sztrovacsek! — vigasztalta a rablót humánus áldozata. Maga is kaphat egy korty pálinkát... Hoppla! Legalább a municiót elihatja a revolveréből... Ni, milyen szép nadrág-rögzítő! — kiáltotta, ahogy elindultak és egy hosszú spárgát pillantott meg lefüggni a feje fölötti vastraverzről: — Ezt leszedem innen, de a mindenségit... odacsomózták... — és kedvesen a fiatalemberhez fordult: — Nincs magánál egy bicska véletlenül?

— Mi?! — kérdezte a rabló és halálosan elsápadt. — De hiszen... Maga fenyegetett... Magának van kése!

— Ne gyerekeskedjék! Soha életemben nem volt késem... Hopplá... no várjon! De revolverem most már, hála Istennek, van, hát csak nyughassék, kedves sztrovacsek...

És a dühös útonálló orra elé tartotta saját fegyverét.

MÁSODIK FEJEZET

E különleges rablótámadás mellékesen a MEGKERÜLT CIRKÁLÓ világgraszoló kalandját is elindította hirhedt útjára. Az áldozat és az útonálló ugyanis, végleges békeállapotban tovább ballagtak, illetve az öreg tovább tántorgott. Így kialakult közöttük a végzetes eseményeket elindító beszélgetés:

— Maga biztosan külföldi, mert engem nem ismer... Engem valamennyi rabló olyan jól ismer, hogy már öt lépésről nem köszön egy sem. Honnan jött?... — Ásítani akart, de csak csuklott. — Mesélhetne valamit a nagyvilágról... My parole d'honneur, az ilyesmi érdekel!

— Alexandriából érkeztem a NIL MARSALLAL... Ott is csak arról beszél most mindenki, amiről Oaklandban — felelte az ifjú rabló —. Kíváncsiak, hogy mi történhetett a híres ANDRÉ DE RÉMIEUX-vel?

— Ezt én megmondhattam volna! Együtt vol-

tunk bezárva Surabayában... Jó pofa volt! Tavaly leszúrták egy kocsmai verekedésnél a madridi *Bivalyfő* grand caféban.

— Hm... Alig hinném. Egy eltűnt óceánjáróról van ugyanis szó, aminek ANDRÉ DE RÉMIEUX a neve. Egy turistatársaságot vitt magával, csupa előkelő urat...

— És ellopta valami disznó? — vágott közbe legyintve Wagner úr. — A tengeren vigyázni kell... Azt én jól ismerem...

Erről eszébe jutott egy operából valami kártyainduló és harsányan énekelt. Az operák és a hazárdjátékok állandó zürzavarában élt, az optimista részeket különös mámorában. Az ifjú rabló csak most vette észre, hogy különleges szakállú patrónusa az önkívületig részeg. Közben gépiesen beszél, hogy ezt leplezze, de a szűk sikátorok között olykor egyik úttesttől a másikig cikcokban szédeleg kaszáló járásával. Érdekes volt azonban, hogy jobb zsebében a revolvvert egy pillanatra sem engedte el és így az ifjú útonálló mégsem merte a galambősz, illetve égszínkéék szakállú rablót megtámadni.

És hol az a kocsmá, amit az öreg említett? Megfoghatatlan volt a fiatalember előtt útjuk célja. Hiszen lassanként a kikötőkörnyéki dombok között, Frisco kínai és egyéb bennszülött nációjának vályogviskóin túl bukdácsolott előtte a gargarizálva daloló, furcsa öreg. Lehetséges, hogy már nem is tudja, hová készült?

Ez az egyén nem ismerte Wagner urat, ha azt

hitte, hogy a Kékszakállú (bármilyen állapotban is) nem talál meg egy kocsmát, ahová készült.

— Nem tévedt el? — kérdezte az ifjú rabló.

— Ugyan! — röhögött Wagner úr. — Maga csecsemő! A *Három Piros Dugóhúzó*-hoz. Még részegen is odatalálnék, pedig úgy éljek, két óra óta alig ittam valamit... Látja ott azt a hat fénypontot? Nem... Azt az öt fénypontot?

— Ott messze?... Mindössze egy kis fényt látok arrafelé!...

— A maga korában én is annyit láttam. Nem kunszt... Hát ott van a mi kocsmánk... Minden valamirevaló hotvolé odajár.

— Mondja... — kérdezte most az ifjú rabló és itt kezdődött az egész örületes bonyodalom. - Ismer maga valami kikötői hírességet, bizonyos Pizskos Fredet?... A Kapitányt?

— Mi?!... — horkant fel az öreg. — És maga mer kikötőben, tisztességes martalócok között lopni?!

— Én is hallottam már említeni. De azt hittem, hogy maga többet tud. Sürgősen keresik valamiért ezt a Kapitányt.

— Mindig keresik! — legyintett Wagner úr. — De azt nem fogják el! Az én barátom!... My old Pizskos Fred, öreg sztrovacsek, a Kapitány! — Egy elragadtatott karmozdulattól keresztülesett valamelyik kisebb dombon és ülve maradt, hogy megpihenjen. Ugy folytatta lihegve: — Annak bliktri a világ minden rendőrsége...

— Alig hiszem, hogy büntényről van szó.

Nem említették, hogy betört volna vagy pénzt lopott.

— Én pedig nem hiszem, hogy az öreg valahol betört és hozzátett a pénzhez. Nem természete.

Valahogy talpraszédelt és tovább mentek.

— Már pedig nincs bűntény a dologban. Rádión is leadták, hogy jelentkezzék bármelyik külföldi angol követnél. Biztosítják, hogy szabadon eltávozhat.

— A követ?...

— Miért a követ?

— Na hallja! Az öreg Fred úgy is távozik, ha akar, annak nem kell garancia.

— Csak azért kérdezem, mert aki tudja, hogy merre jár a Kapitány és bejelenti, az száz font jutalomban részesül.

— Mi... — Egy pillanatig megállt, de csak úgy sikerült, hogy két karjának sebes mozgásával sarkára tántorodó testét nagynehezen talpraszéngolta. — Mit mesél? Maga, úgylátszik, részeg!... Hopplá! Ne törődjön azzal, ha csuklom!... Azt állítja, hogy ezért a gyerekségért tíz fontot fizetnek valahol?! Egy összegben?!

És nagyon izgatott lett, mert még sohasem volt ennyi pénze.

— Száz fontot mondtam! Hiszen még San Franciscóban is bement a rádió.

— Ne mondjon ennyit, drága martalóc! — rimánkodott remegve és izgalmaiban egymásután hármat csuklott, eftől leesett a kalapja, viszont, amikor érte nyult, keresztülesett rajta, majd fel-

álltában lerántotta a fiatalembert is. Csak sokára és nagynehezen értette meg világosan az elmondottakat, amikor is teli tüdővel egy nagyot üvöltött: — Hurrá! Szóval húsz fontot kap az illető!... Ne mondja azt, hogy százat! Maga rosszul hallotta! Annyi font csak számtanpéldában létezik! De húsz az van, vagy huszonnégy is lehet! Annyit már láttam!... Isten! Végre egyszer leihatam magam! Hurrá! — és felhajította a kalapját, azután csodálkozva, idegesen támolygott mindenfelé, de nem látta sehol az ócska holmit. — Na, most jól nézek ki! Fennmaradt a kalapom!... Nem baj!... Itt van, fogja... a revolvere!... Már nem kell! Van hitel, annyi mint a madár. És ez a hitel sokáig nem fog elrepülni...

És odaadta, a kihalt éjszakában, a töltött pisztolyt az imént kifosztott rablónak és megveregette a vállát.

— Hallott valamit a Kapitányról? — kérdezte a suhanc, miután rövid habozás után mégsem lőtte le Wagner urat a visszakapott revolverrel.

— De mennyire! Délben beszéltem vele!

— Hol van?

— Azt nem tudom.

— Hát hol beszélt vele?!

— A lakásomon.

— Hát akkor csak tudja, hogy hol van?

— Ilyen későn este? Kizárt dolog. Elég szép tőlem, hogy odatalálok... És jelentem... No, itt a kocsmá! Gyerünk befelé!

És berugta a viskó ajtaját. Sűrű füst, láрма és

harmonikázás fullasztó, bántó hang- és szagegyvelege hömpölyödött feléjük. De mielőtt beléphettek volna, még a küszöbről, Wagner úr hirtelen visszatántorodott, bevágta az ajtót, azután ijedten megragadta a fiú karját:

— Jöjjön! Fussunk!

És hasraesett.

A fiú nem értette, hogy miről van szó. Ha érti, úgy bizonyára futni kezd, mint a kényes ügy részese.

Ugyanis Fülíg Jimmy állt az ajtóban, amikor Wagner úr benyitott! A visszavonulás tehát elkészített intézkedés volt, mert az ajtó máris kivágódott ismét és Fülíg Jimmy ugrott egyet...

A rabló, ha nem is tudta, miről van szó, ösztönszerűen a revolveréhez nyult. Mozdulatával egyidejűleg egy pofont is kapott és röptében csak azt érezte, hogy kiszakítják pisztolyát a kezéből. Azután lehanyatlott és elájult. Ugyanis a számára kiosztott pofon monszuni süvöltése, villámszerű csattanása és mindent elsöprő, megsemmisítő hatása egyike volt azon pofonoknak, melyek Fülíg Jimmyt közrettegett sztárrá avatták földünk jelentősebb alvilági köreibben.

HARMADIK FEJEZET

Miért ijedt meg Wagner úr Fülíg Jimmytől? Mert az alvilág beavatottjai, akik közé a pofonsztár is tartozott, jól tudják, hogy Pizskos Fred, amikor éppen Friscóban tartózkodik, Wagner úrnál húzza meg magát.

És mi baja volt a pofonok koronázatlan fejdelmének a Kapitánnyal?

Ez az éles ellentét szintén közbeszéd tárgya volt a kikötőkben. Néhány nevezetes alvilági vállalkozás közben úgy adódott, hogy Fülíg Jimmy már szépen kikaparta a tűzből a gesztenyét, amikor egyszercsak megjelent a Kapitány és anélkül, hogy körmeit a parázshoz értetné, magához kapartotta Fülíg Jimmy fáradságának kétes, de jól megérdemelt gyümölcseit. Általában úgy, hogy Fülíg Jimmy végül még valami slamasztikába is keveredett. Azt is beszélték, hogy egy homályos, régtől datálódó lovagias ügy van közöttük. Fülíg Jimmy állítólag egy ládában fogvatartotta huszonegy óráig a Kapitányt, más alkalommal a Kapitány, életének egy fontos szereplése helyett, a karanténba juttatta Fülíg Jimmyt. Így mérgesedett az ügy lassanként odáig, hogy most már Fülíg Jimmy ahol csak megfordult, a Kapitány után érdeklődött, mert szerinte sürgős leszúrnivalójuk van egymással. Oaklandban tehát először is Wagner urat kereste, hogy a Kékszakállú nyomán megtalálja ellenfelét.

Fülíg Jimmy ugyanis már két napja tudta egy csempész ismerősétől, hogy Pizkos Fred Friscóban van. Viszont azt is tudnia kellett, hogy aki a Kapitány nyomára vezeti az angol követséget, az száz fontot kap.

Önként vetődhet fel a kérdés az olvasóban, hogy miért nem jelentkezett Fülíg Jimmy ezen száz font jutalomért az angol követségen, hiszen

tudta biztosan a nyomravezető utat, Wagner úr lakását? Nem ismerte ugyan a Kékszakállú állandó tartózkodási helyének közelebbi címét, de nyomravezető a fontos cím tudta nélkül is lehetett volna. Beköprésnek nem számítana, mert a Kapitányt épp hogy „üzletileg“ körözik, szabad eltávozásának biztosításával. De végül úgysem lett volna nyomravezető, mert ezzel a nyommal a követség nem ért volna semmit. Ugyanis Wagner úr friscói lakását összesen ha négy ember ismeri ezen a világon és Fülíg Jimmy, ezt talán mondanom sem kell, nem tartozott a négy ember közé.

Azután az alvilág kiváltságos tagjai semmiféle jutalomért nem szeretnek hivatalos helyen megjelenni. Tapasztalt egyének babonája, hogy a hivatalokban való császkálás ritkán vezet jóra.

Fülíg Jimmy többféle szomorú tapasztalattal is bírt a rév- és más kapitányságokon. A pénz nagy dolog és nem okos, ha valaki tulságosan firtatja az eredetét, de ennek is van határa. A fregattfőhadnagy, mint hirhedt csempész, nem igen félt a határok átlépésétől, de hivatali helyiségek küszöbe mégis ama határ volt számára, melyet önszántából ritkán lépett át. Ezért nem jelentkezett régi értesülésével, mint nyomravezető az angol követségen és ezért kiáltotta Wagner úr, hogy „fussunk!“, mielőtt hasraesett. És ugyancsak ezért nem csodálkozott, amikor egy csavarszorítóra emlékeztető markolás tapadt a nyakára és úgy talprasegítette, hogy moccanni sem bírt.

— No nézd csak! — hebegte torzult, de udva-

rias arckifejezéssel. — Az én kedves sztrovacsek barátom!... Köszönöm, hogy felsegítettél és most porolj le. — Mivel nem kapott választ és a csavar-szorító sem lazult, még nyájasabb mosollyal rikoltotta: — Nincs nálad egy szivar véletlenül? Ki tudja, mióta nem dohányoztam!...

Fülig Jimmy különlegesen festői, általánosan ismert fregattfőhadnagyi egyenruhájában volt. (A rangot és az egyenruhát ő maga kreálta.)

Az egyenruha így festett: elsősorban két pompás és fényes bőrlábszárvédő, fején az Államok önkéntes mentőinek ellenzős, fehér sapkája és egy aranygombos flanelkabát! (Aki nem tudta, hogy az öltözék fregattfőhadnagyi uniformis, az megesküdött volna, hogy házikabátot lát.) No és a főúri, elsőrangúan dekoratív *nyeles monokli*. Ilyen néven viselte ama kerékpárattételről függő, orvosi nagyítót, amit különösen a szivárványhártya megvizsgálására használnak. Fülig Jimmy a műszert valamelyik szeméhez emelte időnként, amikor úgy vélte, hogy reprezentálnia kell.

— Pizok zsebmetsző! — kiáltotta foglyának köszönés helyett. — Engem ne próbálj becsapni, mert szilánkokra pofozlak.

— Te mindig ezekkel a szilánkokkal jössz — idegeskedett Wagner úr. — Miért kérdezed ötöd-ször, hogy hol az a Pizkos Fred? Hát én őrzője vagyok annak a sztrovacseknek?!

— Ugye tudod, miről van szó?! Mert nem is kérdeztelek meg! Ne félj, nem ölöm meg azt a

disznót! Én csak megfizetek neki a karanténért, aki mindene van!

— Hát jó! Várj itt, mindjárt küldöm! — és máris indult volna, ha kilengéséből nem rángatja vissza a vasmarok. — Na!... Te mindig rángatsz!

— Most idefigyelj! Én kitöltöm rajtad az elszámolást, ha nem vezetsz azonnal a rejtekhelyedre! Tudom, hogy a friscói vasúti híd felé van.

— Köszönöm, sztrovacsek! Onnan már hazatalálok!... Egy órája töröm a fejemet... Te, ne rángass!

Gurgulázásba fulladt a hangja, mert Fülíg Jimmy kegyetlenül megrázta. Közben az ifjú rabló magához tért, de nem mozdult, mert azt hitte, hogy Fülíg Jimmynél egy hatalmas vasdorong van, amivel az arcába ütött. (A fiatalember másnap elhajózott Indokinába, új életet kezdett és a tisztesség útjára tért. Sok az egy embernek, Wagner úrral és Fülíg Jimmyvel találkozni egyazon éjszakán.)

A fregattfőhadnagy fogcsikorgatva tűnődött, hogy mit kezdjen Wagner úrral? Ez közben elaludt, a szorongató marok támaszára függeszkedő testsúllyal, Amikor újra megrázták, nagyot horkant és felriadt:

— Szent Isten! Hány óra van?! — kiáltotta, mintha valaha is dolga lett volna az életben, mintha valaha is elkéshetett volna valahonnan.

— Idefigyelj! Én téged száz fonthoz juttatlak, ha elvezetsz a Kapitányhoz.

— Könyörgöm, higyjétek el... Nincs annyi pénz, fiam, amit itten mondsz... Az csak tíz font!

De különben sincs nálam my old great man of the Pizkos! Higyjél nekem te sztrovacsek! Hát szoktam én hazudni?

— Csakis!

— Biztos, hogy úgy van, ahogy mondod... De most miért hazudnék, ha olyan kedvesen fogod a nyakamat... Egy barát? Akivel már fegyházban is voltunk együtt! Két bennlakó!

Fülig Jimmy gondolt egyet. Hülyeség volt ráijeszteni az agyafurt vén martalócra. Ettől ugyan nem csal ki semmit. De majd követi titokban, követi messziről. Elengedte hát a nyakát és nagyot lódított rajta.

— Ha most nincs itt, majd elkapom máskor! De akkor nem lesz pardon!

Wagner úr gálánsan meghajolt kissé, megigazgatta virágját és imbolyogva elindult a sötétben. Egyszer csak örömmel felkiáltott, mert rálépett a kalapjára.

— No, ez nagy késéssel esett vissza! — énekelte magában és feltette öreg holmiját. Azután dudolva, tíz lépés után átlagban három-négy métert csúszva, dombokon át, sikátorokon keresztül, bolyongott hazafelé és úgy látszott, sejtelve sincs, hogy Fülig Jimmy követi, mint az árnyék.

Igy érte el a kikötő tulsó oldalán, a száraz dokkon túl az Oaklandból San Franciscóba vezető utat. Innen üres telkeken át, bukdácsolva a töltésig jutott. A vasútvonal mentén óvatosan letért, az éjszakai sötétségben, biztonságosabb mezőre.

No most!

A botorkáló alak később a mezőn keresztül ismét a töltéshez szédelgett egy fordulónál. A kitérő vágányok körül járt. Egy vasúti kút és néhány bódé látszott mindössze, továbbá sok üres teherkocsi vesztegelt a környéken.

Mi az ördög!

Az öreg felkészült a töltésre. Egy távolabbi, vakvágányra tolt vagon ajtajáról felemelte a reteszt, félrehúzta a tolóajtót és besurrant...

Megvan!

Fülig Jimmy futott! Amikor Wagner úr nyomába ért a teherkocsihoz, óvatosan közeledett... Jó lesz vigyázni... Elővette a zseblámpáját és körülnézett...

Tehát ebben a rozsdás, kiselejtezett vagonban laknak, ketten a Kapitánnyal. No csak gyerünk! Most leszámol... Gyorsan félrehúzta az ajtót és beugrott... A kézilámpája máris körülvillant, mert Pizkos Frednek gyorsan jár a kése...

Mi ez?!

A vagon belseje üres!

Odaugrott a szemközti tolóajtóhoz... A fene! Ez a Wagner egyszerűen kiugrott a kocsi tulsó oldalán és kívülről elreteszelték!

Hopp! Villámgyorsan megfordult...

Késő! Éles csikorgás hallatszik mögötte, amerről jött...

...És becsapódott a vagonajtó! Jól hallatszott, amint ráhullik a retesz.

Fogoly!

— Halló, sztrovacsek barátom!... Minden

vagonnak két ajtaja van — rikácsolta kívülről Wagner úr. — Majd sokat kell dörömbölni, ha elunod magadat, mert ennek a fülkének mostanában késése van: Öt éve nem indult...

És távolodó, lelkes dalolás hallatszott egy Aida nevű kardalosnőről, aki először becsapta a zöld alsót, azután kijátszotta a vörös felsőt...

NEGYEDIK FEJEZET

Fülig Jimmy a legnagyobb bajban volt.

Itt szépen éhenhalhat, ha nem dörömböl. Viszont Friscóban ma az a helyzet, hogy neki nem ajánlatos ilyen dörömbölés-féle feltűnősködéssel magára terelni a figyelmet. Sajnos, egy kétárbocos schooneren távoztak innen legutóbb a Holdvilág Charlyval és elfelejtették visszahozni a tulajdonosnak, aki bizonyára a rendőrségen is kerestette.

Mit ér a srófhúzó a belső zsebében, a kiváló, kicsi, de pompás acélfúró felsőzsebében, a harapófogó meg a reszelő a hátsó zsebében? Hidegvágással itt nem tud kitörést elkövetni, tudta jól. Régi ismerője volt a vagonoknak.

Az ajtó hasadéka mentén tán elreszelhetné a keresztvasat, de ez nagyobb zajjal járna, mintha dörömböl. Így üldögélt vagy egy óráig dühösen, tépelődve, tanácstalanul. A retesz körül látta, hogy dereng már...

Most egyforma léptek csoszsanása hallatszott a vagon körül.

Hallgatódzott. Tán valami magános személy

jön erre és elég tapasztalatlan lesz esetleg, hogy egymaga ajtót nyisson?

Megkísérli az ügyet! Végre is nem fog itt éhenhalni! Kopogott...

— Szabad! — mondta kint az illető.

Fene a tréfás kedvit!

— Nyissa ki! — kiáltott Fülíg Jimmy —, lekéstem a friscói vonatot, itt aludtam és rámcusukták az ajtót, dokkmunkás vagyok!

Az illető erre minden további nélkül kinyitotta az ajtót.

Fülíg Jimmy ugyancsak minden további nélkül hátralépett és tátott szájjal lehuppant egy üres ládára. Nagy ég!...

A nyitott ajtóban egy hosszú, hegyes kecskeszakállas egyén állt és valószínűtlenül hatalmas, karvalyszerű körmeivel még hegyesebb formájúra sodorta ezt az amúgy is tekintélyes szakállt. Itt nem lehetett kétség!

A Kapitány állt ott! Piszkos Fred volt a megmentő!

És Fülíg Jimmy megpecsételtnek látta a sorsát. Ha ez az alak megmentette, úgy elveszett ember! Nem vitás...

— Hallom, hogy kerestél, fiam... Biztos valami dolgod van velem — mondta nyájasan.

A mindenit!... Milyen egyszerű volt kutatni utána, hogy belevágja a kést. És mi az, hogy most mégis ilyen bizonytalanul ül a cserzettbőrű, ezer-ráncú öreggel szemben. Miféle varázsserejük, vagy még inkább mágikus tekintélyük van az apró,

ravaszcsillogású szemeknek, hogy ez az elsőrangú bicskás, herkuleserejű, veszett verekedő most ilyen bizonytalan? Egy kicsit mosolyogni kezd, majd dadog, végül lepöcköl valamit zavarában két újjal pedánsan a kabátjáról. De azután mégiscsak összehajol magát, ha már minden kocsmában égre-földre esküdött, hogy ne lássa Pepita Oféliát (állítólag) hű aráját, ha nem intézi el a Kapitányt.

— Itten arról van szó — lovalta önmagát goromba hangjával —, hogy magával dolgozik van!

— Ugy?!... Miről lenne szó? — kérdezte és hirtelen eléje lépett.

Valami kis karcolás, mintha tüske érné az ingén keresztül, megcsiklandozta a fregattfőhadnagyot a gyomra táján.

— Vigyázz, Jimmy!... — intette szinte szelíd sugással a Kapitány. — Sötét van és még belegyalogolsz a késembe.

...Hogy szedte elő a kést, mikor nyitotta ki és mikép feszítette a hasának olyan szakértelemmel, hogy érintette is és mégsem szaladt bele? Ez régi és megfeythetetlen bűvészmutatványa volt. Egy biztos: Lehet valaki százszor Fülíg Jimmy, ha egyszer Piszkos Fred késhegye a gyomrát érinti, akkor jobb, ha felveszi az utolsó kenetet, mielőtt a kis-újját is megmozdítja.

— Mit bicskázik?... Bántotta magát valaki? — kérdezte sokkal gorombábban, de egyetlen moccnás nélkül Fülíg Jimmy.

— Csak mer hallottam, hogy kerestél valami miatt és érdekelne az ügy mibenléte.

— Mi?... No és ha kerestem? Üzent magának Hawayból a *Víg Kiloccsantó* tulajdonosa, hogy ott hagyta a dohányzacskóját tavaly...

— Tudok róla. Hát kedves, hogy ezért már egy éve keresöl engem, hol a szingapuri *Katakomba Kaszinóba*, ahogy mondták, hol meg a rotterdami *Sajtfejű Mángorlóba*, mert erről is értesültem... Erdemes egy dohányzacskó miatt?

Fülig Jimmy szinte szétrobbant dühében, de mit csinálhat, ahogy itt áll az öreg késhegyére tűzve és tudja a késről, milyen biztosan fekszik a Kapitány kezében, egész lazán, haránt a tenyérén és nyújtott hüvelykujja mentén végigsimul a döfésre kész penge. És milyen egyszerűen, könnyedén, villanásnyi idő alatt tud behatolni valakibe, hogy aztán Piszkos Fred megtörölje egy fa törzsén, zsebredugja és egykedvű, csámpás lépteivel elbándukoljon a helyszínről.

Tehát pukkadtt a fregattfőhadnagy, de közben olyan egyszerű testtartással, olyan mozdulatlanul állt ott, szinte jámboran, mint aki csakugyan dohányzacskója miatt kereste az egész világon e kevésbé tiszteletreméltó, de igen tekintélyes őrszakállú egyént.

— Meg azt is mondtad, hogy valami elszámolásod van velem állítólag — érdeklődött szeliden a Kapitány. — Nem tudom, igaz legyen-e?

— Hát... maga mondta, annyszor, hogy négy dollárjával tartozom régről...

— No, azt megadhatod, nem bánom.

— Most nincs nálam... akkor volt, amikor kerestem és...

Az öreg otthagya, valamivel távolabb leült egy fatönkre és zsebetette a kését.

— Hát nézd, Fülíg Jimmy! — szólt elgondolkodva, de igen határozottan, rövid csend után. — Ez mind szép, amiket meséltél, de jegyezd meg magadnak, hogy aki engem nagyon keres, azzal előfordulhat, hogy megtalál véletlenül. — Nyugodtan beszélt, mert Fülíg Jimmy tudhatta, hogy amilyen ellenőrizhetetlenül gyors mozdulattal eltűnt a kés, ugyanúgy előkerülhet megint. — Te tudod jól, hogy mindig a gyengém voltál... Csak sétálgass fiam, fel és alá, dugd zsebre a kezéd nyugodtan, volt nálad egy revolver, meg egy kés, azokat kiloptam az imént. A fogaidat ne csikorgasd, mert mind kihullik, mire velem egyidős leszel, pedig ilyen korban sem árt, ha az embernek foga van.

— Majd még ezért egyszer...

— Csak te ne fenyegezzél engem, mert már többször is megijedtem, amikor mérges voltál és nyugtalanul háltam.

Valamin gondolkozott és recés inyéből kiálló két-három barna fogát piszkálgatta hüvelykujjának hosszú körmével, azután elkezdte komótosan a pipáját tömni és rágyújtott.

„Valamit főz ez már megint!“ — gondolta közben Fülíg Jimmy. — Nem azért jött ez ide, őt kiszabadítani, mert aggódott miatta. Ettől ugyan meggebedhet a saját édestestvére is nyugodtan,

amilyen kutya. Most meg úgy füstöl, mint amikor azon járhatja az agyát, hogy hogyan kavarjon össze valamit, amin aztán teremtetett emberfia nem ismeri ki magát rajta kívül.

Mert ez mindig kavarja! — gondolta a fregattfőhadnagy. — De hentesekre maradjon holta után a kése, ha egyszer nem szalad bele ebbe a sátánba.

— Akar még tőlem valamit?! — kérdezte dühösen.

— Szeretném elintézni veled a számadást úgy, hogy békében hagyjál ezentúl.

— Csúfolódik?! Mostan teheti, de jegyezze meg, hogy a legravasabb róka is terítékre kerülhet egyszer.

— Nohát, ezt szívesen elkerülném — bólintott rá komolyan a Kapitány. — Szeretnék veled egy üzletet csinálni úgy, hogy neked is legyen ötven fontod és nekem is.

— Ez megint micsoda?

— Megmondom. Engem valamilyen ügyben keresnek az angol követségről. Ez a keresés nem jár következményekkel. Talán az elsüllyedt WINNIFRED gőzös végett érdeklődnének, mert arra jártam egy háromárboccsal és kimentettem sok utast.

— Emlékszem. Derék dolog volt. Csak aztán mindenki csodálta, hogy a viharból megmentett utasoknak a gyűrűjük, meg a zsebórájuk is odaveszett.

— Igen! — bólintott komoly visszaemlékezéssel a Kapitány. — Nagy vihar volt... De most első-

sorban arról van szó, hogy nekem valószínűleg valamiféle jutalom jár, ha jelentkezem az angol követségen és a nyomravezetőnek, aki rámakadt, annak külön száz font. Most én a magam jutalmán felül szeretnék ebből a száz fontból ötvenet kapni. Tehát vigyél fel engem a követségre, így hozzájutottál ötven fonthoz, azonfelül én is jó üzletet csináltam, miután nem kell félnem, hogy egyszer még megölsz. Mert remélem, hogy így szent a béke közöttünk.

„Kavarja ez, vagy nem kavarja?” Megint nagyon valószínűen hangzik, amit mond, tehát biztos, hogy hazudik. De mit akar most itt vele kavarni? Lehet, hogy csakugyan nyugtot akar az öreg és ötven font keresetet? Baja nem lehet, ha rááll. Nem nagyon firtatják ott a nevet és neki van a belsőzsebében egy szinte kifogástalan okirat Olsen Jeff svéd matróz nevére. Majd elmegy, mint Olsen Jeff, az öreggel és jól nyitvatartja a szemét.

— Szerintem — mondta azért óvatosan, rövid gondolkodás után — emmögött valami disznóság van megint, ellenem.

— Ha annyira bizalmatlankodsz, hát mással csinálom. Ugy látom, hogy félsz.

Fülig Jimmynek számtalan erénye volt, de a hiúsága időnként más jótulajdonságait könnyedén elnyomta. Most is egészen nekivörösödött a gyávaság vádjára.

— Maga hallotta valaha, hogy én félek valakitől?! Itt a Fülig Jimmyvel beszél, hé!

— Magam is arra alapítottam mindent — mondta az öreg őszintén és csakugyan így volt. Fülíg Jimmy hiúságára és naivságára sűrűn alapította számításait. — Ha tehát akarod, eljössz most velem a rejtekhelyemre. Kevés ember tudja ezen a világon, legyél te az egyik közöttük. És délelőtt meglátogatjuk az angol követet. Ha megkapod az ötven fontot, úgy szent a béke. Itt a kezem!

Mumiaszerű, piszkosbarna karvalykezét parolára nyújtotta.

Fülíg Jimmy ezt gondolta: „Kavarja ez, vagy nem kavarja?” — és közben tétován elfogadta a parolát. A hűvös, ráncos, aránylag kicsi kezét olyan idegesen és zavartan fogta meg a kikötők rettegett jassza, különleges mellbőségével, csodálatos ügyességével és legendás erejével egyetemben, mint az iskolás kölyök a zord tanítóét.

— Van valami papirod? — kérdezte a Kapitány.

— Egy jó okmány, Jeff Olsen névre.

— Akkor rendben van, habár nem hiszem, hogy szükség lesz rá.

Elindult előtte az öreg, pipázva, imbolyogva, alsókarjára vetett kis kabáttal és hüvelykujja oda-bökött sapkaellenzőjére, hogy a tarkójára csúszott az ódon holmi.

A hídtól nem messze elérték Frisco külvárosát és Fülíg Jimmy vegyesen baljós érzelmekkel látta feltűnni a szürke terméskőből épült csendőrlaktanyát. No, errefelé ő nem bujkálna. Még jobban

belapultak a vasúti töltés melletti homályba, mert szépecskén virradt. Ilyenkor már hideg van erre-felé, különösen hajnalban. Az arktikus eredetű szél elúzi innen már nyár utóján a kikötő vándorait.

Fagyos, sós nyirok csapott hozzájuk. Ez a kicszerzett vén rabló biztosan nem érzi — gondolta Fülíg Jimmy. — Egy kanyarban, a műút mentén, Pizkos Fred felemelte a csatorna rácsát és elindult lefelé a vaslétrán.

— Gyere! — szólt vissza.

Fülíg Jimmy követte és helyére illesztette maga felett a rostélyt. Csak tán nem csatornában laknak ezek? Attól a Wagnertől kitelik, azonban a Kapitány (azt meg kell hagyni neki) tudta, hogy mivel tartozik hírének és pizkos, de ellenzős sapkájának. Nem hagyná elhírteni magáról, hogy csatornában lakik. Sokáig mentek a sebessodrú szennyvíz mentén vonuló cementparton. Folyton rugdosni kellett a lábuk körül nyüzsgő patkányokat. Egy macskányi dög Fülíg Jimmy arca előtt ugrott át, nagyot csobbanva, a csatornába.

Rövidesen egy keresztelágazáshoz értek és a Kapitány elindult felfelé. Ismét kijutottak egy rostélyon és ott voltak Pizkos Fred rejtekén.

Ejha!

Tágas pincehelyiség volt. Köröskörül mindenféle csomóba kötött rongyhalmok heverték, kényelmes fekvőhelyet biztosítva a bujkálóknak.

— Miféle pince ez? — kérdezte Fülíg Jimmy és...

És torkán fulladt a hang. A pince túlsó végén, magasan, néhány ablak volt, amelyen át szürke hajnali fény áradt be. És egyszercsak feltűnt az ablakok előtt két gyanúsán határozott léptű csizma... Néhány lépés, azután koppan... fordul... csattan... És újra egyforma, tempós léptekkel távolodik...

Ez egy poszt! A Kapitány törbecsalta!

Ez volt az első gondolata és máris ugrott a csatornarács felé.

Ott lihegve meglapult... Nem! Piszkos Fred mégsem csalhatta törbe. A vén sátánnak legalább annyi számadása van a hatósággal, mint neki. Ni!... Most leül, kitesz maga elé a zsebéből egy darab sajtot és jóízűen eszik...

— Freddy bátyám... — hebegte. — Hol vagyunk mi itten?

Az öreg nagyot kortyintott a pálinkásüvegből.

— Ez, fiam, a csendőrségi laktanya pincéje. A lomtár. Nem jár ide senki, csak behajítják a szétfoszlott, használhatatlan holmikat az ablakon keresztül és minden évben egyszer eljön értük az állami rongyász kocsi. Nyugodt hely. Sose hallottam még, hogy itt razzia lett volna.

...És leheveredett egy köteg állami rongyra, azután nyomban és jóízűen elaludt.

Kora reggel elhagyták a pincét, hogy Friscóba menjenek.

— Te mostanában hová szegődtél? — kérdezte útközben a Kapitány és a jegesen süvítő augusztusi, legigazibb friscói szél ellenére nem vette fel a kiskabátját. Fekete pamutszvettere, kirongyolódott, magas nyakával, viharvert életútján páncélos anyaggá keményedett és úgylátszik, hogy e szilárdsága kellően óvta a gazdáját az időjárás viszontagságai ellen. Nem szólva deszkaszerű, mellkasig érő, közismerten óriás nadrágjáról, amelynek két szárát, végződésüknél, cipői mellé gyűrte...

— Hát voltam Bricsesz kapitánnyal — felelte Fülig Jimmy. — A NEKIVÁG schooneren kívándorlókat csempésztünk Kínából Jávára.

— Annak már egy éve — szólt az öreg rágyújtva.

— Nohát — válaszolta idegesen —, gyengélkedtem is! Amikor beszüntették a NEKIVÁG schoonert, hát kaptam egy golyót a csípőmbe és átúsztam vele egyik Szundáról a másikra. Az ember már olyan, az alkata miatt, hogy egyetlen lövéstől is megbetegszik, ha sportol vele. Most már tud mindezt?!

— Hát ahogy vesszük. Mert félévnél több, hogy éjszaka elbúcsúztál Pepita Oféliától és megérkeztél Friscóba a Tök Harry teherhajóján.

Az ördöggel cimborál ez a vén sátán! Különben nem tudhatna mindent.

— Nohát?! Átjöttem Friscóba? És?!... Áttért időközben a rendőrtanácsosi pályára és most val-lat?! Maga tán minden lépését kiíratja az ujságba?! Nevetséges... Valamiből élni is kell az embernek, hát utazik...

Piszkos Fred nem szólt semmit, vállatvont, megbökte a sapkáját, zsebeinél fogva kissé hónaljig riszálta a nadrágot maga körül és valahová a levegőbe bámult, szinte unatkozva. Fülig Jimmy időnkint idegesen oldalt nézett rá. Most igazán nem tudhat semmit. Csak véletlenül kérdezhetett így össze-vissza, mert közömbösen és mogorván csámpázik, mint mindig. Már a Golden Gate park igazán nagyvárosi környékén jártak, amikor hogy, hogy nem Piszkos Fred ellágyuló arckifejezéssel váratlanul így szólt:

— Vajjon merre járnak a régi cimborák? Nem hallottál semmit a RADZEER cirkálóról?... Csuklottál?

— Igen. Erős ez a cigaretta.. Hogy mit kérdezett?

— Eszembe jutott a jó öreg RADZEER cirkáló, amit egy sötétemlékezetű éjszakán elloptam Point de Galle magasságában, a ceyloni karanténból. — És nagyot sóhajtott. — A régi szép idők!

Ez a világ legnagyobb színésze, de így mégsem komédiázik. Ez is csak tisztára véletlen lehet, hogy a RADZEER-t említi.

— Rég nem láttam azt a hajót — felelte hűvösen a fregattfőhadnagy.

— Hm... No hiszen, jó szemed van akkor. Félév

előtt még itt vesztegelt Oaklandban. Vagy nem tűnt fel neked?

Fülig Jimmy megállt. Irdatlan mellkasát tele-szívta levegővel. Kevés maradt ilyenkor a közelében, aki csak egy kicsit is ismerte.

— Maga most mit kavar megint?!

— Furcsa vagy... — felelte a Kapitány vállatvonva és a pipáját tömögette. — Te inkább keveredsz az emberekkel, mint én, hát gondoltam, hogy mégsem kerültétek ki egymást a Főorvossal, a Holdvilág Charlyval, a Tüskés Vanekkel vagy a többivel, ha már ők itt állomásoztak a vén cirkálóval és te is Oaklandban forsziroztad éppen a megélhetést. Mit fújod ezért úgy fel magad?

Fülig Jimmy kisszusszantotta a levegőt. Ő itt állandóan fél ettől a szívtelen rókától és mindig azt hiszi, hogy ez ki akar lyukadni valahová? Pedig igazán, mi van abban, ha érdeklődik a barátai iránt? Ezek előtt ugyan kiköpött legutóbb és azt mondta, hogy tőle a jövőben felfordulhatnak és mint már annyiszor, otthagya őket és egyedül vándorolt tovább, dehát akkor arról volt szó, hogy az olajjal meg mindenfélével, szokása szerint, manipulált, meghamisította a hajónaplót és becsapta őket. Ezek is mondták neki, hogy az ördög hozza mindig az útjukba és a korhadt gégejü Peters apagyilkos vén hiénának nevezte ekkor a Kapitányt, de azért barát, az barát, Akkor is, ha nem volt mindegyik uralkodó, mint ő, Fülig Jimmy és így nem ismeri a spanyol udvari tikett hivatali kifejezéseit.

Az meg persze, hogy feltűnt neki, ha egyszer ő Friscóban van, itt horgonyoz a RADZEER és elég buta azt mondani, hogy nem látta. Lehet Oaklandban egy olyan apró sampán, amit Fülig Jimmy nem lát, ha végigmegy a kikötőn? Tehát bután felelt. Ennyi az egész.

— Nohát — szólt erőltetett közönnyel —, beszéltem a Tüskés Vanekkel, meg egy párral közülük. De nem lényeges. És senkinek sem kötöm az orrára, hogy mit, mer a megélhetés az...

— Tudom, fiam — bólogatott megértően. — Mintha már említetted volna. Nem is akartam én mást tudni, csak hogy merre ment innen a privát cirkáló? Féléve nem hallottam, hogy valahol kikötött volna a RADZEER és aggódom...

— Mi?... Tán ott maradt az evőkészlete vagy egy csomag dohány?

— A barátaimért aggódom.

— Nézze, Kapitány, hagyjon engem békit! Az rendben van, hogy maga mindig részeg, de úgy látszik, hogy újabban ez meglátszik a beszédjén is. Miféle barátja van magának ezen a világon, azzal a szőrös szívével?

— Jimmy, Jimmy! Ki juttatott még téged ötven fonthoz, békülékeny jószándékból?

Ez végre is igaz. Csak ne kérdezne most itten mindenfélét. Mer ennél az Atyaisten sem tudhatja, merre gondol, mikor emerre kérdez.

— Ha éppen kifúrja a kíváncsiság, hát megmondhatom, amit a Buzgó Mócsing mesélt elindu-

láskor. Megint valami biztosító társaság fizet nekik, hogy vigyázzanak egy értékes hajóra.

— Furcsa! — motyogta rövid idő múltán ismét a Kapitány. — Na mindegy... hm... roppant furcsa...

— Mi furcsa magának már megint?!

— Itt van egy Fülüg Jimmy, a világ egyik legelső tengerésze! Ehhez értek valamit, hát elhiheted. És ma, amikor aranyat ér itt Friscóban minden közepes matróz, akkor ők kutyába se vesznek és elindulnak nélküled a RADZEER-rel. A fene érti. Vagy már híre ment, hogy már nem vagy a régi? Ez lehet... Nekem is említette valaki a multkorjában.

— Ez egy nagy hazugság! — Hirtelen észbe kapott. Megint a hiuságát piszkálja ez a vén tengeri dög. — Nohát hittak és nem mentem, mert a Dagadt Peterssel haragban vagyunk. Most tudja?!

A Kapitány vállatvont és kiköpött a pipája mellett egy srég sercintéssel:

— Mitől vagy ideges? Ha nem mentél, hát nem mentél...

És megvakarta tarkóját II. számú beidegződött, flegmatikus mozdulatával, amitől a sapka előre hanyatlott a homloka felett. Csendben bandukoltak. Távolról már feltűnt az angol konzulátus. Ekkor, váratlanul, nagyot rikkantott valaki mellettük:

— Itt az én drága öreg barátom!... By Good! Kérem a huszonkét fontot!

Wagner úr volt! Egy követségi tisztviselővel!

Fülig Jimmy elkáromkodta magát. Ez a nyomorult Wagner megelőzte őket. És most ha akarják, ha nem, övé a pénz. A kékszakállú vén szélhámos jobbkezevel a falnak támaszkodott, de részegsége hevében baljával meg kellett kapaszkodnia a követségi tisztviselő kalapjában úgy, hogy leszakította a fél karimát. Egy üvegnyi előleget nyilván már kapott a pénzre.

— Ön a „Kapitány” néven közismert egyén? — kérdezte a követségi tisztviselő.

— Tessék? — kérdezte csodálkozva a Kapitány. — Nem értem. Közönséges matróz vagyok.

— De drága barátom! — sikongta Wagner úr és kétségbeesetten összeecsapta a kezeit, majd meg akarta ölelni valamelyik Pizskos Fredet, a hat közül, de teljes hosszában végigesett a járdán, ami alig zavarta és így stabilabb helyzetben, nyugodtan folytatta panaszos előadását: — Hogy mondhat ilyet?... Esküszöm, hogy ő az én melengetett kebelbarátom! Mondom, hogy ő az, verjék vasra!

— Ki ez a részeg állat? — kérdezte a Kapitány nyugodtan és a fregattfőhadnagy részint elámult a szemtelenségtől, részint elismeréssel hódolt, mert máris átlátta Pizskos Fred zseniális tervét.

— Azzal jelentkezett nálam, hogy együtt lakik önnel egy pincében.

— Sose láttam ezt az alakot. Tessék, itt az igazolványom. Egy hét előtt érkeztem Adenből, a GÖTEBORG-on, Jeff Olsen matróz vagyok.

Mi ez?!

A Kapitány szép nyugodtan előveszi belső zse-

béből Fülíg Jimmy szinte valódi okiratát és átnyújtja az érdeklődőnek... Két perc múlva sietve távoztak és igyekeztek elkerülni a környékről, mert Wagner úr, a követségi tisztviselő kalapjának félkarimáját a szívéen szorongatva, sírva üldözte őket, amíg valahol olyan szerencsésen esett a földre, hogy elaludt.

HATODIK FEJEZET

— Ha most a követségre megyünk, ez a tisztviselő azt mondja majd, hogy mégis csak a Wagnernek jár a pénz.

— Hát nem megyünk. Felküldsz egy levelet a konzulnak, amelyben kéred, hogy fogadjon bennünket.

— Udvari szokás szerint — magyarázta Fülíg Jimmy, rövid uralkodására emlékezve a Boldogság-szigetén. — Ugy szokják a szerklit, hogy a királyi kabin irodájában kérvényeznek előterjesztést ki hallást.

— Csak te csináld, amit mondok.

...Este Pizskos Fred és Fülíg Jimmy megjelentek a friscói angol konzul lakásán, ahol nyomban bevezették őket egy kis szalonszerű szobába. Két úr várakozott itt rájuk. Fülíg Jimmy suhanc korában két évet a haditengerészetnél is eltöltött és csak azután alakult úgy, hogy az óceán szaga nélkül ne élhessen többé. Ezért nyomban megismerte az egyik jelenlévőben Anderson ellentengernagyot. A másik Haynes konzul volt. A követ nem kérdezte,

hogy melyik a kettő közül Pizskos Fred. Aki nem vak, az láthatta.

— Csakhogy megvan, Mr. Kapitány! — mondta őszinte örömmel.

Az ellentengernagy, ezt tán csak ők ketten tudták a világon, valamikor együtt volt kadett Pizskos Freddele őfelsége PRINCE OF BUCKINGHAM csatahajóján. Azt beszélték, hogy a Kapitány valami homályos, teljes egészében soha fel nem derített családi tragédiája miatt bolyongott el annak idején, korvettkapitányi egyenruháját és úribb életét levetve. Azóta egyszer-másszor, hivatalos úton nem szorgalmazható esetekben, ahol a Titkos Szolgálat is tanácstalan volt, Pizskos Fredet a világ valamelyik távoli zugából felhajszták, hogy egyedülálló tapasztalatait és különösen csavaros észjárását igénybe vegyék.

Ez általában nem ment simán.

Az embergyűlölő, magános tengeri farkas sehogysem állt volna kötélnek, ha Anderson nem hívhatja. Volt szíve az öregnek? Lehet...

Annyi bizonyos, hogy az ellentengernagy rávette, hogy vállalkozzék.

Andersonnal egykor, mint fiatal tisztek, közösen vettek részt a vállalkozásban, amikor az egyiptomiak ellen a PRINCE OF BUCKINGHAM csatahajó egy száz főből álló tengerészcsapatot partra tett és ezek a sivatagon keresztül hátbakapták a lázadókat.

...Ki tudja? Annyi tény, hogy Anderson kérésére már vagy kétszer elvégzett valami nehéz meg-

bízást. Segített abban, hogy távoli szigetvadonokban bujkáló fegyvercsempészeket ártalmatlanná tegyenek, vagy ellenséges indulatú törzsfőket felkeresett emberevői között és tárgyalta velük arról, hogy ne gyilkoljanak le angol települőket. Különös, hogy a végletekig fukar, kapzsi ember egy-egy ilyen megbízás teljesítése után eltűnt és sehogyan sem lehetett ráakadni, hogy jutalmát átvegye.

— Isten hozta, Fred! — köszöntötte az admirális és vállára tette a kezét. Az öreg mormogott valamit és zsebregyűrte a sapkáját. Fülig Jimmy, akit a királyi miliőben való tartózkodás (mint ő mondotta) elég közvetlenné tett jobb emberek társaságában, balszeméhez emelte a nyeles monoklit és mélyen meghajolt.

— Ez itten — mutatta be a Kapitány — Fülig Jimmy, a világ egyik legjobb matróza.

A fregattfőhadnagy elpirult a dicséretre. Ugy látszik, mégis szorult valami emberség ebbe a kutyába és rokonszenvezik vele. Az ötven font most már biztos.

— Őszintén szólva, nem értesülést akarunk magáról — mondta Haynes követ a Kapitánynak —, hanem a szolgálatát akarjuk igénybevenni.

— Ez a fiatalember értesített, hogy keresnek, tehát neki jár a jutalom — szólt a Kapitány —, szeretném, ha a száz fontot buzgóságáért magam adhatnám át.

— Tessék, már előkészítettem — mosolygott Haynes és kiszámolta dollárban az összeget. Fülig

Jimmy kissé meglepődött, amikor az öreg biztató mosollyal bölintott feléje, de zsebre tette a pénzt.

— Ez a tiéd, Jimmy, mert ügyes voltál — és leült, mert az ellentengernagy egy mozdulattal hellyel kínálta őket. — Kíváncsi vagyok, hogy miért kerestek?

— Hallott maga az ANDRÉ DE RÉMIEUX nevű hajóról?

— Kétkéményes, tizenötezer tonnás gőzös, tizenhét év előtt keresztelték Cherbourgban. Azóta csak egyszer szorult javításra, a penangi Mael-özön után. Batáviában szárazdokkba került. Legutóbb kirándulókkal az Incognita Archipelre indult és eltűnt. A Blount-Fok magasságából adta az utolsó rádiójelezést.

— Maga mindent tud, Fred — mondta meglegedetten az ellentengernagy — azt is sejti tán, hogy mi történhetett a gőzőssel?

Fülig Jimmy idegesen az öregre nézett, de ez csodálkozva vállat vont:

— Tudhatja ezt valaki ezen a világon, hogy a Blount-Fokon túl mi minden lehetséges egy eltűnt hajóval? Egyáltalán mit keres arra okos ember gőzőssel? A Marquesas-csoport után csak korall- és atollzátony, meg újra atoll- és korallsziget van a Déli Sarkig.

— Tudjuk, tudjuk! — bólogatott Anderson. — Sajnos, néhány gazdag és előkelő ember, fogadásból odahajózott. Robinsonok akartak lenni. Elhatározták, hogy egy évet töltenek az Incognita Archi-

pelen. Valami bolondos festő érkezett onnan és azt mesélte, hogy valóságos paradicsom az a sziget.

— Vészjelet nem fogtak fel?

— Nem. A Blount-Fok magasságából érkezett az utolsó leadás, hogy nincs semmi baj. A bolondos Robinson Crusoeék derült időben közeledtek a célhoz. Több hír nem jött felőlük. Csak utóbb derült ki, hogy a biztosító társaság megbízásából a RADZEER követte őket. Az a furcsa, hogy a RADZEER is néhány fokkal a Cape Blounton túl adta az utolsó életjelt, azután elnémult a rádiója. Mindkét hajónak nyoma veszett. Magára vár a feladat, Fred..., hogy hírt hozzon róluk.

— Sajnálom, Sir — mondta a Kapitány hidegen és felállt. Megállapodtam egy bálnavadással. Jövő héten indulunk a Portola-szigetek tájára. Állítólag arrafelé csodálatos tömegben nyüzsögnek idén a cetek.

— Miért nem vállalja, hogy a RADZEER és a Robinsonok után kutasson?

— Mert nincs kizárva, hogy megtalálnám és azt szeretném elkerülni — felelte zordonan. Fülíg Jimmy szégyelte magát az urak előtt, hogy így beszél ez a zsugoriszívű vén sátán. Az admirális rosszkedvűen jegyezte meg:

— Azt hittem, hogy régi barátai vezették a hajót.

— Tévedés, Sir! Mindig csak bajom volt velük és gyanúsítottak. Ellenszenves fráterek. Egyetlen csomónyi sósvizet is kár felkavarni az ilyenekért...

És úgy megriszálta a nadrágját, hogy ismét hónaljig süppedt bele.

— Hát sajnálom... — szólt a konzul. — Legalább van valami véleménye az ügyről?

— Miféle vélemény lehetséges itt?... Át kell hajózni kilenc és fél fokkal keletre a Cape Blounton és ott jól körülnézni az árböckösárból. Ha egyik gőzös sincs a láthatáron, akkor ezer év múltán sem tudhatják, hogy mi lett a hajókkal. A Zöld Pofa eddig még nem árulta el, hogy milyen mélyre viszi le a déltengeri óceánjárókat, ha idegesíti némelyik.

Ez egy nagy kutya, gondolta Fülíg Jimmy, de úgy beszél, hogy minden szava szentírás! Az admirális kutatva nézett Pizskos Fred hideg, közönyös arcába. Megvillant feléje a két apró szem? Vagy csak úgy tűnt a csillár rásugárzó fényében?

— Hát... nem erőltetem, Fred...

— Ha rám hallgat, Sir, akkor ezt a tengerészt, aki idehozott, megbízza helyettem. Tudom, kit ajánlok. Olyan ember, hogy egy csónakkal, meg egy szál ágvitorlával a Sarkvidékre is elmegy, oda vissza.

Fülíg Jimmy lángvörös lett. Mégse olyan nagy kutya ez, mint amilyennek hitte!

Az admirális szeretetett volna a Kapitány arca mögé belátni a pillantásával. De ez nyugodtan és keményen nézett rá. Anderson a követ felé fordult:

— Ha nélkülözni is kell a Kapitány szolgálát, tanácsait elfogadjuk. — És Fülíg Jimmyhez lépett. — Keressen fel holnap délelőtt a Waldorf Astoriában. Minden eszköz rendelkezésére áll az

expedícióhoz. A biztosító társaság ötvenezer dollár jutalmat tűzött ki annak, aki biztos értesülést szerez az eltűntekről. Ezenfelül számíthat, magas helyről, külön jutalomra...

Fülig Jimmy valósággal megdicsőült agyonlegyezett hiuságában. Tehát nyeles monokliját szeméhez emelte újból és mélyen meghajolt. Közben eszébe jutott király korából egy Napoleon néven közismert néhai kollégájának feljegyzett mondása és így szólt:

— Kérem... vassal és kenyérrel Kínáig is elhatolok.

Ne hencegjél, Jimmy — intette le a Kapitány —, mert Kínába te már elhatoltál nem egyszer, egyetlen darab kenyér és vas nélkül is.

Ezzel végetért a kihallgatás, az admirális kezefogott a Kapitánnyal:

— Ha mégis meggondolja, Fred...

A Kapitány megvetően mondta:

— Én már csak bálnák után megyek. Némely embernél rendesebb állatok. És főként hasznosabbak. Semmi közöm mindenféle alakokhoz, akik csak gyanúsítottak és hálátlanok voltak...

Amikor az utcára értek, Fülig Jimmy őszinte hálával mondta:

— Köszönöm, Freddy bátyám... és most adja ide az ötven fontot.

— Te kódís! Mikor járt neked ötven font?... Vagy talán az én bőrömön akarsz meggazdagodni?

Nem elég, hogy ötvenezer dollárt kerestem neked? Igazán könnyű hozzájutni.

— Azt ígerte, mondta dühösen —, hogy a pénz felét...

— Rendben van. Majd ha visszatértél és ideadod az ötvenezer dollár felét, akkor megkapod tőlem az ötven fontot. És elég volt belőled, eredj a fenébe, amíg jókedvemben találasz..

Szólt, zsebrevágta a kezeit, sarkonfordult és vissza se nézve a fregattfőhadnagyra, elkacsázott a kikötő felé...

HETEDIK FEJEZET.

Fülig Jimmy végigsétált a kikötőn. Csak úgy futólag nézte a hajórengeteget. A legnagyobb kikötőben sincs több, mint három hajó, amivel érdemes vállalkozni valamire.

A többi lomtárba való.

Ezek a szép, két- meg háromképményes gőzösök, a nagy társaságok bazénjeiben, figyelmet sem érdemelnek. Elsősorban felét sem éri a hajó, ha az ember nem ismeri „személyesen“ a kazánajtótól a kötélzetéig. Másodszorban ezek az új építmények csak ficsurok. Szépen zománcozva, csillogó korlátokkal meg nagyfényű villanykörtékkal, de ha jön a tengeren egy nagyobbacska vihar, úgy elmerül az egész miskulancia, hogy pozdorja sem uszkál belőle egy óra múlva a víz színén.

Egy-egy sárga, piros meg fekete, tarka vitorla-

rongyokkal ékes schoonerrel vagy kutterrel szemben nagy passzióval megy el.

Ez igen!

Például ott a YANKEE-DOODLE! És mellette a SEEHUND. Ilyenekkel könnyű legyűzni a tengert ott is, ahol a legveszélyesebb. A kopott, hatalmas vitorlások fiatalabbja is megvan már ötven éves és bordázatukon a világ minden tengerének képviselőjében virít némi rátapadt moha, vagy világosabb foltok itt is, ott is: nagy viharok utáni javítások nyoma. Az ilyent legtöbbször maguk intézik el hevenyében, mert nincs olyan hurikán, vagy ciklon, amitől az ilyen beálljon egy dokkba a sérüléseitől. Az igaz, hogy ezek a hajók fenéktől fölig yarrahfából épültek. Száz év alatt sem kezd ki a tenger egy ilyen hodályt.

Ni! Az ott a LA BAHIA! Hogy kibérelné nyomban! Persze, a spanyol José csak röhögne, ha valami bolond kölcsönkérné a hajóját. Bozontos, fekete szakállu, hasadt trikóju alak ez a spanyol. Éppen a korlátnál könyököl, térdig felgyűrt, rongyos nadrágban és köpdösi a halakat.

Az ott a DRUMMER DOGG, szintén elérhetetlen. Az öreg Ruff nem is foglalkozik mással, csak kopragyűjtéssel. Mint valami vén házaló bolyong a szigetvilágban, hogy megrakja a hajóját szárított kókuszából rakománnyal és közben siratja a régi szép időket, amikor még a szigetekben egy kis parázs lövöldözésre és szekerceharcra is sor került.

A szabadkikötő táján, kisebb-nagyobb hajók között, végül egy jelentéktelen, szurokszínű, ócska

bordázatú gőzösön megpihen a tekintete. Jó messze áll a kőgát vége felé, ahol a bérhajók horgonyoznak.

Hiszen ez a HOUNTLER!

Ezzel tízszer is bejárhatja valamirevaló hajós az összes vizeket egyfolytában. Csak éppen nem nézné ki belőle olyan ember, aki nem szerződött még erre a gőzösre. Sietve igyekezett a HOUNTLER-hez, csak lesz rajta valaki, aki felvilágosítást ad?

Hát volt.

Több személy, mint ahány kellemes lett volna. Két kínai matróz, a szakállas Pofa Jenő, a Bőkezű Rócsild csúfnevű és még néhány. Kopácsolnak, csomóznak, nem kétséges, hogy a hajót kibérelték. Most rakják ki a légsűrítéssel szigonyvetőket. Kétségtelen, hogy a HOUNTLER-rel megy az öreg cetvadászatra.

A két kínai egy halálfejekkel dúsan jelzett ládát visz le a raktárba. Ezeken viszik a szigony végére felcsavarható hegyes gránátot, mert újabban ilyenekkel lövik a bálnát.

A HOUNTLER-t elhalásztta a Kapitány. És azt már tudta jól Fülig Jimmy, hogy ezenkívül valamirevaló hajó, amivel elmerészkedhet a Cape Blounton túlra, nem vesztegel Friscóban... A fregattfőnagy sóhajtott. Még az emberek javát is elszerződtette előle a sátán.

— Hé Chang! — kiáltott fel az egyik szakállas kínaihoz.

— Mi van?

— Miféle rendes hajó található még errefelé?!

— Üzent neked a Kapitány — kiabálta vissza a kínai —, mert tudta, hogy idejössz majd bámészkodni. Aszongya: Eredj a *Háromárbocos Szódavíz* vendéglőbe. A VAKAPÁD ma este beáll a karanténból, mert letelt a zárata. Szemetlen Manfréd kiadja kölcsönbe!

Fülig Jimmy rohant. Hát mégse olyan sötét-lelkű ördög ez a Kapitány. Szemetlen Manfréd hajója legalább olyan jó mint a HOUNTLER. A VAKAPÁD nem látszik nagyobbnak egy propellernél és valami felületes ember azt hinné, hogy inkább régiségtárba való, mint tengeri útra, de akit két csatahajó kergetett Saigontól Kuala-Lumpurig, a vén papucson, az tudja, hogy mit tartson róla. Egyszóval tisztelettel emlegették minden kikötőben a VAKAPÁD nevű tízezertonnás gőzöst, Szemetlen Manfréd tulajdonát.

A *Háromárbocos Szódavíznél* már nem találta a szakállas kövér, félszemű kapitányt. Hol van? Azt mondja a pincér, hogy egy kisfiú jött érte, sürgősen elhívták valahová.

A mindenségit!

Valaki még megelőzi! Kiment és körülnézett, hogy merre keresse Manfrédot.

Hoppla!...

Vagy húsz lépésnyire innen, egy pózna előtt áll és valamit néz a földön. Ahogy közelebb ment, kiderült, hogy Wagner úr az a valami. A Kéksza-

kállú, állapotánál fogva, a póznánál tovább már nem mehetett, ezért hívatta a Kapitányt. Fülíg Jimmy rohan és lihegve szól:

— Halló, Mandfréd! Hogy adod a VAKAPÁD-at? Zekszejicióra kéne.

— ...Drága sztrovacsek barátom! Sajnálom, hogy elkéstél!... Micsoda öröm! — áradozott Wagner úr és több, mászó kézmozdulattal talpradülőngelt a pózna mentén. — Mit szólnsz, hogy én kibéreltem a hajót ettől?... A süket..., a sánta, igen, a sánta atya nevű hajót...

— Elkéstél, Jimmy! — bólintott Manfréd is. — Ez a hülye csakugyan kibérelte a hajót. Két hónapra az övé.

Ezzel a Kapitány elment és Fülíg Jimmy dühében nagyot fújva nézett Wagner úrra, aki ültéből a pózna mentén mászógyakorlatszerűen felegyenesedett.

— Mifenét kell neked a VAKAPÁD?

— Ilyet kérdezől, te csibész?... — és megcsókolta Fülíg Jimmyt, aki elhessegette Wagner urat, aki néhány lépéssel arrébb újra elkezdett feltápáskodni. Wagner úr jobban fejébe húzta a kalapját, elannyira, hogy karimája leszakadt a nyakáig és most ott lógott külön, mint valami ovális kerete a búzakékszíni szakállfestménynek. — Elmegyek, megkeresni az én drága barátaimat! A RADZEER után hajózok a Blount-Fokhoz a Vakmamával!

És máris megindult, de az első lépés után belekapaszkodott egy öszvérkordéba, mely továbbhaladtában megrántotta, hogy végigpuffant hosszá-

ban a földön, mint valami ócska gyapjuzsák, de röhögött.

— Nézd, ez a bolond öszvér, hogy siet... Te sztrovacsek! Hogy lásd mennyire barátod vagyok, beveszlek társnak!... Na?! Te is jöhetsz avval az izé... hajóval... valami beteg rokonod...

Fülig Jimmyt elöntötte a pulykaméreg. Ez annak a pokolfajzat Piszkos Frednek a műve volt! Tudta, hogy Friscóban valamirevaló hajó nincsen a VAKAPÁD-on kívül, hát kibérelte, hogy lenyúzza a bőrét, mert előrelátható volt, hogy ez kell majd az expedícióhoz. A Wagner úr csak eszköz az ügyben.

— Hogy gyössz te ehhez? Ki bízott meg a kutatással?!

— Drága barátom... — és támolygott, tárt karal, könnyezve —, az én bolond, nagy szívem és emberszeretetem így kívánja!... és ezt nekem megtiltani nem lehet!... Az én aranyos barátaim eltűntek a VAKAPÁD-dal most várják, hogy a Wagner úr értük jöjjön... Ezért béreltem ki a süketszülőt...

— Mondd meg egyszerűen, te szélhámos, hogy a Kapitány le akarja nyúzni a bőrömet, mert tudja, hogy kell a hajó és nincs más. Mennyiért adod át?

— Ne is mondj ilyen csúnyát! Nincs annyi pénz!... De azt megengedte a Kapitány, hogy ha te kifizeted az egész bérösszeget, akkor eljöhetsz velem és megkapod a felit az ötven-száz dollárnak... Könyörgöm, ne mondd, hogy ezer! — sírta összetett kézzel. — Ti mind bolondok vagytok, a Kapitánnyal együtt... Az a konzul ivott valamit

előzőleg és megcsúszott a nyelve... Ötvenezer dollár nem létezik, még negyvenezer sem...

Mit részletezzem? Fülíg Jimmy az ünnepien részeg Wagner úr szavai ellenére megértette, amit mondott. Ez a kapitány még kutyább, mint amilyennek gondolta, mert a jutalom felét is meg akarja kaparintani. (Az egyetlen ember, akinek a pénzét nem meri Wagner úr elkölteni.) És még a bért is vele fizetteti. Mert tudja, hogy Anderson tengernagy bőségesen ellátja a szükségessel. Legalább eljönne az a vén kalóz azzal a rengeteg eszével. De a HOUNTLER-en a cethalászatra megy az a sátán.

Hogy az ilyen, ezer hájjal megkent, szőrszívű gazembert miért nem pusztítja el valami vihar?

Visszamentek kettesben a *Háromárbocos Szó-davízhez*, ahol Fülíg Jimmy elsősorban egy vödör vizet rendelt és többször is belemártogatta Wagner úr fejét.

Azután röviden megállapodtak.

Mit is tehetett volna? Még ha lenne is más hajó a kikötőben, nem tűrhette, hogy még egy expedíció kutasson az eltűntek után. Nem kis játék folyt itt a háttérben, Fülíg Jimmy tudtával. Vigyázni kell nagyon! Amikor Fülíg Jimmy végül indulni akart, Wagner utána énekelt:

— Állj meg, sztrovacsek, galambom... Te egy nagy csibész vagy, akit mindenki tisztel... Ezért megmondom, hogy siess most a *Három Piros Dugó-húzóhoz*.

— Mi fenét menjek én a *Dugóhúzóba*?

Wagner úr megkapaszkodott egy asztalterítőbe és lerántott néhány üveget és poharat. Fülíg Jimmy nagynehezen kicsavarta őt a terítőből, újra talpra állította és megismételte a kérdést:

— Minek menjek én a *Dugóhúzóba*?

— Jaj drága sztrovacsek!... Tisztára elfelejtettem neked megmondani, hogy a hajóskapitány személyére nézve itten nagy a zürzavar, meg mindenféle...

Fülíg Jimmy úgy érezte, mintha fejbecsapták volna. Az, hogy ő legyen a kapitány, nála mindenél fontosabb volt.

— Mit beszélsz?!

— Köszönöm, hogy rázol, mert csupa por lettem... Itten arról van szó, hogy a *Vakszülőd* című hajó tulajdonosa, csak feltétellel adta kölcsön... Halló, sztrovacsek, egy pálinkát hozzon!

— Beszélj világosan, mert betöröm a fejedet!

— Én nem beszélek világosan?!... Olyan világosan... beszélek, hogy kiolthatod a lámpákat, ha én éjjel megszólalok! A hajó tulajdonosa... csak úgy adta kölcsön a hodályt, ha átvesszük a kap... Így megfulladok...

— A hajó tulajdonosa a Félszemű Manfréd! Azzal én beszéltem!

— De ő már bérbeadta a hajót egy másik tulajdonosnak és csak átengedte társba, mert nagyon szeret engem. — És sírva fakadt. — És tudja rólam..., hogy a barátaimért akarok menni!

Az én drága barátaim eltűntek a Radzeeren..., a Tüskés Vanek, a Petters, meg a Fülíg Jimmy... Azért ugyan nem kár...

És zokogva megitta valakinek a pálinkáját, amiből nagy veszekedés lett. Lassanként Fülíg Jimmy mindent értett. A hajónak volt már egy bérlője és ezt a bérlőt Félszemű Manfréd rávette, hogy társuljon a féleszű Wagnerrel.

Tehát veszélyben forog a kapitány-pozíció.

És ez az illető jelenleg a hajó kapitánya.

Tehát veszélyben forog a kapitány pozíció. Amit pedig a legutóbbi útja óta, amikor első tiszt volt, kisajátított. Névjegye is volt már:

DON FÜLIG DI ST. JAMES

hajóskapitány

Mit jelent egy nagyravágyó embernek az, hogy világhírű szállásmester? Pláne, ha egyszer már volt kapitány? Mindenesetre el kell menni a Dugóliúzóba, hogy ezt az ügyet rendezze. Akárki is az a kapitány, elbánik vele, ha az útjában áll. A vendéglőben azután nagy meglepetés érte:

— A VAKAPÁD kapitányát keresem, — mondta a kocsmárosnak.

— Itt várt rád egy ideig és azt üzeni, hogy később visszajön. Félnyolcra. Ajánlom, hogy csinyán bánj vele, mert az nem ismer tréfát.

— Azt hiszed, van olyan legény, akitől én meghátrálok?

— Egyáltalában nem legény, hanem leány és Kalóz Pepinek hívják.

Fülig Jimmy kishíján hanyattesett.

Ezek szerint a VAKAPÁD kapitánya egy nő!

NYOLCADIK FEJEZET.

Nagyságos

Samtantónió Ófelséges Uralóherceg úrnak

Bolontsáksziget.

Félemelet. Királyi Vár, balra.

Tekintetes Kiráj ur!

Vettem folyó hó valamelyik napján töltőtollamat és felszentelésül, kollégialis udvariságból, elsősorban levelezek, ugymint: Felséknek, tisztelt trónutódjának, a kirájné őnacságának és kellemes, császári öreganyjának. Mer monta legmagasabb anzix lapján Felsék, hogy k. soraimat mindék szívesen veszi. Esz nagy leköltekeszés nekem, mer Maga Felsék mégis csak egy kiráj, ami igen magasálásu urnak számít.

No és van új közlésbe való.

Mer, mostan megint rólam hallgatja majd a rádiót a világ szeme. Felsék régen elárulta, hogy tudja, mi az uri kötelesség és nem köpött még el semmit, ezért esztet a szélhámossgot is megírom. Ugy volt, hogy csipősérülésem miatt, rövid időt uszva kellett töltenem a Szunda csoport néhány kies szigete között. (Nagyon veszélyes hajózási rész,

csupa zátony és ráadásul mindenkre rálőnek a vámőrök.)

Mikor felépülésem befejeződött, Friszkóba mentem. Itten találkoztam Tüskés nevű Vanek barátommal. És vele volt a Buszkó Mócsink, régi meghitt tettestársunk is. Örültek nekem, mer akárkit nem vesznek a *Radzeerre*. Nemcsak jó matróz szükséges oda, hanem üzletileg is kipróbált cinkos kell, hogy legyen. Tehát én is elszerződtem középük. Nekik szerződött utjuk volt az Inognito Arhipelre.

Erről tudatom, de Isten őrisz, hogy ezt a tényállást főfelügyelő és fogalmazó ismerőseivel közölni szíveskedjék. Ugyanis a *Radzeer* azóta mindenesztől elveszett, vagy ahogy a közmondás van: Hegyén-hátán eltűnt! És a másik hajó is, az André Demiő nevű. És senki sem tudja, hogyan, csak mi. Felsék lesz a titok egyetlen, élő fültanuja, levelemből. Mer itt egy olyan csoda és ezzel detto olyan szélhámossák társult egybe, véletlenből kifolyóan, hogy még soha nem volt, mióta a föld áll. Pedig esz régen forog a zürben.

Ott kezdődött, hogy a *Derémítő* turistahajó utasait nem szabadott lebiztosítani baleset ellen, mer titkolni akarták az utat. Deja hajó tulajdonosa, esz a fukar pasas, mégsem nem állhatta, hoty titokba ne biztosiccsa őket és így a biztosító, követésre szerződte a *Radzeert*. Tehát az lett a feltétel, hoty titokba halkan kövessük asz *André Derémítőt* és a rajta lévő turistákat. Eszek a turisták csupa lort, márkí, részvényes, gyárigazgató, meg egyéb mág-

nás, belevették a fejükbe, hoty utánszanak egy bizonyos kruzoét, aki etyedül lakott egy pusztá regényben. Teljesen magános szigeten és minden nélkül, csak szolgálja volt és teljes felszerelése. Aszt mondják, hogy Rótbizony KruzoerneK hítták. A szolgáját meg „Szombatón“ nevü bennszülötnek. Beteg emberek lehettek, mer ha valakinek annyi pénce van, hoty berendesszen egy egész pusztá szigetet és az illető nem Miámiban strandol, vagy nem megy Lózan-Cseleszbe, filmsztárokkal hetyegni, akkor asz egy nagy ló, tehát jobb, ha megvizsgáztatja magát 1.— orvossal.

Dehát a turista népség ilyen.

Eccer felmásznaK a hegyi jéghez, a gelcserek köszé, aztán tevére ülnek és malárisok lesznek, mert nekik látni kell, hogy a piramidonokban eltemetkezve, hogy fekszenek mumiásan dobozolvá a valódi egyiptomiak. Ezek a kiráji kollégájink, faragó néven uralkodtak. (A sírnak használt, piramidon nevü hegyes tabletták a sivatagban találhatók, ásatás révén.) Hát esz is így volt, hogy a sok turista elment a *Derémit Andrión*, Rótbizonynak, de nemcsak egy „Szombatón“ nevü szolgálva, hanem annyi kiszolgáló pasassal, hogy asz egész kalendárijumról neveszhették őket, Hétfőtől, Boldok Ujévik. És vittek minden közszükségllő cikket, hogy majd egy évet töltenek az elhagyott szigeten. Arrafelé rém veszélyes, mer ott van a korál, meg az atol hazája. Babonás matrószoK szerint, a korál meK az atol állandójan növekszik és kőből való fiaiban elágasz a víz alatt. Állítólag ettől van, hogy sokszor nem talál asz ember ety szigetet, mert esz

köszben a víz alá konyult. És talál ujat, mely felkonyul a vízből hirtelen.

Az Ingombnita Arcipel is ilyen atol zátonnyal körülvett, földsziget.

Hogy a tárgyba térjek, ahogy a biztosító rendelte a hajókövetést, a *Radzeer* egy napi távolból osont a Rémitő André De mögött, hogy a másik utasok ne sejtcsék célunkat. Amilyen tengerészek voltunk, olyan lett az osonás, hoty még a biztosító társaság sem sejté céljainkat. Esz az igaszi jó kiszolgálás. Mer mi gondolkosztunk, hoty nem lehetne e itten más üzlet is?

Mikor pár fokkal elhagyta a turistahajó Kap Blumtot, akkor történt a világcsoda! Éppen a lát-határról felfedesztük, ugy hoty a Főorvos egy messzecsőbe látott. Aztán elejté a távnézőt... Mint aki hüje lett... Végül is így kiáltott a hajóhid csövébe: „Stop! Féljobb!... Ilyet az öregapám se látott! Teljes gőz!”

És neki volt igaza a kommandirozással! Mer lehetett a tisztos felmenő, rabló öregatja, olyan világ-gotjárt, mint a Rótbizony Krúzer, ijet akkor se pipált mék! Felséged is úgy merészlette volna a szemét, mint egy lekmagasabb sült hal.

Mer mi volt a látás? Álomnak is rossz!

Esz a hüje Rótbizony hajó, ott állt a távolba, egy többmérföldes sziget közepén. De kellősen!

Mintenki aszt hitte, hogy megbolondult és káprász a szeme.

Felsék tudja, hoty én nem vagyok babonás és fütyülök a varáslatra, mer Limában asz inkák

főpapja adott egy amulettet ilyesmi ellen. De én is keresztet veték.

Öreg tengeri farkasok tanácsatlanul néstük eszt a messzisékből. Ety füstölgő hajót 1 nagy darab szárazföld közepébe. Éjszaka, hoty a gőzös ne lásson, lesötétítve mekközeltük a szigetet. Asz Inkokinto Arcipel volt, ahova készültek asz undok turisták. A hajó ety szigetből kinyujtott földnyelv közepén vesztegetett, baloldalára kissé dőlten, félig sárba.

És akkor megoldódott a titok!

Ety marha eset, ami egyszer ötezer évbe lehetséges. Látszott, hoty a földnvelf olyan hatalmas vízínövényekkel van tele, mit mohának és maszatnak neveznek, még nyüzsgött rajta mindenféle lény, sikló, pilop, sőt tintahal is. Tehát nemrék mék tengerfenék volt! És furcsa, keskeny, rózsaszines, fonott sziklából állt az egész! Ez az az, élve képsződő, atolközés, ami a víz alatt fejleszti magát. Hát mit tetszik gondolni, felsékes fejében, hoty mi történt?

A sziget felé már lassított az Andrémitő De és egyszercsak esz a zátony, *pontosan amikor felette volt a hajó*, kiemelkedett a viszből!

Esz asz atolos zátony, a part folytatása volt, a víz alatt! A hajó eccercsak látta, hoty átképeszték vonattá, mer egy friss félsziket közepén halad! Erre persze oldalt konyula, orrát asz iszapba furá, de mert aliggőzzel ment, mégse nem borult fel.

Hát nem csuda?

Hoty ilyen buta szerencséje legyen 1 hajó-

nak, a zátonnyal? Hoty pont akkor menjen el fölötte, amikor esz alatta följön?

Este volt és a távoli holdban ők jól látszottak, de mi nem.

Sürgős segítség nekik nem kellett, mer száraz-földön nem merül el a hajó. Mi tehát kesztük az üzleti oldaláról nézni a világsodát.

— Esz csupa naty ur — mondta a Főorvos — és gyönyörű a válcságdíj, ha elrabolják őket.

— Mi nem rabolhattuk el — lihegte a Dagadt Peters —, mer nálunk biztosították őket ellenünk. És rabló ide, rabló oda, vagy van becsület, vagy nincs!

Soká gondolóztunk. A Buszkó Mócsing cvikker-nevű drótszemével uty pislogott (de felette nészve), mintha főszne valamit asz agyában. És abban asz agyban a fekete, széles nemezkalap, mek a hosszú kilógós ősz hajzat alatt, a bibircsókös, ronda arc, sok agyvelőt takar.

Vártuk, hoty mit tervel.

— Dehát — mongya asztán és rettenetesen nagy orra moszog, mint amikor üzletet szimatol —, mi volna, ha mi is szátonyra szaladtunk volna? Esz ikaszán lehets ilyen balszerencsés szátonymál! És nem lehet tisztességellenesnek venni. Igen a ten-ger: veszélyes és minden hajó útja rögös rajta.

— Ne csavard itten a szót! — mondja a Holtvilág Csárli. — Köpt ki amit gondolsz!

— Eccerü — montja a Mócsink. — Nagy díj lesz kitűszve a két hajóra. És mi majt mektaláljuk saját makunkat. Valaki visszamegy keresőnek.

— De mi nem szalattunk zátonyra — szóla busan a Tüskés Vanek, kivel Felsék annó dettóban, mekhitt hirigelést végzett.

— Hát ha odaengettek a kormányhoz — monta esz a Buszkó Mócsink —, én uty szátonyra futok, véletlenül, hoty még csak nem is ilyen hüjén állunk ott a hajóval, mint eszek. De előbb még jön itt a Fülíg Jimmy (esz én vagyok), ötet utolsó nap vet-tük fel, tehát senki se tuggya, hogy a hajón van. Hát előbb most visszafortulunk, letesszük őt Mar-keszasznál és visszajövünk ide. Ha most nem figye-lünk jól, hát szátonyra futunk. És minek mindig figyelni? Azután, ha sok díj lesz kitüszve, Fülíg Jimmy értünk jön és mektalál.

Ez a terv általános helyeslés közepetével talál-koszott.

Kész volt a mekbeszélési eredmény. Engem a *Radzeer* Markeszasz sziget közelébe visz. Ott csó-nakon partramegyek, gőzössel Tahitiba jutok és innen Friszkóba. A *Radzeer* köszben lábujjhegyen visszaoson és éjszaka ügyesen zátonyra fut, a fölt-nyelven, mit a sziget hirtelen kinyújtja.

A *Derémi Anditő* gőzös rádiója kilett az ütkö-zésbe, hát a *Radzeer* sem adott jelt az életről. És elhatározták, hogy ha menetrend szerint beáll a hajónk, a zátonyára, ők is megrongálják a cirkáló rádióját. Majt egy fatörzset a tornyának döntenek, mintha esz is a kasszatrófa kövezménye lenne.

Minden ugy sikerült, ahogy a terv volt. De Oaklandban a sors különös kegyetlensége követ-kesztében, összehozott 1. bizonyos, róla elnevezett

Piszok Alfréd nevű Kapitánnyal, akit már említék, úgy hiszem, régebb keltezésből.

Mer esz mindég kavarja!

Először elhatároszám, hogy lovagias ügyünket bicskászás útjára terelem, de utóbb mégse tetem. Örek egyén, hát éljen. Felsék tudja puha szivemet. De mit tesz a véletlen! A róla elnevezett Kapitány éppen megbízást kapott az angol konzulság igazgatójától, hogy vezessen zekszkediciót a szerencsétlenül jártak ellen. De ő aszt monta, hogy ha elvitte cimborájit, a *Radzeerrel*, az ördög, hát kár lenne megtalálni őket. (Esz nem éppen felebaráti mondas, de ő ikaszán nem felebarát, hanem egész barátságtalan.)

Igy asztán én lettem alkalmaszva. De esz a Piszok Alfréd, úgy kavarta, hogy kénytelen voltam ety kékszakállu illetővel társulni. Csak így lehetett enyém a Vakapád. (Felsékkal olyan mekszólítás, hogy nem veheti sértésszámba eszt a szót, amej különben is, nem viláktalan atyát jelent, hanem hajót.)

De milyen remeket!

Erre még kisül, hogy nem csak esz a kékszakállu lesz társam az eszpejicióba, hanem még valaki.

Nem szeretek ilyen link embereket belevonni, rendes szélhámossákba, de esztet muszáj, mert kell a Vakatyád.

Az ügy további fejelményeit is új töltőtollammal kelteszem majd, Markaszászból és fokadja Felséked is viszonzozva, kecses uralói megemlékezése-

met, hűségéért. Maradtam sajátulag és kelt most
lent,

viszontíráásra:

Don Fülíg di St. James s. k.

U. i. Nem tudom, hoty hallot-e kiráj ur, a
Kékszakálluról? Nagyon ismert pasas és ha értekli,
őróla külön irok. Csak arra ismétlően kérem, hoty
az ügyről diszkréciós urisággal megnémuljon Fel-
sék.

Fülíg fenti.

KILENCEDIK FEJEZET

Amikor Fülíg Jimmy a *Három Piros Dugóhúzó*-ban végre meglátta Kalóz Pepit, életének nevezetes periódusához érkezett. Meglepően csinos nő volt ez a kalóz! Olyan sima feketehajú, hogy szinte cserépfigurának látszott, ami attól volt, hogy olajjal egyengette rakoncátlan hajviseletét. Pepita kosztümöt viselt, de úgylátszik kissé elszámította magát a varrónő, mert a ruha olyan szűken feszült idomain, hogy szinte recsegett rajta járás közben. Az ember minden pillanatban várta, hogy felsiklik a ruha, teljes hosszában. Kalóz Pepi azonban nem félt ettől.

Ő általában semmitől sem félt.

Nyakában a kosztüm hasítóka mentén valami nyeszlett, keskeny szőrmedísz csüngött és egy hatalmas bőrretikült hurcolt magával, amit az alsókarjára akasztott. Szép vonásait kissé eldurvította az olcsó puder és a túlélénkre festett száj. De ettől valahogy még szebb volt. Kontyravaló hetyke kis kalapot viselt, rézsut a fejébe csapva és ahogy energikus mozgással végigment az ívón, a férfiak önkénytelenül utat engedtek katonásan lendülő két karjának. Sokféle ékszer zörgött a csuklóján:

gyöngy, karperec, sőt egy valószínűtlenül hatalmas ékkövekkel díszes mellű. Ujjain csak úgy villogtak a színes és fehér üvegek, mert mondanom sem kell talán, hogy Kalóz Pepi ékszerei egyetlen karátot sem képviseltek, ékszerészi szemmel nézve.

Ha ugyan ékszerész szeme az ilyen holmit megnézi.

— Maga az a Fülíg Jimmy, aki beszélni akar velem, hogy társuljunk? — mondta és erélyesen leült, karpereceit egyetlen kézrázással visszahárítva. — Hát feljöhet a hajóra, nem bánom, de figyelmeztetem, hogy rendesen kell viselnie magát. Hé!... Jack! Whisky, félpohárral, a dollárosból!

Kosztümje felső zsebéből egy kókadtan kettéhajolt cigarettát tett a szájába és felkattintotta hozzá az öngyújtóját.

Hű az angyalát! Ez aztán a nő!

— Nézze, nagysád...

— Kalóz Pepi vagyok.

— Figyeljen, Miss Kalóz. Itten arról van szó, hogy engem biztak meg ezzel az üggyel, ötvenezer dollárért. Én Fülíg Jimmy kapitány vagyok, biztosan hallotta már ezt a nevet.

— Még nem — felelte a nő és lehajtotta a félpohár whisky egy slukkra. — De valami rokonát már említették előttem. Egy azonos nevű szállásmestert. Testvérek?

— Hm... Voltam én szállásmester is. De nem ez a fő. Azt hiszem, hogy jól kijövünk majd egymással.

— Ha nem, hát nekem ez is mindegy. Szóval

maga vállalja az összes költségeket, a jutalom egyharmadrészéért?

— Hogyhogy?! — horkant fel dühösen. — A Wagner meg maga kapják a felit és én a felit?!

— Nincs sok időm. És ostobaságok nem érdekelnek. Három egyforma részre megy az egész, ha nem tetszik, keressen más hajót...

A föld nyelte volna el azt a Kapitányt! De mit tehetett? Mindent el kellett fogadnia. Amint elvben megállapodtak, Kalóz Pepi kinyitotta hatalmas retiküljét, amely tömve volt mindenfélével. Többek között egy harapófogó és egy hatlövetű revolver is találtatott benne, színes selyemzsebkendője és a kompaktja mellett. Hosszas keresgélés után egy gyűrött papírt szedett elő és kisimította. Kész megállapodás volt. Fülig Jimmy nagyon sóhajtva aláírta.

— Most menjen legénységet keresni és én is utánanézek — mondta Kalóz Pepi. — A régi kikötőnél bevárjuk egymást.

— De itt vigyázni kell...

— Csak ne tanítson engemet! Ócskábbat, mint maga, nem hozok.

Fülig Jimmy utánanézett, amint a feszes kosztüm alatt vonagló izmaival elsietett. Igaz, hogy: „ez aztán a nő!“, de kellemes lenne néha odasózni egyet, amikor ilyen éktelenre tátja a száját.

Visszament a *Háromárbocos Szódavíz*hez. Nem gyerekség jó legénységet találni ilyen főidényben és főként ilyen utra.

Senki se szerződik szívesen olyan hajóra, ami a Cape Blounton túlra indul, hogy Incognita-sziget táján rejtélyes módon eltűnt gőzösöket keressen.

— Hé, Jimmy! — kiáltotta valaki rekedten és amint megfordult, a Vörös Vaszicsot látta, aki szokása szerint teljesen részeg volt és régi barátjának tárt karral akart a nyakába borulni, de elvétette célját és a földre hullott.

Jimmy boldogan segítette fel. Ez kitűnő gépész! Még kormányozni is tud, csak éppen nem az atoll-, meg korallzátonyok hazájában.

— Te Vaszics! Elszerződöl hozzám?

— De mennyire!

— A Cape Blounthoz megyünk, a *Radzeer* után.

A Vörös, tántorogva bár és gyöngyfényű szemgolyókkal, úgy látszott, hogy rövid tűnődés után meggondolta magát.

— Hát tudod, ez olyasmi...

— Jó, jó — legyintett Fülíg Jimmy, aki tisztában volt a nehéz verbuválás módjaival. — Nem is számítottam rád, mert ide aztán csupa felnőtt ember kell, hirhedt kikötői legény...

Tapasztalt rendőrfőfelügyelők szerint a Vörös Vaszicsnál hirhedtebb legény aligha akadt a papírokkal nem rendelkező, de állandóan a tengeren élő egyének nyilvántartójában. Ezenfelül Vaszics igen alacsony termetű volt, amiért a „nem felnőtt” megjelölés elsősorban szíven találta.

— Mondd ezt mégegyszer és beverem a pofá-

dat! — felelte és rántott egyet a nadrágszíján, de kicsúszott a keze és könyökével hasbavágott egy arra siető egyént.

— Verekedni mostan nem fontos — mondta Fülíg Jimmy —, mert nekem tovább kell menni, hogy valamire való legényeket keresek.

— Nohát, egynek itt vagyok én! Én rám ne járassa senki a száját, hogy nem voltam benne valamiben, amihez férfi kellett.

Ez elsőrendű akvizíció volt. A Vörös Vaszi két emberrel ér fel. Ha teljesen józan, esetleg hárommal. És mivel a szerencse ritkán jár, illetve tántorog egyedül, a szénrakodó táján találkoztak Csomó Billel.

Különleges egyéniség volt. Valamilyen oknál fogva itt is, ott is magános hosszú szőrök lógtak alkoholizmustól puffedt, vörös, kerek arcán. Ezeket a szőröket a borbélynak el kellett kerülnie borotválás közben, hogy ne növekedjenek tulságosan. Évek előtt valami fürdőhelyen lopott egy hatalmas szalmakalapot, amit a hölgyek napellenzőnek használnak és ezt hordta. Középtermetű, pocakos, ágrólszakadt egyén volt, duzzadt, széles szájjal és okkal vagy ok nélkül állandóan vakaródzott. Aki nem ismeri, az akkor sem engedi fel a hajójára, ha fizet érte.

De aki tudta az igazi matróz értékét Csomó Billnek, az megértette hetyke, embergyűlölésig pökhendi magatartását mindenféle környezetben. Ez a magatartása akkor sem változott, ha sülyedt a hajó, vagy ha ciklonban látta el szolgálatát.

— Halló, Bill! — köszöntötte Jimmy.

— Szervusz! — felelte. — Sürgős volna nekem innen elmenni, mert beköptek valamilyen ügyben. Nem tudsz egy jó hajót?

— Elsőrangut! A VAKAPÁD! Azonnal indulunk!

— Azonnal, sajna, nem lehet. Volna ma este egy rövid elintézni való ügyem a Fáraónál.

A Fáraó egyiptomi tulajdonos kocsmája volt, az óváros legsötétebb sikátorai között, a legsötétebb vendégek találkozóhelye.

— Elkísérünk és megvárunk — mondta Fülíg Jimmy.

— Ha pofonokról van szó... Még segítünk is, — szólt két csuklás közt a Vörös Vaszi. Eltalálta, mert éppen pofonokról volt szó.

— A fő — magyarázta utközben Csomó Bill —, hogy darabokra törhessem az egész vacak csárdát. Ezt okvetlenül el kell intéznem. Le kell szoktatni arról az embereket, hogy engem besugjanak — magyarázta Csomó Bill öblös, elnyújtott hangján.

— Majd rendbehozzuk a dolgot! — bólintott Fülíg Jimmy. — A fő, hogy gyorsan elintéződjék, mert rövidesen találkozni kell Kalóz Pepivel.

Kissé megnyugodva látta, hogy összesen tíz vagy tizenkét ember lehet a helyiségben és a turbános, kövér egyiptomi tulajdonos a pult mögött. Amikor Csomó Bill belépett, minden további nélkül egy üveget vágta a fejéhez, amely csak hajszállal tévesztette el a célját.

Feleletül egy teljes asztalt és nyomban utána egy széket már Vaszics hajított bele a csoportba és a kövér egyiptomit, aki konyhakéssel ugrott át a polcon, Fülig Jimmy az ablakon keresztül vágta ki az utcára úgy, hogy valószínűtlen volt a visszatérése.

Csomó Bill félelmetesen működött. Az egyik pasassal a likőrös állványt zúzta szét, aztán szembeugrott a reárohanókkal, hogy ezek szétperdültek és mire megfordultak, egy félméteres tükör szakadt rájuk. Közben Fülig Jimmy, meg Vaszics a berendezés további állományát tökéletesen elintézték harcukkal.

— Várjatok! — lihegett Csomó Bill.

Egy eleve készentartott vörös márgadarabbal felírta a falra hatalmas, iromba betűkkel a következőt:

ITT SUGTÁK BE CSOMÓ BILLT ÉS A TULAJDONOS IS RÉSZES VOLT.

AJÁNLOM MAGAMAT!

Az utca népe bámészkodott, de külvárosi szabályok szerint, ha nem volt semmi köze egy ügyhöz, abba nem avatkozott bele. Ha meg lett volna valakinek beleavatkozni való kedve, az is elmúlt volna eme három hirhedt legény láttára, akik most elsiettek a régi kikötő felé.

Csomó Bill utbaigazítása nyomán rátaláltak

Lógás Hugóra. No ez jó. Azonban kormányos nincs. Aki van, az köll a kutyának. De szerencsére fedélzetmester akadt. Csontvázszerűen kiszögellő bordái, feltűnően sótartós vállai, hegyes könyökei és általában soványsága miatt Csont Muki néven ismerték a kikötőkben. De még mindig nincs kormányos. Éjfél tájban befutott Kalóz Pepi néhány elsőrangú emberrel. Jól összeválogatta őket, mert köztük volt a Svéd Ökör nevű kiváló egyén, meg a Stráfos Harry nevű is, egy prima rádiós. Összevagdalt arca miatt kapta a „Stráfos“ prédikátumot. A többi is mind jó anyag volt.

— De kormányos nincs — kiáltotta Kalóz Pepi és akkorákat csapott a combjára, hogy visszhangzott a környék.

— A közvetítőtől pedig nem kell ember... — dünnyögte Jimmy.

— Én elvezetem azt a bricskát..

Valamennyien megfordultak. Egy különös, feltűnően jóképű egyén állt a közelben egy lámpaoszlopnak dőlve. Éppen befejezte a pödrést, megnyálazta a ciparettapapírt és nadrágján végighúzva a gyufát, rágyújtott.

— Ez meg honnan a pokolból jött ki? — ámuldozott Kalóz Pepi.

— A Rézgróf! — mondta mérsékelt lelkesedéssel Fülíg Jimmy. Hiába, nem örült, ha ilyen jóképű piperkőc került érvényesülése útjába. Mert a Rézgróf híres szépfiú volt a kikötőkben. És spanyol létére (spanyolnak mondotta magát), értett a festői eleganciához. Rakoncátlan, göndör, vörös haja,

bronzszínű, érdekes arca, gyönyörűen rikitó, kék, vagy piros selyem nyakvédői, tarkakockás vagy sárga selyemingei, feszes, széles cipői, finom szarvasbőr nadrágja, széles, nagycsattú öve, nem utolsó sorban izmos, karcsú alakja mind egy-egy szálkát jelentettek Fülíg Jimmy szemében. No most ehhez még nagyszerűen énekelt, gitározott, harsány nevetéseinél olyan pompás gyöngyfogazat villogott versenyt mélytüzű tekintetével, hogy kőből legyen a szíve annak a nőnek, aki nem borul első látásra a nyakába. Nem szólva arról, hogy volt már kapitány, kormányos, gépész, vitorlamester és mindenben elsőrangú.

— Te eljönnél?... — kérdezte rosszkedvűen Fülíg Jimmy.

— Ha mondtam.

És máris rámosolygott Kalóz Pepire, hogy arca csupa nyájas, szemtelen ráncba vonult szét. Node ez nincs vajból.

— Maga jó kormányos?

— Ne blamáld magad, Pepi — jegyezte meg Lógás Hugó. — Ez hazahozta a sarkvidékről, eltört iránytűvel a HURRICANE-t.

— Hát akkor jöjjön velünk. Én Kalóz Pepi vagyok... Na! A kezembe akar harapni?

A „kapitánynő” elrántotta ugyan a kezét, de belepirult közben.

...Másnap délelőtt, miután berakodtak, a VAK-APÁD felszedte horgonyát és teljes gőzzel elindult délnyugat felé.

Utját, ezt talán nem is sejtették a hajósok,

igen magas személyek aggódva és nagy várakozással kísérték.

Szamoáról, majd Fidzsiről rádióközlést adott a tengernagyi hivatalnak, majd diadalmasan jelentette, hogy négy fokkal áthaladt a Cape Blounton.

Néhány nap eltelt... Száz és száz rádió kereste a VAKAPÁD adását... Hiába!

A Cape Blounton túl a gőzös nem adott életjelt többé. A harmadik hajónak is nyoma veszett az óceánnak ezen a misztikus részén...

TIZEDIK FEJEZET.

Miután elindultak, némi tekintélyvillongás zavarta meg a közbékét. Wagner úr indította el a lavinát. Vagy kevés volt a pálinka, amit ivott, vagy a szesztartalma nem volt elég magasfokú az italnak; annyi bizonyos, hogy induláskor aránylag kevésbé ingadozva megjelent a kapitányi hídon. Belső zsebéből kirántott valamit, s ezáltal több álkulcs, hervadt virágok és egy darab sült tök esett ki a fedélzetre. Azután fejére tette azt a valamit és ekkor kiderült, hogy a friscói csendőrök önkéntes sapkáját alkalmazza kapitányi dísznek. Azután belekiáltott a szócsőbe, feszesen, katonásan:

— Na mi lesz, apuskáim? Hát nincs gőz a sztrovacsekbe?! Vagy lazsáltok?

Ekkor megjelent Fülíg Jimmy a hídon és közölte a Kékszakállúval, hogy ha nem megy a fenébe, úgy a tengerbe hajítja.

— De drága sztrovacsek!... Én a Piszkos Fred adjutánsa vagyok... Hát csak rám kell nézni!... Ez a sok csibész itt mind jól ismer...

Fülig Jimmy tapintatosan belevágta Wagner urat a másodkormányos üres kajütjébe, hogy velszakadt az ajtó. Most meg a Rézgróf állt meg a híd alatt és felszólt:

— Hé, te! Nekem a Wagner kapitányom. Jobban imponál, mint te.

Fülig Jimmy lesietett hozzá.

— Mióta nevezöl te ki kapitányokat?!

— Nézd, Fülig Jimmy — mondta és remek csattos övét megigazgatta. — Köztünk már régen esedékes, hogy néhány őszinte pofont váltsunk.

— Magam is azt hiszem. Mer szerintem te egy hencegő alak vagy.

— Legalább is annyira, hogy megválogatom, kikt nevezek kapitánynak. Nem bőrkamásni dolga az ilyesmi.

Szíven találta!

Fülig Jimmy a bőrlábszárvédőjét úgy tisztelte, mint valamilyen házibálványt. Az már egyéniségehez tartozott, hogy ha szíven találták, ritkán hibázta el feleletül az állcsúcsot.

Belevágott a Rézgrófba.

Puff!

Piff-paff!

Nagy csata lett... A kormányos bezuhant a konyhába, a szakács meg az ételek közé. De máris felugrott... Mégegyszer visszaesett egy gyomorbarugástól, míg úgy pattant fel, hogy ő vihette be

híres balegyenesét, amitől Fülíg Jimmy egyszerűen elszállt, mintha a vitorlanélküli siklórepülést gyakorolná. És belegabalyodott Lógás Hugóba, meg a kötélcsomójába és minimum tizenhat pofont kapott a Rézgróftól (mindegyik díszpéldány!), amíg kivergődött ismét.

És miután kivergődött, egy horogütés újra a földre vitte, de ördögi specialitásával estében elkaszalta a Rézgróf lábát is és egymásra zuhantak. Aztán egyszerre ugrottak fel és megint zuhogott a négy súlyos ököl.

Piff-paff!

Puff-piff-paff!

A fiúk bámészkodva körbeálltak.

Ritka szép verekedés! Ilyet nem pipál minden nap a kikötő népsége, ahogy a kettő állja és osztogatja a pofonzivatart. Akkorákat, hogy lazább csontrendszerű embernek a felétől is szilánkokra repedezne a koponyája. A Rézgróf jobbkeze ugyan most odaszögezi torkánál fogva Fülíg Jimmyt a szellőző kürtőnek, no de csekélység az az iszonyú pofon, amit közben visszakézzel kap, hogy freccsenő vér permetezik szét. Feleletül belecsapja a fregattfőhadnagy fejét egy szellőző kürtőbe, hogy csak úgy döng és horpad (nem a fej, hanem a kürtő), de közben még kettőt kap a mindent elsőprő monszunként respektált pofonokból, majd egy rugás éri térde táján... Egymásra zuhannak! És a földön gurulva csépelik a másikat, aki felül kerül. Borzalmas ökölcsapásokat osztogatnak, egy-egy kézzel a másik hajába markolva, hogy csak úgy

döng az odacsapkodott koponyák alatt a padló...

Bumm!

Egy lövés dörren, majd éles kiáltás hasít a levegőbe:

— Hands up!

A kiáltás nem lett volna elég, de a riasztólövésre ösztönszerűen talpraugranak. Kalóz Pepi állt ott, karján a nyitott retiküllel, kezében a még füstölő hatlövetűvel.

— Mi ez?! — kiáltja energikus, mély hangján és még a kosztümje is szokatlanul feszül a támadó kiállásában. — Mi ez? A szolgálat megtagadása nyílt tengeren? Idevigyázzatok! Én tudom a reglamát! Aki zavart csinál a hajón, azt úgy lepuffantom, mint a pinty!

A két embert csak a ruházata után lehetett valahogy felismerni. De azért egyikük sem lihegett. Tapogatták véraláfutásos, sebzett, dagadt arcukat és morogtak.

— Nem mondtad nekem — kiáltotta dühösen Kalóz Pepinek a Rézgróf, hogy ez lesz itt a kapitány.

— Jogomban lett volna őt fejbelőni! — replikázott Fülíg Jimmy. — A kormányos fellázadt ellenem és...

— Kuss!

Ezt mondta röviden és halkán Kalóz Pepi, majd rágyújtott egy cigarettára és felment a kapitányi hídra. Ott a harmadik disszidens, Wagner úr, elbóbiskolt közben. Csendőrsapkában!

— Bocsánat... — szólt a nőhöz Wagner úr,

hóna alatt a kitört fülkeajtóval. — Nem tudja nagysád véletlenül, hogy hova megy ez a hajó?

Egy rövid, elutasító kézmozdulattól ajtóstul hanyattesett, majd lerepült a hídról. Azután Kalóz Pepi ismét a mellkasára csapott egy nagyot és a következő tömör szónoklatot tartotta:

— A kapitány én vagyok! Fülíg Jimmy az első tiszt és a Rézgróf a kormányos! Ha valakinek nem tetszik, az jelentkezék! — Rövid szünetet tartott, de senki sem jelentkezett. — Most mindenki menjen a dolgára és aki verekedést kezd, azt úgy lepuffantom...

— ...mint a pinty! Ezt már hallottuk... — dünyögte Fülíg Jimmy és elsietett.

— Majd máshol számolunk! — súgta a Rézgróf mellette.

— Remélem nem kell egy évig várni — felelte Fülíg Jimmy vad tekintettel. — Kalóz Pepinek pedig jobb lesz, ha békét hagysz. Az nem bukik az ilyen színesruhájú ficsurokra.

— Akkor meg minek törődsz vele, hogy békén hagyom-e vagy sem?

Néhány máodpercig nézték egymást, de a kapitányi hídról vezényszavak hallatszottak és a két dühös férfi a dolgára ment.

— Ez egész jól érti a dolgát — súgta Csont Muki, a fedélzetmester, Lógás Hugónak, a kapitánynő felé bökve a fejével. A kormányos és az első tiszt ügye nem érdekelte őket. Az elintézett dolog. Előbb-utóbb valamelyik „hidegre“ teszi a másikat. Viszont nagy meglepetést jelent Kalóz

Pepi, a kapitány! Alaposan értette a dolgát. Ugy elkommandírozta a VAKAPÁD-at, hogy vén tengeri medvék sem tehették volna különben. Mielőtt kikötőbe értek, a Svéd Ökör fel akart sietni a hídra, hogy segítsen vezényelni a lavirozásnál, mivel új kapitányuknál mégis csak félőnek tartotta, hogy eltipor néhány bárkát, vagy felfut a partra.

— Mit akarsz itt? Eredj a dolgozdra! — kiáltotta Kalóz Pepi, azután határozott, kurta parancsokat osztogatott és olyan simán történt a manőver, hogy csak ámultak mind...

Ellenőrző körútjait éjjél előtt pontosan és rendszeresen végezte. Észrevette a legkisebb hibát is és sokszor odaállt egy cigarettára elbeszélgetni az emberekkel.

— Te hol tanultad meg így a hajózást? — kérdezte Lógás Hugó, amikor esti körsétáján megállt közöttük a fedélköz lejárója előtt.

— Az én papám negyven évig szolgált a BALTIMOORE-on — felelte és odaült közéjük, a lépcsőre, hogy felső zsebéből egy petyhüdt cigarettát vegyen elő és a szája sarkába dugja. — Ott volt hajósinas, ott lett matróz és húsz évig mint kapitány vezette. Amikor meghalt az anyám, kénytelen volt engem is magával vinni és ott nőtem fel, a BALTIMOORE-on.

Nyikorgás hangzott, ahogy a hajó megdőlt kissé és Kalóz Pepi hátrafordult, mert tudta, hogy Fülíg Jimmy valahonnan, az árnyékból nézi.

— Ez kitűnő történet — mondta a fregattfőhadnagy.

— Az igaz — mondta Kalóz Pepi és felugrott — de sokkal kitűnőbb lenne, ha valaki megolajozná a csigákat, hogy ne sikongjanak úgy.

Fülig Jimmy kísérni akarta az útján, de Kalóz Pepi közölte vele, hogy erre semmi szükség nincs. Jaj is lenne bármelyik kikötői jassznak, ha tiszteletlenül mer közeledni egy nőhöz, aki velük „dolgozik”. Ilyesmiben nem ismertek tréfát.

Amikor Kalóz Pepi végigjárta a VAKAPÁD minden zugát, csak akkor tért vissza a kabinjába.

Utközben figyelme mindenre kiterjedt. Sőt.

Talán még többre is, mint az kötelessége lett volna, mert a kormányállásba olykor kétszer is benézett. Először a Rézgróf közölte vele, hogy minden rendben van, utóbb szemtelenül vigyorogva már úgy mondta, hogy:

— Még mindig minden rendben van.

— Még mindig minden rendben van.

— Nem kérdeztem, hogy mi van! — vágott vissza idegesen Kalóz Pepi. — Dehát maga nem kormányozhat éjjel-nappal.

— Itt még leválthat a Fülig Jimmy, de ha a Cape Blountot elérjük, itt 'kell aludnom a kormányállásban és lehetőleg állandóan kormányozni, mert ott nem vezeti el a hajót senki rajtam kívül... Hacsak... — vigyorgott — a kapitánynő nem ismeri keresztül-kasul a Déltengert.

A kapitánynő elővett egy bágyadt cigarettát, amit előbb itt is, ott is meg kellett nedvesíteni a nyelvével, hogy rágyújtson, azután így szólt:

— Maga miért pimaszkodik velem állandóan?

Inkább kíváncsian kérdezte, mint idegesen.

— Ilyen sajnálatos természetem van — felelte farizeus arccal, nagyot sóhajtva.

A kapitánynő végignézett rajta, leplezetlen megvetéssel.

— Majd ha egyszer összeveszünk valamin, akkor nem beszél majd úgy velem, mint valamely hölgyismerőseivel, a táncteremből.

— Ez könnyen lehetséges — felelte bólogatva, de változatlanul azzal a fogragyogtató, szemtelen mosollyal.

A kapitánynő idegesen elsietett és éjfélkor átadta Fülíg Jimmynek a szolgálatot. Az út aránylag nyugodtnak látszott és mégis...

Amint közeledtek a Cape Blounthoz, a legénység körében valami izgalomféle lett urrá. Mégis csak olyan tengeren hajóznak, amelyen két hajó áthaladt előttük és eltűnt anélkül, hogy egyetlen rádiójelet leadott volna. A Marquesas körül gyakorlatozó cirkálók, a Tasmaniába igyekvő SWALLOW, annakidején kifejezetten azt állították, hogy fogniok kellett volna az adást, ha a két hajó közül bármelyik is vészjelet ad le. Hogyan merülhet el, vagy hűnéle katasztrófa történhet két hajóval, hogy rádiójelzést sem adhatnak?

Nyilvánvaló, csak egyféleképen. Vagy nagy viharba kerülnek, nem tudják a tüzet gyorsan lecsökkenteni és valami módon becsap a víz a kazánhoz és akkor a hajó szinte egyetlen óriási kézigránáttá változik, amely esetleg darabokra

robban, még mielőtt a rádiós csak sejthetné is, hogy miről van szó. No de vihart akkoriban nem észleltek a Déli Sarktól a szigetvilágig, pedig ezek a meteorológusok mindent pontosan tudnak.

Egyik sem mondta ki, pedig azonos véleményen voltak, hogy itt csak két eset lehetséges: Vagy bennszülöttek éjszaka megtámadták a hajókat egy szigetnél, ahol kikötöttek, vagy pedig, ez a valószínűbb feltevés, a Zöld Pofa csontkeze van a dologban. Mert a Cape Blounton túl, egészen a Déli Sarkig, a Zöld Pofa végtelen birodalma következik. És ahogy most itt a lépcsőn üldögélnek, Csomó Bill viszi a szót. Csomó Bill érdekes ember, mint a neve is mutatja.

Állandóan egy szivarvéget rágcsál, de ez úgy szólván sohasem ég és a hátsó zsebében egy pálinkásüveget visel. Jellegzetes nála az, hogy a pálinka, amit kedvel, édes. Ritka ember, mert kikötői körökben az édes pálinkát hölgyismerőseik számára rendelik a vendégek.

Csomó Bill kivételesen szerette az édespálinkát és szolgálatban vagy szolgálaton kívül, szélcsendben vagy pusztító orkánban, egyaránt előhúzta bizonyos időközökben hátsó zsebéből az édesre töltött üveget.

Egy kapitánya megfigyelte, hogy szinte gépiesen, egy óramű pontosságával, minden csomónyi út után iszik az üvegből. Azóta nevezték őt Csomó Billnek.

— Hát szerintem — mondta a körülötte ülők-

nek megfontoltan, mert jól tudta, hogy sokat adnak tájékozottságára — a Zöld Pofa és a RADZEER között bizonyos ellentétek lehetnek már régóta. Valami történt már akkoriban, amikor Pizskos Fred és ez a hülye Kékszakállú állítólag a BRIGITTA pestishajóval, meg a RADZEER-rel egyszerre manipuláltak és tartja magát az a hír, hogy a Kapitány, amilyen kutya, ha pénzről van szó, akkoriban kibabrált a Zöld Pofával.

Nagy csendben voltak. Nehéz szélcsendben haladt a hajó és puha, egymástól elszigetelt ködcsomók kezdtek feltünedezni. Valamerről hullámvérés is érkezett és enyhe nyomással kissé megbillentette a VAKAPÁD-at.

Csomó Bill elővette édesretöltött üvegjét és ivott. Hosszú, tempós kortyokban. Valamennyien emlékeztek a BRIGITTA zavaros ügyére és a Kapitányról hajlamosak voltak feltételezni, hogy még a Zöld Pofával is kibabrál, amilyen rengeteg esze van. Egyideig, miután visszatértek Friscóba, a Főorvos, meg a Dagadt Peters és a RADZEER többi matróza csakúgy szórták a pénzt. Tehát pénzről volt szó; meg pestisről, de ha egyszer pénzről van szó, ez a zsugoriszívű Pizskos Fred magával a sátánnal is kibabrál.

— De hiszen akkor Fülíg Jimmy, meg a Rézgróf is a RADZEER-en voltak! — mondta Csont Muki.

— Az igaz. De nem ajánlom, hogy érdeklődjél náluk nyitott bicska nélkül. Mert a RADZEER általában olyan utakon járt, hogy nagy a hallgatás

utána. No és a legénységnek bőven van pénze és aki nagyon érdeklődik, azt elkapják valahol a kikötő egyik sötét zugában és slussz, passz, kész! Nincs többé kíváncsiság.

— No, de végre is — dünnyögte a Svéd Ökör —, minekünk semmi dolgunk nem volt a Zöld Pofa tengerén. Hát ezért...

— Mit ezért? — felelte dühösen Csomó Bill. — Itten van a Fülíg Jimmy, meg a Rézgróf. Aszondom, ha a Zöld Pofa tengerén elsüllyed egy hajó, vagy nem tudják, mi lett vele és rádiójel se jött, akkor ott a legjobb eset az, ha üres kézzel visszajövünk. Elhihetitek nekem.

— Miért nem előbb mondtad?!

— Azért — felelte Csomó Bill —, mert nekem olyan sürgős volt eljönni Friscóból, hogy nem törődtem semmivel. De ha tudni akarjátok, a Vörös Vaszi is benne volt a RADZEER dolgában, amikor az a lovagias ügy történt a Zöld Pofával...

— Az volt az egész ügy — mondta mosi valaki váratlanul felettük —, hogy az én öreg barátom, the old great Man of the Pizkos és én, kaptunk egy üzleti megbízást egy hölgynevű hajóról!... Igen, igen barátaim, ez a hölgynevű hajó, ha jól emlékszem, *Belladonna*, ez pestist rakodott valahol és kerestek üzletembereket, akik felmennek rá, hogy elégessék! A nyílt tengeren!... Hahó! A nyílt tenger a legszebb a világon!

E kiáltása után az ajtóval együtt, melyet magánál hordott, lesiklott gurulva vagy hat lépcsőt a fedélközbe.

— Egy a kérdés — mondta Csomó Bill —, a pestises BRIGITTA hogy került az ügybe?

— Azt megmondhatom, drága barátom! Azt hiszem, húsz dollárba került! De nem! Húsz olyan pénzbe, hogy Egyiptomba fizetik és mégis angol.. Ezt a hajót elsüllyesztettük a Kapitánnyal s később megint feltámadt és megint elsüllyedt és végül mindenkit megmentett és legokosabb, ha most elénekeljük valamennyien a makk alsó belépőjét a Lohengrin című operából...

De mielőtt hozzáfoghatott volna az áriához, szokása szerint, rajtaütésszerűen elaludt. Feje alatt a kabinaajtó. Csomó Bill elővette pálinkás üvegét és ivott, amiből mindenki tudta, hogy nem érhettek még el a déli áramlást, mert akkor ennyi idő alatt nem tehetek volna egy csomónyi utat.

Komoran, csendben üldögéltek ott.

Fülig Jimmy, aki már régebben átvette a szolgálatot, körútján időnként mindig visszatért a kapitányi fülke felé és elgondolkodva álldogált. Nagyon meglepte volna, ha látja, hogy Kalóz Pepi durva, fitymáló arca milyen különösképpen elsimul, ha egyedül van és nem látja szükségét, hogy imponáljon a hajón ezeknek a durva embereknek.

Egy kis füzetbe irogatott valamit és közben teát főzött. Fülig Jimmy ezt nem láthatta, mert a kapitányi kajút ablaka két méternél is magasabban volt. De az ajtó sarkán világosság szűrődött ki. Fülig Jimmy, mikor már harmadszor kóvályogta körül a fülkét, végre is kopgott.

— Igen! — kiáltotta egy nyugodt, csengő hang bentről. A fregattfőhadnagy meghúzogatta zubbonyát, megigazgatta a gallérját és belépett.

— Jó estét! — mondta és igyekezett legszélesebb, legnyájasabb mosolyával köszönteni a kapitánynőt.

— Jó estét! — felelte ez nyugodtan. — Valami baj van?

— Nem mondhatnám. Csak talán a hajó dolgait... kellene megbeszelnünk abból a szempontból...

— Éjszaka nem szeretek tárgyalni. Különben is milyen szempontból kellene bármit is megbeszélni magával?

A kapitánynő hangja nem volt rideg és mégis... Fülig Jimmy úgy érezte, mintha hideg vízzel öntöttek volna végig. Ilyen egy beképzelt nő!

— Csak talán annyiból lenne szempont..., illetve megbeszélés, hogy itten a hajón, ahogy az előbb hallgattam véletlenül... itten mindenféle hülyeséget beszél a legénység, amiből még baj lehet. Ezt a Zöld Pofát emlegetik és ez a részeges Wagner még jobban beugratja őket...

— Ez fontos dolog. És majd holnap megbeszéljük. Jó éjszakát!

Mikor Fülig Jimmy kissé leforrázva távozott, közvetlen mellette, a sötét középfedélzeten, egy cigaretta parázsa mögött halkan felnevetett valaki. A Rézgróf állt ott.

— Látom, hogy betévedtél ellenőrzésre a kapitányhoz...

— No és?! Mit kell azért vihogni? — kérdezte szokása szerint felfujt mellkassal.

— Csak lassan a testtel, Jimmy! Ugylátszik fejedbeszállt újra a kapitányi dicsőség.

A fregattfőhadnagy keserűen nyelt... A ménkü csapjon ebbe a sok istenverte csavargóba. Állandóan mindnek az fáj, hogy ő a kapitány. Miért nem fáj nekik a Rücskös Morton, vagy a Bricsessz? Csak olyan kikötői fiúk azok is, mint ő. És mégis, ha meghallják, hogy a Fülíg Jimmy elsőtiszt, vagy kapitány, hát akkor menten pofázik a sok söpredek. Nem az első eset. No de nem is az első tíz pofon hasonló ügyben, amit a Rézgrófnak kiosztott. Habár ez sem spórol... De most még külön vadítja itt az ember vérit ez az elszánt tyúk. Egészen egymás előtt álltak, hogy összeért a kabátjuk. A Rézgróf cigarettája gúnyosan felfénylett az arca előtt.

— Semmi közöd az én kapitányságomhoz.

— Hagyd ezt a nőt, Jimmy — szólt csendesen a kormányos. — Nem neked való.

— Tán terád bukik?

— Nem mondtam — felelte a másik egykedvűen. Majd rövid tűnődés után hozzátette: — De lehetséges...

— Ez?! — kacagott Fülíg Jimmy idegesen és gúnyosan. — Ez fütyül az ilyen pasasokra, mint te. Éppen nem olvannak látszik, hogy selyemrongyok, meg cicomák imponáljanak neki a férfinál.

A másik lassan bólogatott:

— Értem. Szóval a bőrkamásniért bolondul...
Nana!

...Hirtelen megfogta Fülíg Jimmy nekirezdülő csuklóját. De nem az acélszorítás tartotta vissza a hatalmas kezet, hanem a nyugodt hang:

— Nem jól van, Jimmy. Most már a Déli-tengeren vagyunk és ha „kicsináljuk“ egymást, akkor az egész társaság a víz alatt vikendezik holnapután. Mert nincs, aki a helyünket átvegye.

Ez igaz volt. A fene a takarékoságot. Nincs egy emberre való váltás semmiből. És a Svéd Ökör, vagy a Lógás Hugó, meg a Vaszics, kemény fiúk a maguk helyén, kormányozni is tudnak, de nem a Cape Blount táján.

— Ami igaz, az igaz! — bólintott tehát Fülíg Jimmy sóhajtván. — De azután nehogy Friscóban elfelejtsd a randevunkat.

— Tán azt pletykázta rólam valaki, hogy szórakozott vagyok? — felelte merev mosollyal a másik.

Hallgattak... Alattuk nyugtalanul dohogott, lüktetett, csikorgott a hajó vén motorszíve. Fülíg Jimmy ballagott, hogy folytassa ellenőrző útját a szűk spirálisban tekergő lépcsőn, végig a gépházba. A Rézgróf körülnézett, aztán macskaléptekkel a kapitánynő kajütjéhez osont a sötétben.

A fedélzet teljesen néptelen volt. Hallatszott, amint a víz zizegve áramlik a hajó mentén. Kötelek

kötött a derekára úgy, hogy hosszú vége maradjon, erre egy vashorgot csomózott és felsietett a kémény vaslétráján. A kajütablak, melyen át leskelődni akart, embermagasságnál följebb volt. Viszont, ha a fülke tetejére lép, hogy benézzen, úgy Kalóz Pepi meghallja a lába dobbanását. Ezért nyaktörő módját eszelte ki a megfigyelésnek. Beakasztotta a vashorgot a létra fokába, ellendült és így függve, apró lökésekkel himbálódzva, inga módjára minden második másodpercben odaért arccal a kerek ablak elé. A Rézgróf nem pusztá kíváncsiságból leskelődött. Ama válogatott katonai személyiségek sorába tartozott, akik a Titkos Szolgálatnál tevékenykednek; igazi nevén Milton Winternek ismerték és korvettkapitány volt.

Csodálkozva látta, hogy Kalóz Pepi kajütje üres. Hol lehet a nő?

— Itt vagyok! — felelte egy energikus, csengő hang mögötte és alatta.

A kormányos riadtan megfordult függtében és ott látta Kalóz Pepit, természetesen roppant hatlövétűjével a kezében.

Kényes szituáció! A Rézgróf szerény, udvarias testtartással függött le és megkísérelte, hogy közben nyájasan mosolyogjon.

— Jó estét, Miss Pepi! — szólt kínos helyzetében torzképnek beillő nyájas mosollyal. — Hol járt, hogy nem láttam a kabinjában?

— Mit csinál maga ott fenn?

— Munka után édes a tornászás! — lengedezte udvariasan. — Különben be akartam szólni a fülkéjébe... Miss Pepi! — és szívére szorította a kezét, ezzel kishíján elsodorta önmagát, labilis helyzetben — én szeretem magát!

— Igen? — felelte hidegen a nő. — Ez kedves. Szülőházam babonája szerint akasztott ember szerelmi vallomása szerencsét jelent.

— Örülök, hogy...

— Elég volt!... Lejön nyomban, vagy ellőjem a kötelet?! — Erélyesen toppantott és felemelte a revolvert, összehúзва kissé a jobbszemét: — No mi lesz?!... Come on!

A kormányos engedelmeskedett. A létrához lendült, leakasztotta a horgot, azután odasietett Kalóz Pepi elé a fedélzetre és igazi spanyol grandezzával féltérdre ereszkedett:

— Mia bella senorita! Imádom!

Kalóz Pepi kissé hátrahőkölt. Úgy látszott, nagy hatással van rá a vallomás. De a látszat csalóknak bizonyult, mert a következő pillanatban egy akkora pofont kapott a Rézgróf szíve hölgyétől, hogy Lógás Hugó a hajó tatjához rohant, mert azt hitte, leszakadt a mélységmérő őn és az loccsant ilyen nagyot az éjszakában.

— Üssön agyon, senorita! — folytatta elszántan a kormányos. — Meghalni a szerelemért, car-ramba!... Ez igazi férfisors és az én apám ókasztíliai spanyol hidalgó volt!

— Különös — csodálkozott Kalóz Pepi. — Ugy

tudom, hogy Angliában külföldi állampolgár nem lehet tiszt a haditengerészetnél. Hogyan avanzsált mégis Winter hidalgó. Milton nevű leszármazottja korvettkapitánnyá?

A Rézgróf arcizmai összerándultak! Kalóz Pepi tudja a titkát! Ez a nő tehát kém, vagy valami nemzetközi hírszerző iroda agense!... A kormányos szerelmi vallomása nem volt tisztára komédia, de a kötelességteljesítés és Anglia érdeke minden más szempontnak felette áll. Ennek a nőnek meg kell halnia!

— Látom — felelte változatlanul vidáman —, hogy ma este sokat ivott a Miss Pepi és összecserél valakivel, pedig látta a papirjaimat...

— Yes! — kacagott idegesen a nő. — Amíg aludt, megnéztem a papirjait! — És gyorsan kirántotta a korvettkapitány titkosszolgálati igazolványát. — Itt a papirja és...

És ebben a pillanatban kiszaladt alóla a föld, végigbukott teljes hosszában a fedélzet pallóján és közben érezte, hogy kiszakítják kezéből a revolvert.

Nem vette észre a sötétben, amint a térdelő Rézgróf keze lassan kinyulik, megrántja a bokáját és zsupsz... máris ráveti magát! Azután már csak azt érezte Kalóz Pepi, hogy a kitörő sikolyt befőjtja egy szájára tapadó kemény férfitenyér, a levegőbe emelkedik és rémült szemei megpillantják a korlát felett a mélyben összeloccsanó hullámokat.

Kalóz Pepi tudja jól, hogy nincs irgalom és a következő másodpercben már repül...

Mért habozik mégis a tiszt? Miféle szenvedély gyűrközött neki a kötelességtudásnak, hogy lebírja? A szenvedély általában megtalálja a helyes kifogást a kötelességgel szemben: át kell kutatni a nő zsebét. Fontos, hogy megtudja, ki ez a titokzatos egyén. Ilyeneket mond magában és talpra állítja újra a nőt.

— Pszt... Ha csak egyetlen hangot hallat, áthajtom a korláton...

Kalóz Pepi moccanás nélkül tűrte, mert a kormányos egyik keze szorítás nélkül, de permanens keménységgel tapadt a nyakára. Tudta, hogy csak valami csoda segíthet rajta.

Most egy pillanatra valami rojtos felhőszegély mögül előkukkant a hold és végigcsillogott futólag a morózus óceánfelületen... Lusta, nagy hullámok gurultak a hajó felé. Egy kenetlen csiga megnyikordult a közelükben...

A nő szeretett volna szólni, de nem mert. Nehezen zihálva várta a végzetét!

És ebben a reménytelen, halálos helyzetben segítségére jött a csoda! A csodálatos szerencse! Halk lépés dobbant közvetlen mellettük... Mintha a pallóból bujt volna elő, egyszercsak megjelent Fülíg Jimmy! Egy lépésnyire tőlük. A Rézgróf elengedte Kalóz Pepit és megmarkolta zsebében a pisztolyt.

Egy pillanatig mintha beledermedne ez a kép az éjszaka többi árnyai közé: nem mozdultak.

Csak Fülíg Jimmy mély lélekzetvételésnek nesze hallatszott, amint teleszívta mellkasát, nekiágaskodó kakas módján.

Ugy érezték ott hárman, hogy láthatatlanul izzó elektromosság feszül közöttük, annyira súlyos volt ez a pillanatnyi csend.

— Mintha sikoltott volna valaki — mondta halkán, egyikről a másikra nézve, kutató pillanattal Fülíg Jimmy.

Szünet. A szél belekapaszkodott egy félig elsza-
badult ponyvadarabba, amely úgy csapkodott,
mint valami odaszorult óriási denevér szárnya.
Most valami egészen meglepő esemény történt. A
Rézgróf attól sem döbbsent volna meg jobban, ha
a hajókémény megszólal, olyan elképesztően külön-
ös volt ez a fordulat. Kalóz Pepi Fülíg Jimmyhez
fordult és hűvösen, nyugodtan ezt mondta:

— Persze, hogy sikoltást hallott, ha tízszer
mondom, hogy olajozzák meg azt a vacak tatlám-
pacsigát! De itt hiába beszél az ember!

És ahogy egy szelid hullámon kissé oldalt
merült a hajó, ismét felhangzott a kenetlen csiga
nyikkanása...

Fülíg Jimmy egy pillanatig leforrázva állt ott.
Mégegyszer megnézte őket harci vágyban égő,
elbúsult szemekkel, azután lassan távozott.

Ketten maradtak. Még továbbra is úgy álltak
mozdulatlanul. A Rézgróf olyan bután, hogy a
szája is kinyílt csodálkoztaiban. Ez a nő megmen-

tette, ez valami gavallériával lefitymálta azt, hogy ő gyilkolásra készen rátámadt? Vagy mi?...

— Na tessék!... Mire vár?! — kiáltotta Kalóz Pepi. — Vagy mégsem hajít a vízbe?!

— Mi ez?!... — szólalt meg rekedten a Rézgróf. — Maga... maga most... engem futni hagyott?!... Feleljen kérem! — fejezte be szinte durván és megragadta a nő csuklóját.

— Jöjjön a kabinomba! — szólt szelíd mosollyal a kapitánynő és könnyedén elhuzta a kezét. Ihat nálam egy csésze teát, maga... maga gyilkos!

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A kabinban visszakapta Milton a csontlapját és Kalóz Pepi egy hasonlót mutatott neki, amely szerint a kapitánynő nem más, mint dr. Irén Cunesburry, a 22-es számú szolgálati kollégája. Az amerikai hírszerzőknél. Az angolszász hatalmaknál szinte egy szervezetnek számított a két alakulat. Az igaz, hogy hajón nevelkedett, de később az egyetemre is elkerült.

A nő cigarettázott és alig leplezett megvetéssel nézte a Rézgrófot.

— Haragszik, Miss Pep... Cunesburry? — kérdezte a kormányos csendesen.

— Csak lenézem — felelte szigorúan. — Önnek kötelessége lett volna engem a tengerbe hajítani!

— Igaza van! — felelte őszinte büntudattal. De bocsásson meg, képtelen voltam rá... Nézzen a tükörbe és mentséget talál könnyelmű eljárásomra.

— Hát ki maga voltaképpen? — kérdezte féltréfával a kapitánynő e kötekedő hangra. — Winter korvettkapitány, vagy a jassz Rézgróf?

— Magam sem tudom — ismerte be őszintén Milton Winter. — Sokszor nekem is gyanús. Különösen, amikor az admirális fárasztóan egyhangú délutáni teáin feszíték kényelmetlen díszegyenruhában. Ilyenkor igazán úgy érzem, mintha a Rézgróf Milton Winter korvettkapitánynak álcázva unatkozna itt.

Muszáj volt nevetni rajta, ahogy ezt nagybúsan előadta.

— Szeretném tudni, hogy mi a véleménye az ANDRÉ DE RÉMIEUX-ről? — mondta a nő. — Szerintem a RADZEER címeres alakjai elkövettek valamit az utasokkal. Esetleg legyilkolták őket.

— Nem hiszem — felelte a Rézgróf műértően. Nem olyan fiúk. Valami szélhámosság mindig kinéz belőlük, de alapjában hűségeseek. Ha a biztosító felfogadta őket, hogy vigyázzanak az utasokra, akkor tán megverik valamelyiket, vagy eltűnik néhány értékes holmi, ez mind könnyen lehetséges, de nem olyan fiúk, hogy a betyárbecsületet sutbadobják... Csupa jóbarátom.

— És azt sem hiszi, hogy megvehetette őket egy másik hatalom? Esetleg kiszivárgott, hogy mangán-érc nyomára bukkantak az Incognita Archipelen.

Az utasok névsorában feltűnhetett néhány hirtelen nyugdíjazott katonai szakember... Nem gondolja?

A Rézgróf tűnődve kortyolgatta a teáját:

— Hallott már valamit Miss Cunesburry Pizkos Fredről?

— A Kapitányt gondolja? Ugy tudom, hogy valami tiszteletreméltó tengeri medve...

— Tiszteletre?... Hm... Sok mindenre méltó, de tiszteletre?... No mindegy. Szóval nagy koponya. Amikor megbíztak az ANDRÉ DE RÉMIEUX ügyével, felkerestem az öreget, egy kaszárnya alatt, a magánlakásában. Nem valami fecsegő ficsur, de velem jóban van és morgott az ügyről egy-két szót. Jól fogódzkodják meg, Miss Cunesburry: Fülíg Jimmynél van a rejtély megoldása! Ő a RADZEER-en volt, amely elkísérte az ANDRÉ DE RÉMIEUX-t, valahogyan visszatért a Cape Blount felől és azt hiszi, hogy ezt nem tudják róla.

— Dehát, ha ezt tudta... miért nem fogatta el nyomban Fülíg Jimmyt?!

— Céltalan lett volna, Fülíg Jimmyt szétszedhetik darabokra, akkor sem „köpne“ egy árva szót sem.

— És mi a terve?

— Megmondjam őszintén? Szerintem is bizonyos, hogy ott a Cape Blounton tul valami csirkefogászat történt, amire minden mástól eltekintve, első tisztünk személyében a garancia. Az az érzésem, hogy a Kapitány azért hárította rá a küldé-

tést, mert tudni akarja, mit fog tenni és valahogy a nyomunkban van...

— Dehát... — csodálkozott a nő —, a messzi óceánon napok óta nyoma sem látszik hajónak!

Milton Winter a szemébe nézett Kalóz Pepinek:

— Fülíg Jimmy után én vagyok a legkevésbé babonás ember a tengeren. De valószínűbbnek tartom, hogy előbb látjuk a Zöld Pofát, amint a Déli Kereszten ül és furulyázik, mint a jó öreg HOUNTLER-t, Piszkos Fredde a hídján, ha ez nem akarja. És megveregette kapitánya kezét, amit ez, a problémákon eltűnődve, úgy látszik nem vett észre, mert nyugodtan eltűrte.

— Mondja kérem — szólt hirtelen a Rézgróf. — Voltaképpen miért ütött maga engem pofon, hogy belecsendült a fülem? Mi?!

— Mert... mert sértett — felelte tűzpirosan —, hogy a... hazáért, a Szolgálatért... még olyan nagy áldozatra is képes, hogy... szerelmet valljon nekem! Ez nagy szemtelenség volt!

— Igen?... Hm... Köszönöm a felvilágosítást. Egy másodpercre eltűnt, arccal a teáshögrében, azután dühösen újra szembenézett a nővel: — Nahát semmi jussom nem volt ehhez a pofonhoz! — Vegye tudomásul, hogy vallomásom civil érzéseim megnyilvánulása volt! Tehát a tettegességért elégtételt követelek!

...Nem lehet tudni, hogy alakultak a tárgyalások, de mivel dr. Irén Cunesburry doctor juris

volt, feltételezhetünk róla annyi jogi érzéket, hogy az igaztalan bántalmazást Kalóz Pepihez is illő, férfias elégtételadással helyreigazította. Így kellett lenni, mert még sokáig együtt maradtak, a teáscsészek mellett és a Szolgálatról alig esett szó a későbbiek folyamán...

TIZENKETTEDIK FEJEZET.

Ahogy a hajó közeledett a Cape Blounthoz, a legénység nyugtalansága fokozódott.

— Mi lehet az oka szerinted, — kérdezte az egyik matróz Fülíg Jimmyt —, hogy egyik eltűnt hajón sem adott jelt a rádió?

— Szerintem — felelte Fülíg Jimmy, mivel nem szerette, ha a kérdést feszegetik —, neked a sok részegeskedés miatt szárazföldi állásba kellene menned, mint a Félvállas Jeffnek, aki Ferretownban zászlóval integet a karanténnél.

És köpött.

— Mer, hogy a rádió elnémul — tépelődött a matróz anélkül, hogy zavarni hagyná magát a jótanáctól —, az sokszor van. De hogy két rádió egyetlen hangnyi jelet se adjon, az még a legnagyobb viharban sem fordult elő.

— Viharról aztán abszolute semmit sem tudatsz, mer vihar előtt mindig leiszod magad a sárga fedélzetdeszkáig.

És tovább ment. Ez a legokosabb. Majd ha túllesznek a Cape Blounton, megváltozik a társaság. Csak már túl lennének. Nincs rosszabb dolog egy hajón, mint a suttogás.

Pláne, ha némi joggal történik. Felkereste Kalóz Pepit, aki ma szokatlanul nyájasan mosolygott rá.

Hm... Ugy látszik, előbb-utóbb mégis csak szembetűnik neki, hogy ki az igazi legény. Mert hogy ő ezzel a Rézgróffal elbánik, erre a pasas már befizethet egy szolid temetkezési egyletbe.

— Ide figyeljen — mondta egy úri gesztussal, amit még a királyi udvarban lesett el —, jó lesz, ha sietünk. Hány csomóval halad a hajó?

— Teljes sebességgel megyünk indulás óta.

— Csak azért figyelmeztetem, mert jó lenne, ha már túl lennének a Cape Blounton.

Kalóz Pepi újra rámosolygott és végigmérte tetőtől-talpig. Fülig Jimmy elfogódottan nyult a nyeles monoklijához. Olyan szép volt a nő, ahogy a friss reggeli szél vitte a haját és szoknyáját talán egy cseppnyit magasabbra libbentette, olyan szép volt, hogy Fülig Jimmy szinte elfelejtette ezt a Cape Blount ügyet.

— Talán észrevett valamit? — kérdezte és egész közel lépett, hogy a fregattifőhadnagy tisztán hallotta, amint a szíve egy nagyot dobban.

Ezt a nőt mintha kicserélték volna. Ugy látszik,

a Rézgróf marhaságokat mondhatott és aztán mégis csak egy közönséges matróz, nem fordult meg udvari körökben. Az ilyesmi számít.

— Hát morgolódnak — felelte.

— Gondolja, hogy baj van? — és egyik kezét aggódva a férfi vállára helyezte.

Annak már baj volt. Fülíg Jimmy most már nemcsak a mosolya, hanem a szerelme után is kiérdemelte gúnynevét.

— Hát... — dadogta vörösen, de a nő nem vette el a kezét és ki tud így beszélni? — Baj éppen jelen pillanatban nincsen...

— Gondolja, hogy lehet?

És a másik kezét is Fülíg Jimmy vállára tette. És egészen hozzája lépett, mint aki aggodalmában ösztönszerűen az erős férfihoz menekül. Az erős férfinak nem jött hang a torkára és kalapált a fejében a vér. Ugy félperc múltán végre megszólalt.

— Tudja, ezek olyan fiúk... mit is kezdtem? Szóval, hogy megcsináltam már azt a csigát, ami ott csikorgott.

— Igazán nagyon köszönöm, hogy ilyen figyelmes. Hálából meghívom egy csésze teára.

Fülíg Jimmy levette a sapkáját és mélyen meghajolt, mert egyszer ezt látta Almirában, amikor egy vén hölgy meghívta a kísérlőjét teára.

— És valamit említett a legénység hangulatáról.

— Hát jó lenne már túl lenni a Cape Blounton. Az ilyesmi nem árt. Hát ha egyszer teljes sebességgel haladunk... Tovább nem lehet jutni ennyi idő alatt.

És magában azt gondolta, hogy a meghívásnál tovább ezer csomó sebességgel sem lehet eljutni ennél a nőnél, ennyi idő alatt.

— Amíg magát látom, Jimmy, addig nem félek!
— mondta a nő hévvel.

— Nincs is oka! Egy szavára a világ összes csirkefogóját megpofozom!

— Erre, azt hiszem, nincs szükség.

— De ha elvárna tőlem ilyen lovagi szolgálatot, tudnia kell, hogy Fülíg Jimmy készen áll!

A nő egyedül maradt, mert a fregattfőhadnagynak sürgős teendői voltak. Valaki odalépett melléje a kormányállásból:

— Megörült? — súgta a Rézgróf.

— Nem. De amit ettől az embertől maga szerint akkor sem lehet megtudni, ha négyfelé szakítják, én megtudom tőle egy csésze tea mellett.

A Rézgróf úgy látszott nincs elragadtatva az ötlettől. De nem azért, mert alapjában helytelenítette volna, hanem már két napja eljegyezték egymást Kalóz Pepivel.

Két szolgálati megbízott. Ritka házasság lesz. Este Fülíg Jimmy díszegyenruhájában jelent

meg, amit egyetlen fényes derékszík jelentett, szokott öltözékén. Benézett a kormányállásba is egy percre.

Diadalmas mosollyal.

— Hogy megy a kormányzás?

— Köszönöm jól — felelte hűvösen a Rézgróf. Holnaptól kezdve, te állsz be. Nem lehet másra bízni.

— Nem mintha örülnék neki, de rendben van. No, kellemes éccakát! — szólt és két kinyújtott tenyerével ferdébbre igazította amúgyis hetykén félrecsapott sapkáját.

— Hová ilyen csodálatos eleganciával?

— Teára — felelte némi diadallal Fülíg Jimmy.
— Kalóz Pepi meghívott estére.

És várta, hogy a Rézgróf legalább egy kissé elszédüljön, vagy ilyesmivel jelezze féltékenységét. De a Rézgróf két fokkal kiengedte a kormányt, hogy elkerüljön egy nyugatról érkező, lassú, nagy hullámot és e művelet közben kiköpött a cigaret-tája mögül:

— Engem is hívott. De úgylátszik, nem szereti az értelmes embert, mert nem mentem vele sem-mire.

— Ebben igazad lehet — felelte Fülíg Jimmy, mert félreértette a célzást. — Viszont neked azt ajánlom, hogy ne buslakodj, mert annyi szép nő van a kikötőkben...

— Nagyon köszönöm a vigasztalást. De azt hiszem, Kalóz Pepit nem felejtethem soha.

— Lásd így jár az ember. Te utánad csak úgy bomlottak a nők és pont ez az egy fűtyül rád.

— Igen. Ez van így néha — felelte inkább álmosan, mint szomorúan a Rézgróf. — Téged a parton és a hajón egyaránt kedvelnek a hölgyek.

Ezután következett a tea.

Fülig Jimmy jól emlékezett még az almirai királyi várban eltöltött időkre és tisztában volt azzal, hogyan kell egy ilyen gálaszerklivel egybekötött, este lezajló teadélutánon viselkedni.

Hadd lássa a nő, hogy közönséges kikötői ember létére, az ember lehet a privát életében úr.

— Rummal issza a teát? — kérdezte Kalóz Pepi, aki ígéző öltözékben fogadta az első tisztet.

— Ó hogyne! Ha kérhetek a rumhoz egy kis teát — szólt a vendég, teletöltve poharát rummal és pedánsul eltartotta kisujját.

— Első napokban — szólt a nő, miután betöltött —, félreismertem magát és csak később láttam, hogy kivel van dolgom.

— Ez általában így van, ha szabad kifejeznem magamat. A hölgyek szeretik, ha főzik őket és nálam ez a nem udvarképes eljárás szinte lehetetlen. Engem észre kell venni és... bocsánat!

Végigöntötte italával a nő ruháját és homlokuk összekoccant. Ugy látszik, a Rézgróf nem figyelt

oda és oldalba kapta a hajót egy hullám. Vagy lehet, hogy idegesebben kormányzott, mint egyébként.

— Nem tesz semmit, Mr. Fülíg — igyekezett dr. Cunesburry-Kalóz Pepi a vendég eleganciáját viszonzni. — Hajón ilyesmi előfordul. Én szeretném, ha mi egészen bizalmas jóbarátok lennénk. Ritkán látni ennyi előkelőséget szállásm... kapitányban.

— Ez még az udvari élet kifolyománya, mert bizonyára tudja Miss Kalóz, hogy valamikor egy valóságos királyt helyettesítettem... Bocsánat..

Asztal, pohár, szamovár, minden csörömpölve felborult, mert újra oldalról érte egy hullám a hajót.

— Ugy látszik ez a Rézgróf elaludt vagy rézseg! — kiáltotta Kalóz Pepi dühösen.

— Bizonyára elfáradt és néha bóbiskol a kormánynál —, mondta a vendég. Közben igyekezett rendet csinálni.

— Nálam minden barátság alapja az őszinteség — kezdte a nő kivetni a hálóját. — Tudja, két ember között mindig ott kezdődik, hogy egymásra bízzák a titkaikat.

— Ez így van! — bólogatott a vendég és egész belepirult, hogy Kalóz Pepi melléje ült és apró kezét az első tiszt pofonokról hirhedt, hatalmas kezére tette.

— Hát kérem, nálam is így van lelkiileg és romantika tekintetében, amit udvari körökben felvesz az ember.

Szeretet volna egy kis rumot inni, de már nem mert. Az ördög bujt ma ebbe a Rézgrófba, hogy elfelejtett kormányozni.

— Én például elárulom magának — hazudta a nő és átkarolta Fülíg Jimmy nyakát —, hogy köroznak, mert résztvettem a friscói bankrablásban. Ott egy nő lépett először a pénztároshoz, hogy lekösse a figyelmét és ez én voltam. És csak aztán kezdődött a revolveres támadás.

— Ilyesmi előfordul... — felelte a fregattfőhadnagy és merészen átkarolta a nő derekát. Kalóz Pepi elhúzódot.

— Maga még nem mondta el a titkát. Biztos van magának is rejtegetni valója.

— Van... — mondta zavartan, halkán Fülíg Jimmy. — Haitiban az üldöző vámőrök elől elrejtettem két láda ópiumot. Ha ezt megmondja valakinek, súlyos büntetésnek tesz ki...

— Ez a legnagyobb titka? Nem történt semmi a közelmúltban...

A nő leértékelte ellenfelét. Fülíg Jimmy felállt, megigazgatta a kabátját, szeméhez illesztette a nyeles monoklit és szalutált, mivel ezt nagyon szerette cselekedni:

— Miss Kalóz, részemről volt a fogadtatás,

nagyon örültem ittlétének és kecses engedelmével távozásba lépek...

A Rézgróf bizonyára megint nem figyelhetett oda, mert az első tiszt kizuhant, a csukott ajtót magával rántva, a fedélzetre. Kalóz Pepi szomorúan nézett utána. Ettől nem lehet megtudni semmit.

TIZENHARMADIK FEJEZET.

A Blount-Fokon túl kezdődött a nagy hecc! Mintha csakugyan valami átok nehezedne itt a hajókra. Reggel Stráfos Harry, a rádiós, közölte Kalóz Pepivel, hogy a leadó nem működik. A Rézgróf és a kapitánynő, ha nem lettek volna végletekig fegyelmezettek, mindketten Fülíg Jimmyre néztek volna. Így azonban Vaszicsot, a világhírű szerelőt hívták a gépházból. Egyszer kizárólag szerelésért három évet ült.

Kissé komor lett a hangulat. Miféle furcsa eset ez? A két elveszett hajónak is pontosan a Cape Blount után némult el a rádiója. Ezek az emberek igazán semmitől sem féltek. Egyik sem idegeskedett volna, ha a ciklon tengertseprő, fekete felhőrongyának kavargását látják a horizont szegélyén tengerbe lógni. Általában, amit láttak, attól nem féltek, azzal számoltak, valahányszor hajóra tették a lábukat.

De amit nem láttak és mégis érezték, vagy sejtették, az szorongást váltott ki belőlük. Érthető. Mindig az ég és a tenger iszonyú síkjai között, egy parányi, pöfögő, ijesztően eltörpülő, mesterséges tákolmányon megtanulja az ember, hogy értelmisége lobogóját félárbocra eressze ismeretlen, metafizikai lehetőségek előtt.

Fülig Jimmy erélyes kapitányoktól ellesett, pattogó fölénnel figyelmeztette társait, hogy őrizték meg nyugalmukat. Csont Muki megvakarta a fejét, nagyot köpött és így reagált: „Téged pedig abszolúte senki sem kérdezett, hát minek járatod a pofádat?”

És mejelent a Vörös Vaszics, karikalábain szinte gördült mentében. Az egész kis emberen csak gorilla-állkapcsa és ajkai felett előrelógó, nagyívű orra volt impozáns méretű. Különben inkább zsokénak tűnt, mint tengerésznek. Viszont, akit olykor szájonkapott a szokatlanul alacsony egyén, esetleg cirkuszi óriásnak nézte csodálatos káprázatában.

Csont Muki eljárásának visszhangjaképen megszólalt Csomó Bill:

— Elsősorban is azért ne járasd a szádat, mert neked van a legkevesebb okod.

— Ugy van! — tódította Lógás Hugó. — Te meg a kapitány, meg a Rézgróf jártatok erre pestishajóval!

Fülig Jimmy indignálódva, egyben támadóan teleszította szokása szerint mellkasát:

— Mit meséltek? Tán babonásak vagytok? Különben is, ha valakinek valami baja van velem, az gyöjjön egy kicsit közelebb!

Vaszics közben letette a kabátját, hogy felmásszon a rádiótoronyra a zavar okát megtekinteni. Csomó Bill éppen szemben állt vele és odahúzta a karjánál fogva:

— Te tán azt állítod, hogy nem voltál benne abban az ügyben, amikor Pizkos Fred, a Fülíg Jimmy meg a RADZEER emberei egy pestises hajón, amit el kellett volna égetni, a Zöld Pofa tengerén jártak?

— Egyrészt ereszd el a karomat, mert megruglak! — felelte a Vörös. — Másodsorban az nem volt igazi pestishajó, csak a Pizkos Fred becsapott vele valakit és a RADZEER oldalára egy hamis, horpadt bordázatot húzott rá. Ez volt, kérlek, az egész — fejezte be csendben és mert Csomó Bill még mindig fogta a karját, úgy vágta szájon, hogy ez Fülíg Jimmyt is leütötte a lábáról. Vaszics nem volt verekedős ember, de sulyt helyezett arra, hogy figyelemztetéseit megszívleljék. A Rézgróf és Fülíg Jimmy csak igen nehezen fékeztek meg együttesen Csomó Billt, aki természetesen Vaszicsnak akart rohanni.

— Végre is világosan kell látni azt, hogy mi volt, mert itt nem babra megy a játék — mondta Stráfos Harry és a hangulat egyáltalában nem engedett fel a pofon következtében a komorságából.

A Zöld Pofa vizein járt a hajó, ha kevésbé tájékozottan akarjuk kifejezni, a vízalatti zátonyok atoll- és korallképződmények állandó változása miatt térképezhetetlen honában.

— Kitől hallottátok ti, hogy egyáltalában a RADZEER valamikor erre járt, Fredde! meg velem — mondta a Rézgróf, az igazsághoz híven önmagát is megnevezve, részint hogy Fülíg Jimmyvel, meg Vasziccsal együtt megfelelő ellentábort alkossanak, részint, hogy a gyanús, pánikszerű hangulat okát megtudja.

A Svéd Ökör, egy hatalmas, köpcös, aránylag nyugodt ember, a baljós hangulatban maga is az események hatása alá került. Ő adta meg a választ a kormányosnak.

— A Wagner tegnap az egész ügyet elmondta és kötelességetek lett volna figyelmeztetni bennünket!

— Brávó, sztrovacsek! — kiáltotta Wagner úr, ki valamilyen rejtélyes okból kifolyóan ajtóval együtt az őrtoronyba került. — Ugy van, erre figyelmeztetni kellett volna minket, hogy én majd elmondom... Igenis, a nőnevű hajón az állt kiírva, hogy „Mi van veled, te Wagner?...“

— Na most hallottátok! Ez a bolond a róla elnevezett hajó nevét is elfelejti. A RADZEER hamis bordájára írtuk rá névnek nagy betűkkel, hogy „Mi ujság, Wagner úr?“ — kiáltotta a Rézgróf. — Ebből az emberből már évek óta a pálinka beszél és maga sem tudja, hogy mit mond..

— Itt nem rólam van szó! A fő, hogy ők értik!
— kiáltotta Wagner úr az őrtoronyból és nyomban dalolni kezdett egy áriát a Tök Ász című operából.

Egymással szemben állt a két csoport, félig-meddig már ellenségesen, amikor megjelent a kapitány: —

— Hallottam az egész történetet — mondta nyugodtan. — Ezentúl mindenütt meséljétek majd, hogy Kalóz Pepi nem egy gyáva kukac és ott maradt a hajón a Blount-Fokon túl is. De megengedte a férfiaknak, hogy ha tetszik, visszafordulunk és a legközelebbi kikötőben elhagyhatják a hajót.

Ez telitalálat volt. A Svéd Ökörrel, Lógás Hugóról, Csomó Billről, meg a többiről híre menjen, hogy féltek azon a hajón tovább szolgálni, amin egy nő rajtamaradt. Megszűnt a zúgolódás. A Rézgróf titokban megszorította a nő kezét. A többiek morogva kotródtak a dolgukra és a Vörös Vaszcis mint valami majom felkuszott a rádiótoronyra és rövid kapcsolgatás után lejött:

— Valami óriási fregotmadár vagy sirályféle belegabalyodott a leadó antenna-keretébe és szétromgálta csapdosásával a huzalrendszert, meg az egész miskulanciát. A rádió tehát végleg készen van.

— Micsoda elátkozott óriási madár lehetett ott az? — dünnyögte a Svéd Ökör.

— Ritka egy madár volt, a tolla után ítélve, az bizonyos — felelte Vaszcis és a dolgára ment. Illetve a fedélköz sötét folyosóján megvárta Fülüg

Jimmyt és halkan ezt mondta: — Te Jimmy... Ilyen madarat, mint ez a rádiórongáló madár lehetett, nem pipált még az öregapám sem. Lehoztam a tollát...

— Hm... Miféle tolla volt?

— Öntöltő!... Becsületemre! Nézd meg, mert gyűjteményben sem láttál még ilyet: öntöltő madártoll. Téntával! — És átadta Fülíg Jimmynek saját töltőtollát. Majd rövid szünet után komoran így szólt: — Az egész disznóságban benne vagyok a felével.

— Miféle disznóságban vagy te benne.

— Azt nem tudom. De a felével, ebbe biztos lehetsz. Mer, ha a matróz olyan hülye, hogy felsőzsebéből kirántja a huzal a töltőtollat, amikor „hidegre teszi“ a rádiót, hát az vegyen be mást is a felivel.

...Mit lehet ezekkel csinálni? Ujabb társat kényszerített rá a sors. A hiúságáért. Elnémította a rádiót, hogy nagyobb legyen a várakozás, amiért már a harmadik egyforma esetben elnémul a leadás a Cape Blounton túl. Mellékesen rágódhatott magában lelkileg azon is, hogy a Rézgróf, meg Kalóz Pepi szemmelláthatóan jól megértik egymást és hacsak lehet, együtt sutognak a fedélzet valamelyik sötét zugában. Kutyának való üzlet ez, amit itt kifogott.

...Gyönyörű, derült időre virradt fel a nap, amely az ügy valamennyi szereplőjének, beleértve

Fülig Jimmyt is, életének legnagyobb meglepetését és legfélelmetesebb rejtélyét jelentette. Délelőtt három különböző jellegű pillantás kémlelte a látóhatárt, ugyanazzal a gondolattal.

Kalóz Pepi kíváncsian.

A Rézgróf várakozóan.

És Fülig Jimmy némi gyanakvással.

A kapitánynő arra gondolt, hogy itt semmiféle Pizskos Fred nem lehet a közelben, hiszen nincsen egy füstcsík sem, ameddig a szem ellát. A Rézgróf arra gondolt, hogy Pizskos Fred bizonyára a közeliükben van, valamerre a látóhatáron éppen hogy túl. Fülig Jimmy természetesen örökös refrénjét mondogatta magában: „Kavarja ez a Kapitány most is valahol, vagy nem kavarja?”

De hiába néztek, hiába töprengtek: a víz és az ég nem felelték, mert mindketten régesrégén Pizskos Freddele cimboráltak.

A Rézgróf nem mozdulhatott el a kormány mellől. Hemzsegték a zátonyok, sőt korai előhírnökei a sarki nyárnak: egy-egy elszakadt jégkolonc is leuszott már a Blount-Fok környékére.

Nagyon távol a délkeleti ég alján sötét csík látszott. Ott az Incognita Archipel, ahol a rejtély nyitja várja a VAKAPÁD utasait és közvetve az egész világot. Nem mondom, hogy éppen közömbösen pislogtak e marcona pofák, a látóhatáron egyre növekvő csík irányába, de veszélyben kér-

gesedett lelkük keményen várakozott a bekövetkezendő eseményekre.

Délután 16 óra 30 perckor a megfigyelő toronyból valaki lekiáltott:

— Becsületszavamra az ott egy kémény!... Egy jópofa ez a kémény! Ez kinőtt valami hajómagból!

A távcsövön át mindenki látta, hogy egy kémény sötétlik a szigeten, vagy a szigethez tartozó földnyelven, amely végig zöld moszat, a dús növényzetű partig.

— Azt hiszem — mondta a Rézgróf —, hogy valamelyik hajó ott zátonyra futott és az iszalag benőtte. Nem a RADZEER, mert a páncélos kéménye keskenyebb.

Délután 17 órakor az őrtoronyból csodálkozó dal hallatszott:

— Ugy éljek, hogy a kémény körül nyüzsg valami!

17 óra 10-kor az őrtoronyból leesett egy ajtó.

17 óra 11-kor néhány hervadt virág hullott utána.

Most már a nyüzsgés oka is világosan látszott. Siklók, ázalagok és undok hinárállatok tömege lepte be a földnyelvet...

— Ez egy új atollzátony — mondta a Rézgróf.
— Egy kis tengerfénék a felszínen.

— De hogy a csudába került a hajó a közepire?

— kérdezte a Vörös Vaszics..

Senki sem értette. Illetőleg, aki értette, az sietve ellenőrző körútra távozott ragyogó bőrlábszárvédőjében.

Alkonyodott már. Amennyire csak a megfeneklés veszélye nélkül tehetette, a földnyelv közelébe lavírozott a VAKAPÁD és lehorgonyozott. A Rézgróf, Fülíg Jimmy és Csont Muki, aki a fedélzetmester volt, nekivágtak a felderítő útnak. Egy vízhatlan zsákban fejszéket, fényszórót és vizet vittek magukkal a csónakban.

— Először nézzük meg, hogy merre van a RADZEER — mondta a Rézgróf, amikor a part felé eveztek. Ajánlatát valamennyien helyeselték.

Jól látták a távolban az ANDRÉ DE RÉMIEUX csodálatosan zöld vízínövényekkel belepett, iszapba merült bordázatát, miközben néhány evezőcsapással megkerülték a földnyelvet és hosszában eveztek a zátony mentén. Egzótikusan dús, lapos lávakőzettel belepett sziget bontakozott ki a zátony végénél. Az Incognita Archipel. A part vízalatti folytatása volt az az atollzátony, amely aztán felszínre bukkant egy tragikusan rossz időpontban. Sötétedett. Előkerült a kézi fényszóró és keresték a cirkálót...

A földnyelv feljük eső részén minden foltnyi helyet bevilágítottak. Rövidesen megcsillant egy sugárnyaláb visszfénye valamiről...

Hurrá!

Megvan a RADZEER! Karcsú kéménye tisztán látszik... De magát a cirkálót át- meg átszötte, fonta kéménye pereméig a mocsár dúséletű növényzete. Közelebb feküdt a száraz szigethez, mint az ANDRÉ DE RÉMIEUX és kevésbé hináros volt a zátonynak ez a része, mint máshelyütt.

— Ezek szerencsésen futottak zátonyra — szólt a Rézgróf.

— Ühüm!... — dünnyögte Fülíg Jimmy és félrefordult valamit keresgélni, mert nem állhatta a kormányos tekintetét.

— Nem is értem — mondta Csont Muki, a fedélzetmester —, hogy itt egészen a sziget közepében hogyan futhattak zátonyra.

— Most ki kíváncsi a te szabad előadásodra?! förmedt rá Fülíg Jimmy szokatlan idegességgel. — Ez mindent jobban akar tudni!

Odaértek a cirkálóhoz. Először felrántották a gumicsizmát, azután a hináron átgázolva igyekeztek a RADZEER-hez.

Közelebbről azután kiderült, hogy a köves, laza alapú fövényen nem is termett úgy meg az iszalag, meg a sikló-féle is kevesebb, elannyira, hogy a RADZEER belsejét már felényire sem szötte-lakta be a mocsár, mint amennyire a hajó külseje után hitte volna az ember.

— Csak azt nem értem — tűnődött Csont Muki —, hogy miért nem tudtak szabadulni erről a lapos, laza partról.

— Nem érted?! Mit nem értesz?! — förmedt rá Fülíg Jimmy. — Tán hajózási szakegyetemet jártál, hogy jobban tudsz valamit másnál?

— Mér ordítasz?... — védekezett a fedélzetmester. — Hát ha itten egypár ember felássza a hajó alatt a zátonyt, akkor a dagály csak leviszi.

— Nézd! Az okos Csont Muki!... Tán vizsgálatot tartsz itt?! — torkolta le szinte fenyegetően Fülíg Jimmy. — A RADZEER-en még egy hajósinas is több, mint te! Itten ásni nem lehet, mert... mert hig a talaj és utánatöltődik és... És különben is, minek járatod bele mindenbe azt az éktelen szádat?!

Közben sűrű köd hömpölygött a tájra.

— Ne veszekedjünk most, hanem előre! — mondta a Rézgróf.

Felkapaszkodtak a hajóra.

A RADZEER-en nem találtak egyetlen embert sem. Itt is, ott is csavarok, alkatrészek, ládák... Tán elköltöztek a hajóról?

Fülíg Jimmy úgy érezte, hogy a szíve helyén súlyos kődarab fekszik. Mi történt a barátaival?

Siklók, pókok, víziállatok nyüzsögtek elő minden zugból. A kapitányi fülkében azután megoldódott nagy vonalakban a tragédia.

Itt harcoltak!

Ijedten visszahőköltek a küszöbről, amint benyitottak.

Minden széttörve, zúzva, felborítva és a kifeszített térképen...

Vér!

Hatalmas, beszáradt, sötét folt.

Itt halálos küzdelem folyt le néhány nap, vagy hét előtt.

A Rézgróf eltűnt a roncs- és szeméthalomban. Guggoló helyzetben mászkált és apróra széttúrt mindent. Végül egy barna foltokkal szennyezett, nyilván véres selyemdarabot nézegetett.

— Rájuk törtek a vadak?... — suttogta Fülíg Jimmy.

— A sziget teljesen lakatlan. Nincs édesvíz rajta — felelte a Rézgróf és a lámpához tartotta a selyemdarabot.

— A fenének jöttek akkor ide ezek a nyavalyás turisták — mondta fátyolozott hangon a fregattfőhadnagy és tétován babrált a torka körül. Az igaz, hogy a ködben súlyos, mocsárgőzös, zsírízű forróság terjengett körülöttük, azonban Fülíg Jimmy már csúfabb égalj alatt is vidáman pofzkodott világéletében. De ez itten most más volt... Hogy úgy elbántak a fiúkkal, ami nem kétséges, az valahogyan a lelkiismeretére telepedett. Pedig hát közös volt az elhatározás.

— Tán valami kísértet járt itt, ha aszondod, hogy nincs édesvíz errefelé és lakatlan a sziget — dünnyögte Csont Muki.

— Sajnos, rosszabb, ami történt... Tudjátok, hogy mi ez?

Fülig Jimmy megnézte a furcsamintájú, színes selyemholmit és így vélekedett:

— Udvarnál kisebb lámpákat öltöztetnek ilyenbe, hogy ne ártson, ha a király olvas.

— Ezt valaki a fiúk közül letépte egy támadóról — magyarázta a kormányos. Kínai felsőköpeny. Ami azt jelenti, hogy Sárkány Huang vagy Wu-Peng megneszelhette a robinzonok tervét.

Az említett egyének áramvonalas kalózai voltak a Déltengeri-szigeteknek. Fegyvercsempészt folytattak évtizedek óta egyik vagy másik érdekelt megbízásából és mert úgyszólván senki sem tudta bizonyosan, hogy az ő szolgálatában, vagy az ellenség zsoldjában áll-e valamelyik modern kalózbanda, ritkán fizettek gaztetteikért.

— Most mit csináljunk? — kérdezte a fedélzetmester. — Fene megette, hogy ez a rádió se szuperál.

Fülig Jimmy nagyot nyelt egy gyilkos pilantást vetett Csont Mukira. De sem szólt.

— Természetesen megnézzük az ANDRÉ DE RÉMIEUX-t is — mondta a Rézgróf.

Ujra csónakba szálltak. Alaposan nekibuzakodva a lapátnak, eveztek a nehéz, pállott, halszagú ködpárák roppant burájában. Az orrukig sem láthattak. Csak találomra kötöttek ki a csónakkal a földnyelv mentén, a közepe táján, amerre begázolhatnak a gőzös felé. Nyomasztó előérzettel húzták partra a csónakot.

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

A nedves időjárás múlóban volt. Közel két-napos, szakadatlan forróság égette a szigetet, de sajnos, a földnyelvet is, mely nem régen még tengerfenék volt. A napfény érlelésétől dúsán termékenyült atollzátony csakúgy ontotta magából apróbb és nagyobb, különleges szörnyszülötteit. Hihetetlen erőfeszítéssel vergődtek át a tócsákkal ellepett süpedéken, azt sem tudva, hogy eltévedtek-e, vagy erre van-e a furcsa katasztrófa hajóáldozata.

Közben a köd oszladozott és így a kézilámpa mégis csak felfedte előttük a helyes irányt. Gumicsizmában, késsel, fejszével igyekeztek előrejutni ebben a valósággá elevenedett pokolban. Siklók, pókok, polipok és a mindezeknél gonoszabb szerteágazó, kapaszkodó iszalagféle mocsárnövényzet tépte, húzta őket, miközben olykor övig merültek a friss zátony mocsarába.

Miután megtépázva, végkimerült állapotban a félig elsüpedt ANDRÉ DE RÉMIEUX-höz érkeztek, kissé kifújták magukat. A töménytelen dús rajokban zsongó moszkítók csípéseitől, mint nyers hús vérzett az arcuk.

A gőzös valósággal csábította naptól védett belsejével a víz alól feltámadt ősvilág lakóit. A fényszórók előtt szertenyüzsgő, fonatokban teker-
gődző hüllőkön tiporva, bukdácsolva igyekeztek a fedélzetre, hogy hevenyészett vizsgálatot tartsanak. Nem volt sok vizsgálnivaló. A gőzöst, mint pompás otthont, birtokába vette a mocsár undok, élősvilága.

Nem találtak sem élő, sem holt embert, akár a RADZEER-en.

— Hogy akartak ezek itt egy évig hülyéskedni, víz nélkül? — kérdezte Csont Muki.

— Desztillátoruk volt — mondta a Rézgróf.

— Az olyan betegség, hogy nem lehet vele vizet inni? — kérdezte részvéttel a fedélzetmester.

— A desztillátor — magyarázta idegesen a Rézgróf — arra való, hogy a tenger vizéből lepárolás és hűtés útján édesvizet állítsanak elő.

— Ismerem — felelte Fülíg Jimmy. — Két év előtt loptam egy hajót, azon is volt ilyen előállító hűsítés.

— Ha nincs is remény, azért biztosat kell tudni — mondta a Rézgróf. — Nekivágunk a szigetnek.

Még vagy három mérföld útjuk volt a zátonyon felszínrekerült fenékvilág groteszk poklán keresztül a szigetig. E sokat próbált férfiak egybehangzó állítása szerint a pár mérföldes utat nem felejtik el, amíg élnek.

Közben a köd végkép eloszlott és a három ember végre elérte az új atollsziget peremét, a sűrű parkerdőséget. Ez jelezte, hogy a zátony felbukkanása előtt itt érintkezett a sziget a tengerrel. A parkerdőség áthatolhatatlan dzsungelnek látszik a szárazföld szélén. De néhány fejszezsapás, egy-két metszés a bozótvágó késsel és vége a sűrűnek. Keskeny, körbefutó, karéjnyi dzsungel az egész. Sűrű, de nem mély. Közvetlen mögötte már a rendes, ritkásabb vegetáció van. Csak egy kis ízelítő vadon nőtt itt a tenger tőszomszédságában, az évszázadok óta elmáló, megújuló, ázott gyökerek, rothadó algák; mangrovefák és döglött halak televényéből.

Víz és dög, bomlás és forróság: Az élet őshumusza még feltalálható a trópuson, abban a dús, forrongó állapotában, melyből minden mai lét leszármazott. Itt még megfigyelhetik egy atollzátony szegélyén ilyesmire kíváncsi emberek a természet teremő tragédiáját, vagy halálos bohózatát.

A hirtelenjött és tovatűnt ködöt gyönyörű éjszaka váltotta fel.

Az emelkedő hold fénye szétkúszott lassanként a sziget vulkanikus, fényes lávaközetein, fantasztikusra nőtt mimózasövényei között sáfrányok, hibiszkuszok és kúszónövények festői tömkelegén. Fülig Jimmy tekintete megakadt egy pár nyílegyenes, sudár palmyrapálmán.

— Az egyikre mindenesetre felmászok, körülnézni — mondta társainak.

Egyik sem hitte, hogy életben van még valaki a szerencsétlenül jártak közül. Csak lelkiismeretükért cselekedtek. Fülig Jimmy levetette cipőit, balkézzel átfogta a fát, jobbjaiba markolta a baltát és kúszott... Minden mozdulatnyi étappe után bevágott a fa nyirkos, sima törzsébe. A legfürgébb maláj se csinálhatta volna különben. Egy perc és eltűnik a nyaktörő magasságban, a zöldülő kardlevelek között...

A hold fénye jól bevilágította a tájat. Lassan körülnézett és...

Halkan felkiáltott!

Megoldódott a titok! A sziget északi vége felé tüzeket látott és néhány sátort. Hatalmas kondérban főztek valamit nagykalapú, apró kínaiak. Egymásmellé görgetett kőkoloncok barikádja mögött táboroztak, egy sziklával szemben. A sziklán, félmagasságban a csúcs alatt, egy barlang. És a barlang előtt két hosszú cső. Csak gépfegyver lehet! völgyben táborozó kínaiakkal szembeszegezve.

Szabályos ostromzár.

Az ostromlottak minden valószínűség szerint a zátonyra futott hajók menekültjei a RADZEER gépfegyvereivel!

És az a tábor ott valamelyik kínai csirkefogó bandája. Kölcsönösen sakkban tartják egymást. Ki tudja mióta? Gyorsan lesiklott a fáról és közölte a helyzetet társaival.

— Visszamegyünk a hajóhoz — mondta a Rézgróf. — Áthozzuk az embereket, fegyverrel.

— Ugy van! Ha oldalba kapjuk a kínaiakat és a fiúknak van annyi eszük, hogy ugyanakkor kirohanjanak, tán elbánunk a disznókkal. Sokan vannak?

— Éppen elegendő, hogy égnének el... — dünyögte Fülig Jimmy.

Visszafelé könnyű útjuk volt, mert a parthoz közelebb fekvő RADZEER-hez igyekeztek. Azon van elég csónak, csak ki kell pucolni a bennlakókat.

Ez gyorsan ment! A hold leszállt, utolsót lobbanva krétaszín izzással... Sötét, de tiszta éjszaka borult az óceán fölé.

Másfélóra múltán célnál voltak és felmásztak újra a cirkálóra. Pár perc az egész, a csónak vízen állt. A bőrzsák sem maradt el a kezük ügyéből. Gyorsan elő a fényszórót!

...A sugárnyalábok széles félkörben söpörték végig a tenger nyugodt felületét, hogy a VAKAPÁD-at keressék. Először jobbról balra, azután balról jobbra táncoltak a fénykévék...

Azután nyugtalan cikázással, jobbra-balra és magasabbról is, hogy jó távolra világítson... No? Mi van? A három ember döbbenten ül a csónakban.

A távoli sötét óceánon, ameddig csak elhordott a fény, nem látszott semmiféle hajó!...

A VAKAPÁD eltűnt!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Össze-vissza beszéltek...

— Mi lehetett?...

— Megrohanták őket is és elfoglalták a hajót?

— Itthagytak bennünket?

— Megkerülték tán a szigetet?...

Ugy érezték, mintha az agyuk helyére egy kődarab került volna hirtelen. A logika nem kapaszkodhatott semmibe.

Mi ez? Sehogyse jöttek a rejtély nyitjára. Itt megáll az ész. Az értelem még kapkodni sem tud. Egyszerűen képtelenség az, ami történt. És mégis így van!

— Valamelyikünk induljon el a sziget végébe, ketten átmegyünk innen a nyugati oldalra — mondta a Rézgróf. — Tán nyugtalankodtak és körülhajózták a szigetet.

Gyorsan partra eveztek.

Most feljebb kötöttek ki a szigeten, nem a zátonynál. Óvatosan haladtak néhány lépést a sűrű fedezete alatt, mert mit lehetett tudni, a kalózok

talán neszét vették, hogy mások is tartózkodnak a szigeten.

Az ügy most már komoly volt és tekintve a VAKAPÁD eltűnését, kísérteties is.

— Majd én fogom megkerülni a szigetet. Ha csakugyan körülhajózott a VAKAPÁD és azért nem láttuk a helyén, akkor jelt adok valahogy a gőzösnek — mondta Csont Muki és magához vett egy fényszórót. — Ti vágjatok itt egyenesen át, nyugat felé és a tulsó partnál várjatok meg.

Helyes volt, hogy legalább ketten együtt maradtak, mert aki külön megy, azt inkább érheti valami baj.

Csont Muki elindult északra, a másik kettő a bőrzsákot cipelve, ivóvizekkel meg egyebekkel, a tulsó partnak tartott. Fülíg Jimmy szokatlanul nyugtalan kedéllyel bandukolt.

A Rézgróf viszont hangtalanul füttyörészett. Óvatosan haladtak, kerülniök kellett az egyre emelkedő holdfény világát, amely széles félkörben besugározta a szigetet.

— Azt hiszem — mondta a Rézgróf —, nem ártana ebben az istenverte sötétben valamiféle baltát, vagy kést magunkhoz venni, meglepetés esetére.

Kibontották a bőrzsákot. A Rézgróf magához vett egy baltát és Fülíg Jimmy valami hosszú, hegyes hajóácsszerszámot. Így mentek egymással a sötétben a két nagy ellenség, de ez most a veszélyben nem számított.

Sőt!

Fülig Jimmy szokatlanul mélabúsan nézegette a Rézgrófot. Ez először félreértette és kissé oldalt lépett, azután nyíltan feltette a kérdést:

— Verekedni akarsz itt?

— Ez mostan nem megfelelő hely ilyesmire... De azért álljunk csak meg egy percre.

Fülig Jimmy egy fának dőlt. Látszott, hogy tétovázik valamin.

— Mit akarsz? — kérdezte a kormányos, még mindig védekező pozícióban.

— Nézd... itten minek szépítsük? Majdnem biztos, hogy kínaiak kicsinálnak bennünket is. Csak majd egy párnak bekukucskálunk a fejeteje mögé, ahogy illik... Ez azért biztos, mert itt a szárazság és nincs víz. A kínaiaknak meg kell, hogy legyen valami innivalójuk. És hát...

— Nyögd ki már!

— Szóval elmondom neked az egész disznóságot, mert ha kilesz az ember, lehetőleg könnyítsen lelki rakományán...

— Nem értek egy szót se.

— Hát tudd meg, hogy én a RADZEER-rel érkeztem, csak éppen nem futottam zátonyra velük...

— Ez hogy lehet?

— Hát... úgy, hogy mielőtt ők zátonyra futottak, engem visszavittek Marquesasig, hogy legyen, aki megmentse őket.

— Nem értem!

...Fülig Jimmy lassanként kivallotta az egészet, ahogy álltak a forró, párás éjszakában.

— Hm!... Szép kis csirkefogászat! — vélte a Rézgróf.

— És tudod... most valahogy bánt, szinte úgy érzem, hogy én is oka vagyok...

— Ló vagy! — felelte a másik vállatvonva. — Te támadtál rájuk, vagy a kalózok?

Közben rágyújtottak egy cigarettára és továbbmentek.

— Én is mondanék valamit, Fülig Jimmy, azzal kapcsolatban, hogy nem sokat fogunk itt nyaralni a Robinsonok szigetén — mondta később csendesen a Rézgróf. — Minek utálnánk egymást, amikor úgyis minden mindegy?

— Ez feltétlen igaz. Szervusz!

Jól megrázták egymás kezét. A Rézgróf nagyot röhögött és Fülig Jimmy a vezetékek nevében jelzett határokig vont a szája szélét, azután tovább lopakodtak a bozót mentén.

Igyekeztek gyorsan a nyugati partot elérni, ahol Csont Mukival volt találkozójuk. Egyszerre

megzördült mellettük a haraszt...

Fegyverhez kapni már nem volt idő.

— Fel a kezet és ne moccanj... — súgta valaki.

És a fák koronája közt gyéren átszűrődő holdfényben megcsillant egy revolver.

— Fülíg Jimmy!... — szólt meglepetten a támadó.

Most ők is megismerték a szembenálló kis köpcös embert, jólismert, disznóformájú arcával:

— Nézd, a Tulipán!

— Csak csendesen!... Ezek a piszok kínaiak éjszaka portyázókat is szoktak szétküldeni a szigeten.

— Mi van odafönt a barlangnál? — kérdezte a Rézgróf.

— Kissé szomorú a helyzet. Én már két napja eljöttem közülük és nem tudok visszajutni, mert szorosabbra vonták a gyűrűt a szikla körül ezek a nyomorultak. De hármat elcsíptem közülük eddig, azok már nem mukkannak többé. Így vagy két kulacs italhoz jutottam.

— Szomjas vagy? Hoztunk vizet magunkkal.

— Most nem kell. Az imént egy magánosan elkódorgót főbekólintottam, akkor láttam meg az árnyatokat a fák között, szerencsére, amikor közelebb jöttem, kitűnt, hogy fehér emberek vagytok... Mert egyébként nem szokásom a kérdezősködés.

— Most siessünk, hogy Csont Muki ránk találjon — mondta Fülíg Jimmy.

Messze a szikla körül táborozó kínaiaktól elérték egy tisztást a sziget nyugati oldalán. Remélhetőleg Csont Muki, amíg a sziget peremén végigment, nem ütközött bele valamelyik gazemberbe.

— Az a helyzet — mondta Tulipán —, hogy előbb-utóbb, ahogy már két napja latolgatják, kirohannak a barlangból, mert se víz, se élelem. A Sárkány Huang bandája őrzi a sziklát, hogy gebedne meg valamennyi.

Zörrent a bokor és Csont Muki bukkant ki a tisztáson. Ujat nem mondhatott már. A VAK-APÁD-at nem látta sem a keleti, sem az északi, sem a nyugati part szegélyén és északon majdnem megjárta, mert ott horgonyzik Sárkány Huang hatalmas vitorlása. A fedélzet tele van vizes hordókkal, mert nem hordták le az éppen befejeződött esőzések óta. Így csak nagy szerencsével bujdokolt a bokrok között, hogy túljusson a veszélyen, mert a hajó körül állandóan cirkál egy csomó gazember.

— Mit lehet itt tenni? — töprengett a Rézgróf.

— Én tudom a tervüket — mondta Tulipán —, ha ugyan tervnek lehet nevezni egy reménytelen kirohanást. Először kétfelé próbálnak majd a szikla aljára kerülni, hogy mindenfelől védve legyenek hátbatámadás ellen. Aztán esetleg várnak és megkísérik éjszaka átvágni magukat...

Csak tudná az ember, hogy merre vágja át magát ezen az elátkozott szigeten.

— Nohát, én megmondom a haditervet! — mondta a Rézgróf, mintegy elvágva a további töprengést. — Ha majd a fiúk kitörnek a barlangból, akkor mi pisztollyal, késsel és fejszével, meg amilyen fegyverünk csak van, odamegyünk és jó néhány kinézert átsegítünk az ügy érdekében a másvilágra.

— Talán mégis odajuthatunk hozzájuk?... — mondta Fülíg Jimmy.

Lassan, kúsza igyekeztek a szikla felé.

— Vigyázzatok!... — súgta Tulipán. — Átkozottul éles fülük van.

Még vagy húsz percet csúsztak nagyon óvatosan és néhány méternyire egy sűrű bokrokból képződött sövénytől, Tulipán intésére meglapultak.

— A sövényen túl vannak a gazemberek? — kérdezte a Rézgróf.

— A sövény után nincs kínai. Lejjebb végződik az ostromgyűrű. Aki a széles ösvényen keresztül akar jutni, annak át kell gázolnia a tisztáson, de ha el is éri a sövényt élve, mire átvergődne a gyűrűn, száz golyó is eltalálja.

— Akkor mi sem kísérelhetjük meg továbbjutni a sövénynél.

— Ahol meg a sövény a sziklánál végződik, ott magas, meredek gránitfal van — súgta Tulipán. —

Ott ereszkedtem én le. De hogy feljusson valaki a sima sziklán, az valószínűtlen...

Tanácsstalanul kuporogtak ott.

— Tán a másik oldalról könnyebb — vélte Csont Muki.

— Órákig tartana, amíg így átkúszunk. Inkább itt várjuk ki, amíg harcra kerül a sor és közbevetjük magunkat... Mer a kínaiak mindjárt előre-rohannak, ha valaki kimozdul. A sík terepen hát-rányosabb nekik a harc...

— Ez jó. Ha elkezdődik, akkor majd meglátjuk, hogy hol segíthetünk...

Mintegy feleletül a kérdésre, szaggatott hang kopogott fel az éjszakában:

— Ta-ta-ta-ta-ta-ta!

Megszólalt a gépfegyver odafenn a barlangnál. Ez annyit jelent, hogy fedezik a lerohanásokat és már eleve belepuskáznak a kínaiakba.

A négy ember előhúzta a revolverét, másik kézben kinél éppen ami volt, kés vagy balta, azután előre.

TIZENHATODIK FEJEZET

A barlangból kitörő csapat a Tulipán által elmondott stratégiával kezdte harcát. Harcát, amely reménytelennek látszott. A barlangbejárattól két-felé sziklaösvény vezetett a fűves terepre. Ezen a két ösvényen rohantak lefelé az ostromlottak. A barlang előtt az egyik gépfegyver szórta a tüzet a kínaiakra, akik szintén egy-egy nagyobb csapattal törtettek feléjük, állandóan lövöldözve, hogy végezenek velük, mielőtt az északi síkság nehezebben ellenőrizhető terepére érnek.

De mire odaérhettek volna, a gépfegyvertűzőn keresztül, mindkét csoport a szikla nyugati és keleti lejtőjének a vége felé elkezdett sziklatorlaszt emelni a körülöttük heverő kövekből.

A hold még mindig szélesen besugározta a szikla körüli terepet. Az egyik csoportot a RADZEER kapitánya, a Főorvos vezette, másikat a Tüs-kés Vanek.

— Hol a pótheveder?! — lihegte Bunkó a gépfegyver mellől.

Ottfelejtették a barlangnál. Nagy baj! A gépfegyverük elnémult. Amennyire csak tellett tőlük, pisztollyal, sőt Holdvilág Charley puskával is, tüzeltek a feléjük rohanókra, de úgy látszott, hogy egyes tűzzel nem tudják feltartani őket.

Tüskés Vanek csoportját elsősorban Dorian százados vezette, egyike a turistáknak. Megfelelő tartalékhevederek birtokában a szikla másik oldalán megközelíthetetlené tették golyóradattal hevenyészett torlaszukat. A Főorvos csapata keményen tartotta magát, de válságos helyzetben. Az ellenfél egy része nyilván elérte a torlaszt.

Halottjuk még nem volt, de Buzgó Mócsing golyót kapott a balkarjába, miközben két revolverrel hadakozott, fogai között minden eshetőségre készen, sziuindián módra egy konyhakést tartott.

— Húzódjunk vissza! — kiáltotta Bunkó...

— Nem lehet! Ha legyőznek odafenn bennünket, akkor hamarabb hátbatámadják Tüskés Vaneket.

A kínaiak nagy bakugrásokkal, időnként jobbra-balra elvetve magukat valami fedezék mögé, már megközelítették a torlaszt. Vad tűzharc volt. Egy bolondos golyó csipkés szélűre szakította a kövér Peters fülcimpáját. Már sokfelé hevert arcra borult kínai, aki soha többé nem kel föl, hogy tovább folytassa a harcot. De egy kis csoport sebe-

sen kúszott és szökellett a barikád felé. Az utolsó pár lépés már minden meggondolás nélküli, veszett roham volt.

Az elsőt, aki felugrott a kőrakásra, a Főorvos úgy vágta fejbe a gépfegyverrel, melyet különös elhatározással harcibárddá nevezett ki, hogy a copfos kásává zúzott koponyával hanyatlott vissza. De a következő pillanatban másik kettő, majd három rohant a torlaszra, ezek is elhullottak a Főorvos és Bunkó ellenrohamában, de újabb négyöt támadt helyettük, a helyzet már-már reménytelennek látszott. Ketten már bent küzdöttek a kőrakás mögött, vagy tízen elérték a sziklát, ahol néhány méternyi övsényút választotta csak el őket a barikádig és egy kétméteres kínai óriás kitört közülük, felugrott a kőszánra és történelmi időkből itt rozsdásodott roppant fringiját meglóbálta a feje fölött, hogy lesújtson...

...Ekkor precíz pontossággal, valahonnan a sötétből, egy balta érkezett sietve és szétloccsantotta a koponyáját.

És a sövény felől a torlaszhoz igyekvő kínaiakat oldalról, amerről nem várták és védtelenek voltak, gyors egymásutánban vagy húsz-harminc sortűzszerűen leadott lövés szétszórta.

A torlaszba benyomúlt három kínait közben eljuttatták a felfogásuk szerinti legszebb mennyországba, áthajigálva testüket az ösvényre.

A gyéren megmaradt támadók azután szedték a lábukat, ahogy csak tudták, fedezéket keresve mindenfelé. És a sövény mögül előbújtak a mentők...

A barikád mögött gyorsan számot vetettek a harc eredményével. Bunkó rézsut a jobbszemöldökétől az orrtövén keresztül baloldali állkapcsáig egy alapos kardvágástól vérzett, a Főorvos halántékát surolta egy golyó és a turistagőzös fűtőjét végkép elintézték egy döféssel. A másik súlyosan sérült az ANDRÉ DE RÉMIEUX első tisztje volt. Két matróz, ahogy ebben a helyzetben lehetséges volt, megpróbálta a tiszt súlyos tüdőlövését kötéssel ellátni.

A Főorvos csak zsebkendőjét szorongatta a halántékára és ámultan nézte a halálarcú, csontvázkülsejű Holdvilág Charleyt:

— Te dobtad azt a fejszét?

— Vak vagy? A barikádon kívülről hajították és ne jussak ki innen élve, ha nem a bozótok felől lőttek a gazemberekre. E nélkül valamennyien a fűbe haraptunk volna.

— Ki az ördög lehetett?

Közben felkúszott a négytagú mentő expedíció az ösvényen, a barikádig.

— Ne lőjetek!... — mondta valaki halkan a torlaszon kívül.

Egyszerre tíz lövésre kész fegyver fordult a hang felé.

— Éljen! — szólt a Főorvos. — Ez a Rézgróf! Hányan vagytok?

— Itt van az egész inventár — mondta Fülig Jimmy, miközben négyen felemelkedtek és gyorsan beugráltak a kőtorlasz mögé. Csak úgy porzott azután a szikla az elkésett golyóktól, amivel az újonnan érkezőket fogadta a kínaiak csapata.

— Alaposan körülnéztünk! — lihegte Tulipán.

— Mi van a túlsó oldalon? — kérdezte bántó, sipító, rekedt hangján a kövér Peters.

— Meg se tudták közelíteni őket, Tüskés Vanek úgy kaszált a gépfegyverrel — felelte a Rézgróf.. — Jó, hogy felőletek törtünk a sövényen át, mert ha nem érkeznénk idejében, már egyiktek sem él.

— Fennhagytuk a póthevedereket, különben bennünket sem közelítenek meg — szólt búsan Bunkó és az ingéből tépést csinált, mert az orrtővé-nél erősen vérzett a vágás. — Rosszul jártunk egy páran.

— A szegény fűtő készen van.

— Azt hiszem, az első tiszt sem éri meg a reg-

gelt — mondta Holdvilág Charley, aki fegyverét kezdte tisztogatni.

Valamennyien szerették volna tudni Fülíg Jimmytől, hogy miféle expedícióval érkezett megmentésükre, dehát a Rézgróf és Csont Muki, meg az ANDRÉ DE RÉMIEUX néhány jelenlévő utasa nem tudhattak az ügyről. Így hát igyekeztek valahogy szemmel kifejezést adni kíváncsiságuknak.

Igen lehangoltak lettek azonban, amikor e jelentős pillantásuk után Fülíg Jimmy végre beszélni kezdett. Megtudták, hogy a felkutatásukra küldött expedíció hajóstól, mindenestől eltűnt. És nincs rá mód, hogy megfejtsek a rejtélyt.

Sajnos, itt minden úgy volt, ahogy gondolták. Egy csepp vizük sem maradt a harcolóknak. Az utolsó kulacs italt a barlangban hagyták, ahol két öreg tudós, egy néger kisleány és három nő maradt hátra. Nagyon elgyötört állapotban voltak.

A rejtély egy része most megoldódott a háromtagú „felmentő csapat” előtt, ahogy a Főorvos csendben elmesélte az eset előzményeit.

— Arról van szó, hogy ezek nem is turisták... Ezek itt valami csodakövet kerestek államilag. Egy mangánérc nevűt. És az volt a baj, hogy titkolódtak. Ugy kezdődött, hogy mi is zátonyra futottunk,

mit tesz Isten, szerencsésen, egy laposabb partrész-nél, ahol árnyékosabb volt. — És egy gyors pillan-tást vetett Fülig Jimmyre. — Azonnal elhatároztuk, természetesen, hogy átmegyünk a másik hajó-töréshez.

— Azt a kis cirkálót nem tudtátok aláásni a laza talajon annyira, hogy a dagály levigye? — szólt közbe Csont Muki, mert nem értette, hogyan lehetséges ez. — Hiszen alig billegett a zátonyon.

Többen is ránéztek egyszerre. Nem éppen egyszerre. Nem éppen barátságosan.

— Még jó — mondta epésen Buzgó Mócsing —, hogy nem felejtettetek el egy hajózási szakta-nácsadót hozni! Mert azt nélkülöztük a legjobban.

— Egyáltalán — szólt a Főorvos Csont Muki-hoz —, minek járatod te bele a pofádat mindenbe? Már te is vagy valaki?

— Jó, jó, csak folytasd! — szólt a Rézgróf.

Közben kireggeledett és forrón érkezett a nap az amúgy is elcsigázott emberek kínzására.

— Tehát — magyarázta a Főorvos és levette a zubbonyát — a mi hajónk (mit tesz Isten!) egész tűrhető helyen futott zátonyra. Természetesen azonnal ellátogattunk a turistákhoz, hogy kell-e segíteni? Ott sem esett baja embernek. Azután

telt az idő. Vártuk, hogy felkuttassanak. Ezek a pasasok, köztük öreg tudós is egynéhány, nem sokat érnek ilyen helyen. A sziget belsejét kutatták kalapácsokkal és a hajón volt nekik a vízcsináló izé...

— Desztilátor — alkamazta Csont Muki az imént ellesett szakkifejezést. — A tengerből vizet készít elpártolás útján...

Ismét vesztére szólt. Holdvilág Charley, aki éppen fegyverét tisztította, rosszindulatú pillanást vetett feléje:

— Nálad nem lehet bírni a sok pofázást. Mióta lettél te szakértő? Mindent megfigyelsz, mint valami főfelügyelő.

— És nem sok jövő vár arra a főfelügyelőre, aki velünk egy magános zátonyon találkozik! — dünnyögte hozzá Buzgó Mócsing. Csont Muki nem tudta, miért utálják őt egyszerre úgy a barátai, hát mentegődzni próbált.

— Én csak azért mondtam, hogy a cirkáló úgy feküdt a fővényen...

— Hát idefigyelj! — szólt a halálfejű, kétméteres Holdvilág Charley és ráemelte a puskatusát. — Hogy a cirkáló, hogy fekszik a fővényen, azt lehet, hogy te jobban tudod nálunk. De hogy te hogy fogsz feküdni itt a fővényen, ha tovább pofázol és belédmászok a puskatussal, az nem kétséges.

Csont Muki erre elővette a kését, a Rézgróf félrecsapta Holdvilág Charley kezéből a lendülő puskatust, Fülig Jimmy pedig szívének minden idegességével szintén közbelépett a béke érdekében és úgy kapta szájon Csont Mukit, hogy a távoli bokrok közé szédült és így végre megnyugodtak a kedélyek, mert a RADZEER valamennyi embere ezt a pofont érezte nyugtalankodni a tenyerében.

Mondják, hogy Csont Muki még ma is sokat tűnődik azon, hogy miért kapta jóakarató fiú léteére ama hihetetlen nagy pofont, de senki sem magyarázza meg neki, mert a RADZEER ügyét a zátonnyal szépen befedte az idő, mint annyi más ügyet e marcona emberek múltjából.

— Na, mesélj tovább! — mondta a Rézgróf, miután a kínai tábor felé vetett egy pillantást. Reggel volt, a nap melegen tűzött. A kínaiak nem mozdultak torlaszaik mögül. Mért harcoljanak? A szárazság kezükbe hullatja kockázat nélkül a vízhiányban megérő gyümölcsöt: a hajótörötteket.

— Hát aztán úgy volt — folytatta a Főorvos —, hogy a turisták közül sokan belázasodtak, mert hiába csináltak pallót, a mocsár csak belepte egyik napról a másikra és nekik a hajóról a szigetre mászkálni, meg vissza ezen a ronda dagványon kellett nap mint nap, oda-vissza mászkálni.

Igy azután nagyrészüik beköltözött ebbe a barlangba, a desztilátort áthoztuk a mi hajónkra, mert ez (mit tesz Isten!) szárazabb, a parthoz közelebb zátonyra futott és innen hordták a legények az elpártolás útján — és mellékesen megvetően odabökött Csont Muki felé: — tehát semmiesetre sem átpártolás útján készült ivóvizet. De már annyian betegek voltak, hogy kényszerültek bennünket is munkába fogni.

— Miféle munkába? — kérdezte Fülíg Jimmy?

— Hát eztet meg kell őrizni, mint hadititkot. Nem első eset, hogy a Titokzatos Szolgálat használ bennünket. Itten a szigeten valami festő rájött, hogy az a bizonyos mangánérc lehetséges. Amit említettem már, az valami technikai nyersanyag-dolog, mint az olajforrás, vagy teszem a guánó. Kell a fegyverezéshez. És ezek a turisták nem is turisták, hanem Titokzatos Szolgák és annyian belázasodtak, hogy muszáj volt nekik megbízni bennünk és elmagyarázták, hogy miféle kőben lehetséges mangánérc. Így mi is csákányoztunk, meg ástunk, ahogy begvakoroltuk néhányan a régi sumbavai szép napokban, mert ezt a fegyencipar-telepen *foglalkoztatásnak* nevezték.

— És hánvan mondják — dünnyögte gúnyosan Buzgó Mócsing —, hogy a rovott múlt állami szolgálatban hátrányos előélet. Sokra mentek volna velünk a sumbavai rutin nélkül.

— Kuss! — intette társát a Rézgróf. — Annyifelé beszéltek, hogy nem érti az ember. Szóval segítettetek mangánércet kutatni?

— Itten csákányoztunk, meg kerestünk. Azután következett a rajtaiítés! Az ANDRÉ DE RÉMIEUX-n már nem volt senki, de nálunk régi jó szokás, hogy ilyen környezetben őrség van a toronyban mindig. Így aztán nem ért egész készületlenül Sárkány Huang csirkefogóinak érkezése. Az első rohamot, amikor még arra számítottak, hogy meglepetéssel könnyű munkájuk lesz, úgy visszapofoztuk, hogy csomó sárga szélhámos holtanapjáig megemlegeti, ha ez a dátum nem volna már túlhaladott álláspont náluk. Így aztán éjszákára visszavonultak. Dehát tudtuk jól, hogy ha kireggeledik, akkor majd bekerítenek és okosabban támadnak kétfelől. Továbbá igen sokan vannak, nem volt mit tenni: éjszaka leszereltük a gépfegyvereket, meg elvittük a hajóról, amit lehetett. Szóval szépen, lassan, óvatosan a RADZEER-ről, mert (mit tesz Isten!) előnyösen állt a zátonyon, mi is visszavonultunk ide a barlangba. A sziklában legalább nem kaphattak hátba bennünket. A vízzel sem volt eleinte gondunk, mert naphosszat esett. Dehát, úgylátszik, beáll a szárazság évszaka.

A Főorvos kifulladt. Rekkenő hőség lett lassanként. Holdvilág Charley, aki szokása szerint

szempusztító alaposzággal olajozta és tisztogatta fegyverét, befejezte ez eléggé egyszerű történetet bajba jutott expedíciójukról.

— Persze megszimatozták a kutyák, hogy mi történt és ahogy látjátok, körülfogtak bennünket. És megindult a halálos verseny. Előbb lesz-e itt egy kutató expedíció, vagy előbb köszönt be a száraz évszak és kipörköl bennünket a barlangból?

A Rézgróf most a homlokára csapott:

— Szent Isten! Hiszen nekünk volt...

— Micsoda?

A kulacsok!...

Csont Muki és Fülíg Jimmy egyszerre kiáltottak fel.

Ugyanis néhány kulacs vizet ők lehoztak a hajóról a bőrzsákban, de az úton elhagyták. És ömlik a víz róluk, nyelvük, torkuk szikkadt, mint a tapló. Még csüggedtebben ültek ott a kövek között, a sima, égő lávasziklán.

— Most nem csinálhatunk semmit — szólt Holdvilág Charley és rekedten zörgött a hang száraz gégéjében. — Talán este valamelyikünk átosonhat, hogy vizet szerezzen...

Kifulladt.

Gyilkos hőség feszítette a levegőt. Most visszatért Dorian, egy százados, akit hirtelen „nyug-

díjaztak“, hogy a mangánérckutatásban résztvehessen. A barlangban járt, ahol a tehetetleneket hagyták az utolsó vízadaggal.

— Hughes tanár — mondta szomorúan — már nem húzza estig, ha nem jutunk vízhez. Odafenn is elfogyott már az utolsó csepp.

— Sorsot húzunk — ajánlotta a Rézgróf. — Valamelyikünk kioson, hogy az elhagyott bőrszákot megkeresse. Otthagytuk a nyugati folyópart tisztásán, ahol összetalálkoztunk Tulipánnal.

Az indítvány körülbelül megfelelt itt az etikai felfogásnak. Akik hibáztak valamiben, azok hozzák is helyre. Perdült egy pénzdarab, koppant... A Rézgróf nyert Fülig Jimmy ellen!... A fedélzetmester dobja a pénzdarabot és (a fregattkapitánynak már ez a sorsa) megint csak veszít. A rekedt Peters rosszindulatúan Csont Mukihoz fordult:

— Ez mindenben egyetemi tanár! Amíg valaki zsebkéssel el nem vágja a tudományát!...

Közben Fülig Jimmy eltűnt. Úgyesen lekúszott a torlasz alá. Az ostromzár félkörén átjutni nehéz. A szikla közelében nem záródik ugyan a félkör, de mindkét oldalon sűrű bozót teszi lehetetlenné, hogy bárki is átjusson észrevétlenül. Ha egyet zörrenne ott valamelyik bokor, úgy sortűzzel árasztanák el a rablók. Nincs itt mit gondolkozni. Ez hazardjáték. Próba szerencse.

Vagy szerencsétlenség. Mindegy. A szikla aljánál ott fekszik még a fűben az óriási kínai teteme. Odacsúszik vigyázva. Most ezt a hatalmas testet centiméterenként a legközelebbi kőkolonc mögé kell húzni, úgy, hogy az éberem figyelő rablók ne vegyenek észre semmit. Az esős évszaktól felvert növényzet elég dús, a mutatvány valahogy sikerül. Fentről észreveszik Jimmy működését és a Rézgróf indítványára heves tűz alá veszik a kínaiak torlaszát.

Hadihajóknál bevált. Működ puskaporból. Mert a rekkenő, szellőtlen forróságban nagyon lassan terjeng a lőporfüst. Fülig Jimmy bugyogót, egy vérmocskos selyemköpenyt kapkod magára és széles szalmakalap éppen elég fekszik szanaszét. Na most már nyilvánosan, itt is, ott is fedezéket keresve, szökdécsel a rablók barikádja elé. Arcát a széles karimájú kalap szinte egészen eltakarja. A banditák nem lőnek, mert azt hiszik, hogy egy sebesült társuk magához tért és visszakívánczik. A torlaszról nyomban tüzelnek, de abban biztos lehet, hogy gondosan másfelé céloznak...

...Most mintha a sűrű golyózápor elől akarna szökni, oldalt kanyarodik, a bozótok közé ugrik, a kínaiak még szurkolnak is érte. Azután... egy másodperc az egész és átgázolva cserjéken, tüskéken, kiszabadult az ostromgyűrűből. Most gyorsan a tengerpartra siet és a part mentén igyekszik elérni a táborhelyet. Ott a palmyra-csoport... Visszafelé, a RADZEER irányából, ennél a facsoport-

nál választotta ki a kémlelő helyet. Körülbelül kiszámítja az elhagyott táborhely irányát és bevág a sűrűbe. Lehajolva tapogatózik. Az összeérő fakoronák éjszakai sötétjében kell célt érnie. Néhány perc múlva, különös szerencsével, megtalálja a bőrzsákok. Gyorsan letérdel és...

És hátulról úgy csapják fejbe egy ajtóval, hogy félig kábultan összeroskad és még hallja, hogy a támadó így kiált:

— Ez aztán az aranyos kínai sztrovacsek! Menetrendszerint érkezett, mondhatom... Hopplá, galambocskám, csak ne ugrálj!... Annyit kaphatsz a fejedre, amennyit akarsz, ebben én nagy gaval-lér vagyok...

És mielőtt Fülig Jimmy feltápáskodhatott volna, Wagner úr, jelzett gavallériáját igazolva, úgy vágta fejbe kétszer az ajtóval, hogy minden elsötétedett előtte és eszméletlenül fekvé maradt...

TIZENHETEDIK FEJEZET

A második csoport a szikla túlsó végében ugyancsak egy gépfegyverállás torlasza mögött halódott a szomjúságtól. Dorian százados, aki a vízhiány és a hőség ellenére nem takarékoskodott a testmozgással, ide is, oda is elment, hogy az emberekbe lelket öntsön, ami a kilátástalan helyzetben meddő igyekvés volt.

— Most már perceken belül este lesz — mondta Tüskés Vaneknek, aki még lábon volt, az igaz, hogy a torlasznak dőlve, de még mosolygott is repező, duzzadt szájával.

— Este lesz — felelte a matróz. — Holnap még reggel is lesz, de napszállta már nem lesz nekünk több.

— A maga társai jól bírják, csak a „civilekkel“ van baj. A mérnök bírja legkevésbé... Hát ez mi az ördög?!

A kínai martalócoknak is elállt a szemük-

szájuk. Ilyen csodát még nem látott a világ! A nyugati bozótok felől váratlanul megjelent egy őrült!

Hónaljig nyitott bugyogó volt rajta és felette nyitott, sárga selyemköpeny, viszont teljesen rongyos, elefánttalpnyi fekete cipőket viselt, fekete keménykalapot; de ez már víziószerűen félelmetes, hogy mint valami aktatáskát, egy ajtót visz, könnyedén a jobboldalához szorítva. Ha nem ilyen meglepő a külseje, úgy lehet, hogy nyomban végez vele egy sortűz, mely így késve dördül el. Ezért meggyorsítja nagy, nyugodt lépteit, melyek egyben szélesek is, hogy magasra emelt lábbal elkerülje leffenő, ormótlan cipőtalpait, a torlaszhoz megy, de már előbb nagyot rikolt és megemeli a kalapját:

— A Tüskés sztrovacsek! Ajánlom magamat!... Mindig megtiszteltetés egy nagy csibésszel találkozni... No nézd csak! Szent Isten! Ezek itt valódi golyókat lőnek! — És lihegve beugrik a torlasz mögé: — Hát itt egy kész életveszély járkalni...

Küszködő, nehéz hangon magyarázza a félelmetes, kékszakállú jövevényt Tüskés Vanek:

— Ez egy ütődött világcsavargó... Már húsz éve minden pillanatban végezhet vele az alkohol... — és rövid lihegés után Wagner úrhoz fordul: — Hogy a pokolba kerültél ide?

— Látod, ebben igazad van! Engem megbízott my old great Cap'n, a Kalóz Pepilia, a hajóskapiti-

tányság királynője, hogy azt mondta: „Nézd Te Wagner, kitűnő cimborám, ugyan kérlek, ülj csónakba, evezzel pajtás a szigetre, ott van három ember, mind nagy csibész, csupa jó pofa, a Fülíg Fred és a Csontos Rézgróf, meg a Muki Olivér! Mondsza nekik komám, hogy én elmegyek egy szigetre vizet hozni!... És hogy ne aggódjanak, mert jól vagyok.“ Hát elhoztam ezt az üzenetet!... Még más mindenfélét is mondott, de azt nem érdemes fejbetartani. A fő, hogy ti itt ne aggódjatok, mert ő jól van, csak vízért ment, de lehet, hogy ez is elmúlik, mert erős a természete neki...

— Vízet!... — hörögte egy eszméletlen matróz.

— Tessék parancsolni! Ez annyit küldött velem, hogy semmi értelme...

Csoda.

Wagner úr kinyitotta a köpenyét és keresztbe, hosszába, köröskörül vagy nyolc hatalmas kulacs függött róla!

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Az elgyötört emberek egyszerre nyögtek fel kiáltás helyett. Dorian néhány kulacsal a barlangba, majd a másik torlaszhoz rohant...

Víz! Víz!

A nap utolsó, haragosvörös, széles pásztái égették a szigetet és sírfelé gyötrődött testekben megújult az erő, az élet...

Tüskés Vanek megtörölte a száját és odanyújtotta Wagner úrnak a kulacsot:

— Ígyál csak, öregem! Te aztán megérdemled a vizet.

A vén, ráncos, bibircsókos arc mélységes szomorúsággal nézett a Tüskésre:

— Hát bántottam én valakit? — szólt búsan.

— Miért engem akartok kínozni?... Vidd azt a vizes sztrovacseket a rablóknak, mert ajtómra mondom, nem ismerlek többé!

És elővette belső zsebéből kétliteres pálinkás-
üvegét, hogy jót húzzon belőle. Hogy Wagner úr-
ból még valamit is kivegyenek Kalóz Pepi üzene-
tére nézve, az meddő igyekvés volt. De mit is üzen-
hetett még? Helyesen tette, hogy elment vízért, de
mire a legközelebbi szigetről visszatér, élő ember
itt nincs már közülük.

Közben leszállt az éjszaka. A kékszakállú
röhögve támolgott ide-oda. A másik táborban
már mérsékeltebb örömmel fogadták:

— Azt nem tudod, hogy hozhat-e valahogy
segítséget a VAKAPÁD? — kérdezte a Rézgróf.

— Tessék?... Biztos, valami rendőrségre
mennek!... Az a nő annyit beszél, hogy a felét sem
lehet érteni.

Nem érdemes remélni. A nő vizet akar hozni
és azért küldte Wagnert az üzenettel, mert ez volt
az egyetlen nélkülözhető, sőt nélkülözendő egyén
a hajón. Képtelenség segítséget remélni. A messzi
Marquesas-csoport van a legközelebb és ez a pár
kulacs víz semmeddig sem elég. Fele utat se tettek
meg és már nincs élő.

...Másnap, szinte cseppekre beosztott vízadag-
gal, kínlódva, csüggedten rostokoltak reménytelen
helyzetükben. Várták Fülíg Jimmyt. Mert ki sej-
tette volna, hogy Wagner úr néhányszor fejére
ütötte az ajtót? És ha Wagner úr nem alszik a
tikkadt reggelen, ajtóját magára terítve? Ha

elmondja véletlenül a kalandját, vagy mondjuk Fülíg Jimmy visszatér némi vízzel? Mit számít? Sorsukat a hőség és ez a helyzet megpecsételte.

— Marhaságot csináltunk! — dünnyögte a Főorvos.

— No, de legalább nem csinálunk többet az életben marhaságot. Még egyebet se — dörmögte rá Holdvilág Charley és belekémlelt a puszkacsőbe, hogy a drótnyelű, hosszú kefe kellően átolajozta-e a golyójáratot. Csendben ültek, mert nem volt itt már beszélni való...

Ott lenn félkörben, a torlaszok mögött készen állnak a fegyveres martalócok. Ott távolabb mint-ha a széles, nagy vezéri sátor körül némi zürzavar kezdődne. Vagy csak összecsendültek csevegni?

Az ANDRÉ DE RÉMIEUX első tisztje kiszenvedett. Ott a szikla alján a lehetséges végtisztes-séggel elföldelték. Hogy lesz-e, aki őket eltemesse, több, mint kétséges.

Egyik eseménytelen, csüggedt óra követte a másikat...

Egyszercsak Holdvilág Charley olyan rémült éles hangon, amelyet tőle soha sem hallottak, nagyon kiáltott:

— Odanézzetek!

Valamennyien kinyújtott karja irányába fordultak. A torlaszhoz vezető lejtő felé. És kimeredt

szemmel, tátott szájjal, egyetlen hangra képtelenül, megdöbbenésükben úgy maradtak bambán, elzsibbadtan, mintha hirtelen megőrültek volna és egyazon jelenést látnák mindannyian...

Magános ember jött egykedvűen a kínaiak tábora felől.

És ez a magános ember Pizkos Fred volt! A Kapitány!

...Alsókarjára dobott kabáttal lépkedett, zsebredugott kézzel, imbolygó felsőtesttel, közömbösen, a lábainál szétporló kavicsot nézegetve, mintha csak valami friscói sikátorban a legközelebbi csapadék felé ballagna. Amikor a torlashoz ért, némi utálattal tekintett a társaságra, egyet bökött feléjük az állával és így szólt:

— Lehet csomagolni, hazamehettek!...

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Mi történt a VAKAPÁD-dal?

A végtelenül nyugodt ég és víz nem nyelte el, ez bizonyos.

A legvalószínűbb feltevés, a Zöld Pofa közbelépését illetően (aki olykor láthatárig érő fekete köpenyének szegélyével vontatóra veszi a néki tetsző gőzöst) utóbb szintén tévedésnek bizonyult. Lógás Hugó ugyan hallotta tilinkózni és mielőtt a hold feljött a tenger peremén, fehérítő izzásban jóindulatúan vigyorgó csontkoponyáját is észlelte néhány pillanatra és így kellett lenni, mert nagyon részeg volt és ebben az állapotban jóval tisztábban lát, mint egyébként. De Lógás Hugó szerint a Zöld Pofa csak szemügyre vette a hajót, ám úgy látszik nem tetszett neki a gőzös, mert visszabújt az óceán szegélye alá.

A VAKAPÁD rejtelmes felszívódása ezen az éjszakán így történt.

Miután a három ember csónakját elfedte az esti homály, előrelátható eseménytelenséggel elkezdődött a lehorgonyozott hajókon szokásos, vontatott tempójú élet. Lógás Hugó a szvetterét foldozta és a Vörös Vaszics most végre szétszedte a csapágy körül olajkulimászban füstölgő géprészt, ahonnan már tahiti óta idegesíti valami oda nem tartozó zörgés. A Stráfos egy szellőztető ablakon ül, térdig felgyűrt nadrágban és lábszárait mossa. Néha egy-egy sirály, amint alacsonyan kering, szárny iránt ferdülve zuhan, mint valami apró, legújabb típusú stuka és lecsap a konyhalefolyóból özőnlő ételhulladékra.

Kalóz Pepi egyre ott állt azon a helyen és azonmód, ahogy eltűnni látta a csónakba szállt három embert. Sötétbemeredt szemmel leste, hogy visszatérjenek. Nehéz érzés vonaglott a szíve és a torka között. Minden idegszálával érezte a veszélyt. És várta, hogy a Rézgróf dallamos hangja, az a lassú, mélyzengésű hang, mely sűrűn múlik halk nevetésbe, visszafelé közeledjék.

De hiába várt ott, a korlátnak dőlve.

Csak a víz loccsant néha, amint egy-egy ficáncoló repülőhal felvetette magát és visszahullott ismét. Közben leszállt a mélységesen sűrű köd az óceánra. Ki tudja meddig állt így egy helyben?

Órák teltek el közben. Később a sűrű ködtől félfoldali fejfájás kínoztta és benyitott a fülkéjébe és...

És moccanni sem bírt meglepetésében! Letapadt a küszöbre ijedten, azt hitte, hogy álmodik...

Egy megdöbbenően kétes külsejű, szakállas öreg ült az asztalánál és a rumját itta.

— Hallott maga rólam? — kérdezte a kecskeszakállas egyén minden egyéb helyett. A nő abban a pillanatban tudta, hogy ki ez.

— Piszkos Fred!

— A Kapitány — egészítette ki dörögve. — Gyorsan kell cselekedni, hát közlöm, hogy felettese vagyok, Miss Cunesburry...

Ebből egy szó sem volt igaz. Szépen átkutatta a nő holmiját rövid ottidőzése alatt és kerülni akarta a hosszas rábeszélést, mert az ilyen szoknyás sokat akadékoskodik.

— Ön tudja a nevemet...

— Mondom, hogy felettese vagyok a Szolgálatnál, Anderson ellentengernagy küldött. Nincs percnyi idő.

— De hogy kerül ide?

— A HOUNTLER nem sok lármával, lesötétített fedélzettel megközelítette ezt a tragacsot. Most elmeséljem, hogy áteveztem, kerülve a zajt, felmásztam a horgonyláncon... Nem szeretek sokat beszélni. Nincs több rum?

— Nincs... De tessék whisky. Szóval kérem — kezdte izgatottan — hárman partra eveztek.

— Tudok róla. Nem kell aggódnia. Ha egyszer itt vagyok, akkor néhány kínaival nem lesz baj. De önnek fontos szerepe van az ügyben. Azonnal, teljes gőzzel, visszamegy Marquesasig és annyi édesvizet vesz fel, amennyi csak elfér a hajón. Ha talál járművet, vegye vontatókötélre és vizet, vizet, vizet, amennyit csak tud és amilyen gyorsan csak lehet, különben még én sem tudok segíteni. Tíz napra való van az egész társaság számára és azt majd lefelezzük esetleg.

— No és akik most a parton vannak, a Rézgróf és...

Pizkos Fred elővette hátsó zsebéből tenyérnyi nagyságú, ócska zsebóráját:

— Igazítsuk össze az óráinkat. A fecsegés nem kenyerem. Ha tíz perc múlva nem szedte fel a horgonyt, akkor magát teszem felelőssé azért, ami bekövetkezik. Nálam 11 óra 50 percet mutat az óra! Jó éjszakát!

Ezzel sarkonfordult és máris ott hagyta Kalóz Pepit, mindössze egyet bökkve a sipkája ellenzőjén, amit egy jóakarató megfigyelő köszönésnek is értelmezhetett.

Mire a nő kisietett utána, már nem látta sehol. Eltűnt, ahogy jött: észrevétlenül, hirtelen, mint valami jelenés...

...Piszkos Fred a HOUNTLER kapitányi hídján türelmetlenül rágcsált egy bagódarabot. Nem sok szem látta volna azt a szürkés konturt az éjszaka egyforma sötétjén, amit a Kapitány tekintete figyelt... Azután ez a hajszálnyi, távoli körvonallal, a VAKAPÁD, megrezdült, elbontakozott és lassú vonulással belemúlt az éjbe... A karvalyújju, kemény, vén kéz az ősz szakállról lenyúlt a szócsőért és beledünnyögött:

— Teljes gőz!... Féljobb!... Előre!

És elkezdődött a halálos játszma.

HUSZADIK FEJEZET

Sárkány Huang vezéri sátrában idegesen szür-
csölte a teáját. Hetek óta vesztegel itt, több embere
elhullott ennél a vállalkozásnál, mintha egy népes
szigetet támadott volna meg és azt is sejtette már,
hogy mielőtt elvégzi feladatát, még sok jó embere
fog a fűbe harapni. Az ördög vitte volna el a csir-
kefogókat azzal a cirkálóval! Ha ezek a tengeri
martalócok nincsenek itt, már régen lebonyolította
volna az üzletet és otthon lenne. Ezt közölte is a
sátrában tartózkodó európai vendégével, egy so-
vány, csontos, hosszú egyénnel.

— Sokkal több pénzt kell majd kapnom. Te
nem mondtad, hogy ez az elátkozott RADZEER is
belejátszik az ügybe.

— Én sem tudtam — dünnyögte az európai.

— Megfoghatatlan indiszkréció, hogy ilyen alako-
kat is beleavattak a dolgokba.

— A legjobb embereim elhullottak.

— Kárpótlásul a kétszeresét kapod annak, amit ígértem, ha vége a harcnak!

Most Juan-Fen, a kalóz főembere sietett a sátorba idegesen.

— Nagy Huan! Egy gőzösről a partra jött csónakkal... az az undorító fehér varázsló, akit a Sárkányok Tisztátlan Atyjának nevezünk.

— Piszkos Fred! — hüledezett a kalózvezér.
— Vezessétek ide.

Piszkos Fred úgy lépett a sátorba, mintha a southamptoni Royal Park kávéházba térne be egy feketére. Valamit morgott és itt is úgy bökte meg hüvelykújjával a sapkáját, hogy köszönésnek vehette, aki nagyon akarta.

— Mit akarsz, Sárkányok Tisztátlan Atyja?... Figyelmeztetlek, hogy az első gyanús gondolatra agyonlövetlek.

— Nem ajánlom — szólt jóakaratólag. Azután leült és töltött magának a teából. — Különbén is úgy tudtam, hogy a barátod vagyok, Sárkány Huang. Erre ittam is veled, a házában.

— Ez igaz... De te mindig mást gondolsz, amikor mást mondsz.

— No most bebizonyítom, hogy tévedsz — felelte az öreg, bólíntott, kiitta a teáját és így szólt: — Mert barátok vagyunk, hát ígérem, hogy ha nem csinálsz semmiféle galibát és leteszi valamennyi kínai a fegyvert, akkor: egye fene! Futni hagylak benneteket, pedig szép pénzt kínáltak érted Jáván.

Sárkány Huang felugrott és kirántotta tenyérnyi ócska fringiáját.

— Azt akarod, hogy kettévágjalak?

— Ezt szívesen elkerülném, — felelte és újra teát töltött magának. — Jól ismersz engem és én jól ismerlek téged. Tudod, ha ilyet mondok, akkor okom is van rá.

— Én pedig nem szívesen ölnék meg, mert te egy elátkozott varázsló vagy és a véred szerencsétlenséget hozna a kardomra.

— Ez a legkevesebb, ami veled halálom után történne.

— Az ördögbe is! — szólt közbe az európai, akinek ez a kínai módra hosszadalmas beszélgetés ostoba volt. — Azt mondja meg, hogy miért szólította fel Sárkány Huangot, a rettenthetetlen vezért, fegyverletételre.

— Maga kicsoda? — kérdezte Pizskos Fred és jobban szemügyre vette az európaiat.

— Ez az úr barátom és vendégem...

— És ő ajánlott neked pénzt a rablótámadásért... Csak maradjon nyugodtan ülve, mert mire a revolveréhez hozzájut, halott ember...

Ugy Sárkány Huang mint az európai zavarban álltak és ahogy ez már szokás volt, minden fegyver vagy erőszak nélkül Pizskos Fred uralkodott a helyzeten.

— Mondd meg, hogy miért jöttél s miért fenye-

gettél, holott barátod vagyok? — kérdezte a rablóvezér.

— Néhány emberemmel egy cethalász hajón, útban rádiójeleket vettünk fel. Gondolhatod, hogy nem jöttem ide a HOUNTLER-rel támadást intézni ellened. De a rádiójel úgy szólt, hogy a tizenötezer tonnás SOUTHAMPTON csatahajó teljes gőzzel útban van ide, hogy elintézzon téged az embereiddel együtt.

— Ez nem igaz! — mondta az európai. — Pusztá blöff!

— Maga fogja be a száját, ha tiszteletreméltó tengeri sárkányok tárgyalnak — mondta Piszkos Fred.

Sárkány Huang nem nagyon szívelte az európaiat, mint ez már az előzményekből is kitűnt. Az ügy azonban elsősorban őt érintette:

— Ezt te csak megtévesztésül mondod — mondta Piszkos Frednek —, mert az ellenségemen akarsz segíteni.

— Ha nem hiszed, hát jól van. Én figyelmeztetlek. Az ANDRÉ DE RÉMIEUX utasai között előkelő angol urak vannak.

— Mire segítség érkezik, végzünk velük! — kiáltotta a rablóvezér. — Különben is híres vagy arról, hogy sohasem mondsz igazat és ezzel néha megijeszted az embereket és legyőzöd őket...

— Szerintem is blöff az egész — mondta az

európai. — A SOUTHAMPTON csatahajót nem fogják erre a célra alkalmazni.

— Nekem mindegy. Figyelmeztettek Sárkány Huang, mert a barátom vagy és erre a há-
zadban ittam veled — fedezte Pizkos Fred a
visszavonulását. — Erről minden tengeren tudnak
és ezért jöttem ide. Csak barátságból.

— Szabadon bocsátlak, ha azonnal a hajóra
mégy és elhagyod a sziget környékét. Mert te olyan
vagy, hogy kieszelsz valamit és egymagadban
halomra döntöd a számításaimat.

Pizkos Fredet erős fegyveres kísérettel a ten-
gerpartra vezették, ahol csónakba ült. A HOUNT-
LER csónakja volt. Elkötötte a gyökérről, amely-
nél kikötött érkezéskor és visszaevezett a nem
messze veszteglő cethalászhajójához. Kissé rossz-
kedvű volt, mert a blöffje nem sikerült. Viszont
mégis meg kellett volna mentenie ezeket az embe-
reket...

A hajóról lebocsátottak egy kötélletrát és az
öreg megindult felfelé.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A hajó messze eltávolodott a szigettől. Ezalatt történt a barlangban ostromlottak kirohanása, akik reménytelen helyzetben tartották magukat, két oldalt a szikla alján. Piszkos Fred ezalatt részint tanácskozott embereivel, részint pálinkás üvege mellett töprengett. Azt hitte, egyszerűen megijeszti a kínait, de ez nem sikerült.

Amikor végre kialakult benne valami...

Puff! Géphiba. A HOUNTLER mozdulatlan lesz.

Alattomos hinártömegek csavarodtak, tekergődztek a hajócsavarra, amíg annyira körülszóttek, hogy egyszercsak megállt. És a teljes gőzzel dolgozó gépben valami reccsent, tört, pattant...

A Kapitány éktelenül káromkodott!

Sok ember kínhalála következik be, ha a géphiba nem reperálható meg gyorsan. A kínai, aki kötélre erősítve, késsel a kezében sűrűn lebuikkott a csavarhoz, hogy szétvagdossa az iszalagot,

elég szerencsésen nem hívta fel magára a mindenfelé hemzsegő cápák figyelmét. Sziszifuszi munka volt. Hajnalban felváltotta másik kínai. A gépházban folyt a szerelés. Nehezen. Nem lehetett kipróbálni a munka eredményét, amíg a csavar állt és a gépet sem indíthatták. A sziget felől lövések ropogása hallatszik... és múlnak, múlnak az órák, múlik az idő, míg végül jó egy nap késéssel ismét nekivág a HOUNTLER a sziget északi csücske felé.

Egészen addig halad, amíg megpillantotta Sárkány Huang óriási vitorlását, melynek fedélzetén sorbarakva állt valamennyi vizeshordó. Az elmúlt zivataros napokban rakták fel így a hordókat, régi hajós szokás szerint, hogy felfogják az esőt és így az elhasznált vízmennyiséget a bőséges trópusi zivatar állandóan pótolja. Csak leemelik a hordó fedelét, amikor zuhogni kezd és betakarják, ha kiderül.

A HOUNTLER szép lassan visszatért és elindult a partirány mentén, szinte unatkozva, mintegy céltalanul a hatalmas vitorlással párhuzamos irányban. Sárkány Huang ezt megtiltotta, de végre mit árthat itt az a hajó. A kutya sem törődött vele. Néhány mezítlábos ember fegyver nélkül a kis gőzösön, amelynek egyetlen ágyúja sincs... Mit tehet?

De nem tudták, hogy ott van Pofa Jenő. A híres Pofa Jenő!

Egy remek szigonyos!

És ott volt a légsűrítéssel szigonyvető készülék.

Különös módon három egymás mellett. Így szerelték fel hamarjában. Jónéhány csomónyi sodrony feltekerve a szigonyhoz, hogy találat esetén lefrogyjon a bálna nyomán. Bolond emberek, hogy felszerelik már eleve a pótgépeket is. Legfeljebb ezt gondolhatta az a kínai, amelyik értett hozzá. Azt már ugyan ki figyelhette volna meg, hogy nyugodtan, tempósan, felcsavarnak a három szigonyra három hegyes, bálnaölő gránátot? Egyáltalán: ki bolond figyelni ilyen hőségben?

A HOUNTLER lassanként egy vonalba ért a vitorlással. A Kapitány ott állt a helyén és egykedvűen bekiáltott a szócsőbe:

— Teljes gőz! Előre!

Ugyanekkor: Baaang!

Pukkanás, majd a levegőn átzengő sodronyok sivítása!... Az első szigony betalál a hordók közé...

Zumm! Zitty!... A gránát explodál!

Buum... Brrr... Bumm!!

Hatalmas robbanás remegteti meg a szigetet.

...Ugyanis, amint a vitorlással átellenbe került a gőzös, gyors egymásutánban három szigony süvöltött a schooner fedélzetén elhelyezett ivóvízes hordótömeg közé. És a bekövetkező robbanás úgy vágta szét a vízállományt, hogy egy napra való ital sem maradt a deszkaroncsok között!

Azután a főárboc szép lassan, mintegy az ese-

mény epilógusául végigdőlt hosszában, magával hasítva valamennyi jelentősebb vitorlát. És a HOUNTLER hatalmas kanyarral siklott, hogy gyorsan lőtávolon kívül kerüljön.

— — — — —

Sárkány Huang dermedten hallgatta a jelentést. Azután közölték, hogy a HOUNTLER-ről valaki egy csónakon a partig jött. Piszkos Fred érkezett.

Egyedül!

— Tárgyalni jöttem hozzád Sárkány Huang — mondta nyugodtan.

— Most téged parázson megsütlek!

— Ha tetszik, akár élve megehettek — felelte egykedvűen az öreg. — De mit fogtok rám inni?

— Átkozott!

— Hát ahogy mondtam, Sárkány Huang — folytatta kedélyesen és teát töltött ismét. Az európaira ügyet sem vetett. — Mivel barátom vagy, hát futni hagylak. Bolondos szívem van, mit csináljak? De egy órán belül letenni a fegyvert. Az én hajósaim nagyon gyávák, tehát a HOUNTLER-ről csak akkor kaphatsz vizet, ha visszaevezek és az embereket megnyugtatom, hogy ne idegeskedjenek. Akkor te naponta elvihetsz egy csónakon fél fejadagot minden rablónak és ha megjön Mar-

quesas felől a vízutánpótlás, berakodhatsz magadnak annyi, amennyi hazafelé kell. Közben a RADZEER emberei őriznek majd a bandáddal együtt. Okos ember vagy, minek vitatkoznál?... Hát oda hordjátok össze a fegyvereket, a tisztás közepére, mire visszajöttem. Most szólok azoknak ott a sziklán...

Ez tiszta dolog volt. Nem lett volna a bölcsességéről híres, keleti fajta fia Sárkány Huang, ha hiábavaló dühvel és toporzékolással tölti az idejét. Különösen ilyen melegben, ennyi emberrel, víz nélkül. Máris mindenki szomjas volt, miután tudták, hogy nincs víz.

...Egy óránál hamarább ott volt egyhalomban valamennyi fegyver és az ostromlottakból győzők lettek. Lövésre készen felfejlődtek félkaréjban és közrefogták a kínaiakat.

Egy jelentéktelen szerencsétlenség is történt. Valahol, kideríthetetlen helyen elsült egy puska és véletlenül a fehér értelmi szerzőt fejbetalálta a golyó. Senki sem sajnálta. A kínaiak csakúgy, mint a hajótöröttek neki köszönhettek minden bajt.

...Pizkos Fred szavának állt. Mit tegyen? Bolondos szíve van... Amikor befutott a VAKAPÁD, Sárkány Huangot, régi cimboráját, megfelelő vízmennyiséggel felszerelten futni hagyta.

Kalóz Pepi és a Rézgróf találkozása mindkettőjük számára bátor cselekedeteik legszebb jutalma volt.

De a legnagyobb elégtétel és hódolat a Kapitányt várta.

A RADZEER teljes személyzete összeállt és elhatározta, hogy mielőtt elindulnának hazafelé, mert (mit tesz Isten!) a cirkálót sikerült lecsúsztatni a zátonyról: felkeresik a Kapitányt és ünnepélyesen elégtételt szolgáltatnak neki, amiért annakidején rajtakapták, amint lopott.

Mire azonban hajnaltájt levonultak a partra, a HOUNTLER már régen felszedte a horgonyait és füstje sem látszott a horizonton.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Öfelsége

SAMTÓNIO FŐHERCEG UR (ÉS KIRÁJ)

Almira Vár

Bolontsák Sziget.

Kedves Kiráj ur és tekintetes hozátartozói!

Vettem még Tahitiban kecses uralkodói hűségének nyilvánulását. Azóta csuda hecc volt! Nem tudom, említettem-e már, hogy van esz a róla elnevezett Kapitány, aki mindég kavarja. Hát nem fogja hinni! Mostan megint benne volt! És megint hátulról mejbe! Mer annak olyan csavaros az esze (a fejibe), hogy nincs az a propeller, aki annyi menetű, fordulatszámilag.

Hát ez eccerűen már akkormikor Friszkóba beszéltünk, tutta, hogy mért vagyok én ott és mitől. (Atol, mint említém, de ezt asz egyet ő sem nem

tutta.) És esz követett bennünket avval a dög hajóval, mer most már dühös vagyok rá, mer annyian voltunk, hoty alig jutott valakire pénz, pedig a Részgróf nevű kormányos feleségül vette a hajóskapitányt és nászajándéku lemondott a javáról a javunkra, meg a jutalom is ránk maradt örökségül, mivel megnősült szegény.

Szerencsével odaértem a Rótbizony Kurzóje szigetre, a Részgróffal és a Csont Mukival (nem tudom felséked haverkodott-e vele, de esz is magunkfajta jó pofa, csak gépeszetekről járattya az ugatását mindig és azt nem állhatják a RADZEER-en), szóval mire visszaértünk az Archipelre kiderül, hoty kalószok ostromolnak bennünket. Esz zürzavaros, de ha látta volna Felsék, nem olvasná soraimat jóindulatu lekmagasabb vigyorgással. Mer amikor láttam a vért a kapitányi fülkében asz olyan érzékenyen érintte, mint két egészen egyforma naty pofon. Vagy még mélyebben.

Végül azonban esz a Piszok Alfréd nevű (az mindig kavarja és pont engem keres ki, a Föld globusztekéjén) feltalálta az uj módi vadászhajót: Kilőtte nekik a vizet a hordóból! Erre következett az általános, nyilvános, fegyveres letétel.

Egy szál vén szakállas csirkefogó letartoztata, vagy százhusz kalósz!

De irgalmazott nekik és nem kísérte be őket semmiféle kerületi kapitányságba.

Gyönyörű volt Anderson ellenflottanagy őszirégénél uralói időimből is emlékezetes, szép, látványos és unalmas, szerkli nevű udvari körhallás. Esz sorba lekezelt minket. És monda, hogy örömmel tüsszne a Buszkó Mócsinnagnak (aki a karján sebesült mek) és a Bunkónak (akinek miszlikbe vágták a pofáját) 1-1 érdemrendest.

De esz a Piszok Alfréd nem jött el!

Esz csak három dolog érdekli: a pénz és más semmi, meg a velemszembeni kitolás. Amig én is egyszer mék kitolok valamelyik szemével. Mék a kékszakálu is mekjelent és a lépcsőházba, egy ruhatáros lesegítette róla asz ajtót. (Esz a hülye mindent magával cipel!)

Aporpó! Jó hogy levelembé idésztem eszt a hójagot!

Mer a végén a Kékszakállúnak is vissza attam a kölcsönt. Illetve visszavettem tőle. Mer esz kényszerbe hozzott a Vakapád bérlésénél, hoty nekem muszáj legyen az etyharmadot nekije adni. Pedig neki a munkájáért igazán nem jár keresmény. Hacsak nem számítom, hoty egyszer, asz őrtorony-

ból pont a Részgróf fejére ejté az ajtót. Eszéért jár valami péncc, de nem etyharmad. Ő máskülönben csak iszik, meg énekel, meg ölelget mindenkit. (Hiába ütik fejbe.) Hát örültem, hoty az etyharmad felét visszaatta.

De eszt Felséknek köszönhetém!

Utyanis: Egy keltebb levélben Felséknek közlésbe nyilvánoztam, hoty van esz a Kékszakáll, aki híresség és kérdém, hogy Felsék ismeri-e? Friszkóban most mekkaptam hüséges válasz sorait, melyben Felsék felel kérdésemre. És megemlíti, hoty csak 1. Kékszakállról hallott, aszt is inkább olvasva.

Én sajnos alig jutok ujsághoz!

És aszt írá Felsék, hoty eszen hires Kékszakállu élettörténet rajszát mindenki olvashatta. Sőt egy zenés operaelőadást is tud róla.

Esz nagyon 1-ezett! Mer a Wagner mindég asz operával jö, amihez köze van! És Felsék megírta, miszerint erről a Kékszakállról megírták, hogy bigámizásban élt, többnejü feleségekkel, amit a törvény szigoru üldözéssel büntet. És aszt írá, hoty esz a Kékszakáll, ha már nem köllött neki valamelyik feleség, eltette a bizonyost a láb alól, gyilkolás vétségével. Felsék aszt is írá, hoty esz valószínűleg

nem azonos Kékszakállu a Wagner nevű részeggel. De én kipróbáltam.

Felsék, minden egyezik! Ő az!

Nem is lehetséges két ember a világon ennyire kék szakállal. Nem is lehetséges két olyan pofon a világon, mint amelyet a Hallgató (vagy 8-emeletes) Trugics ennek a Wagnernek adott, hogy start fejest ugrott a szománcba. Kipróbáltam őt a Háromárbo-cos Szódavízben, hogy ő e az, akiről Felsék ír. Szemtől-szembe mondtam neki, váratlanul így:

„Te Wagner! Te ne tagadd, hogy bigámizást vétkezettél! Neked töpp feleséged volt!”

Felsék! Esz **trafált!** A pasas térdre esett!

„Könyörülj!... Drága cimborám sztrovatsek! Aszt hittem, senki se tugya, mer Délamerikában volt.”

„Látod marha! Mer véletlenül Szamtamtónió főhercegi kiráj mektudta rólad és megírta és a lapokba is volt, hoty mék kettőnél is töpp nőül-lésben voltál vétkes.”

Eszt beismerte, de aszt állítja, hogy a neve nélkül. Szóval mék hamisabbal, mint amilyen most van neki. És Délamerikából Svétországba utazott és csak érkezés után nőült harmaccor, de nem rosszakaratból, hanem péncért tette.

Erre én ráförmerttem, hogy ne bőgjön itt, hiszen a bigámiás ember börtönbe való és aljasság is, hogy a néki nem tetsző nejeket törölte az élők sorából.

Hát itten talán tévett Felsék. Mer ő álittya, sírva és esküdve és mégis hihetően, hogy esz fordítva van, mer asz előző nejek közül kettő majtnem mekölte őt és homlokán a heghel ahová Rita Amanda nevü neje sértő szándékból 1. tüzes vasalót hozzája vágott. És aszt is mongya, hogy ha megölte volna asz előző nejeket, akkor ártatlan lenne, mert a bigámizás törvénye szerint, csak akkor nem szabad másik nőt elvenni, ha asz előző hitves még él.

(Esz nagyon valószínűen hangzik. Ha meköli az előző hitveseket, akkor ártatlan, mert töppnejuséget öszvegy ember nem követhet el.)

Külön mekérdemlé tőlem, hogy elégtétel utján kizsaroljam, mer amikor én vizér mentem (álruhában szalattam, hogy aszt higgyék egy halott kínai vagyok), ezen alkalomból a kékszakállu fejbevert. Ha felugrom és én kenem le előbb a frászt, akkor ma ez talán nem vitatkoz senkivel. Ő azonban aítóstul rohant a frászba, kétszer egymásután és így nem kunszt, hogy kilettem.

Mekjegyzem, hogy az André Derémitőn a turisták nem is turisták. Titokban kerestek ety ásványt, aminek a neve magánérc. Persze udvari körben, finomabban, esztet nem magán ércnek, hanem privát ásványnak neveznék. És van a hajón ety gép, ami a tengerből vizet gyárt, uty hoty a sót, hűdés útján leporolják vele. Ventilátor a neve. Szóval vagyok bátor, kecses jóindulatunkról, Felsékedet alátvalóilag biztosítani és én is marattam;

felsék jóakaró pártfogója:

DON FÜLIG DI ST. JAMES

...Minden hajós, aki csak Friscóban megfordult ezidőtájt, nagyon csodálkozott azon, hogy a vadásatról hazatérő HOUNTLER egyetlen elejtett bálnát sem hozott útjáról. A legénység ennek ellenére nem panaszkodott.

Piszkos Fred más, mint a többi egyszerű hajósféle. Rakományt szállítani, mondta a kérdezősködőknek, a HOUNTLER legénysége, cethalakat lőni, a bolond is tud, ha megtanulja egyszer.

De a Kapitánynál ott a rengeteg ész!

Piszkos Fred az óceán miniszterelnöke. Ebben van az üzlet! De, mint a mentőtűtlet, a szigonnyal mutatja, akkor is érdemes a diplomáciája, amikor hordópolitikát folytat.

...Bővebbet talán a Vörös Vaszics tudott volna mondani, akinek (akárcsak a HOUNTLER legényeinek) bőven volt pénze. De Vaszics csak holtrészen ha egy-egy szót dünnyögött, a titokzatos esetről. Azt sem értette senki:

— Mindenki nyissa jól ki... a szemit... — dadogta, mint valami fontos tanulságot. — Akkor felismeri, úgy a madarat, mint a barátját az öntöltő tolláról... És itt van a kutya lényege eltemetve...

V é g e.

Legközelebb megjelenik

CHARLES LORRE

vidám, izgalmas, kalandos regénye

AZ ELSODORT LEÁNY

Egyetlen félreértés mint az orkán végigzavar egy leányt a fél világon Londontól Limubu király csodálatos birodalmáig. Banditák közé keveredik, de egy hatalmas segítőtárs: a szerelem végül a boldogság révébe vezeti az ál-bandita tiszttel együtt.

